

Thịnh thế yêu sủng

Mèo
Văn
ở
Đây

Editor:

Phuonghanam88

Truyện được đăng tại www.diendanlequydon.com

Thịnh thế yêu sủng

www.dienlequydon.com

Mèo
Văn
ở
Đáy

Chương 1: Thù Này Nhất Định Phải Trả.

Chương 2: Giết Toàn Tộc Hắc.

Chương 3: Phế Vật

Chương 4: Nhược Ly Đau Lòng

Chương 5: Một Lòng Muốn Chết.

Chương 6: Hầu Ở Bên Cạnh Người.

Chương 7: Kinh Hãi Thế Tục

Chương 8: Biến Trở Lại Thành Người

Chương 9: Chinh Phục Yêu Giới.

Chương 10: Chế Độ.

Chương 11

Chương 12: Một Hòn Đá Hạ Hai Con

Chim.

Chương 13: Tâm Kế

Chương 14: Nhìn Thấy Mỹ Nhân Ta Sẽ

Biến Thân.

Chương 15: Hãm Hại.

Chương 16: Tắm Chung

Chương 17: Uy Hiếp

Chương 18: Trêu Chọc

Chương 19: Hạ Độc

Chương 20: Bộc Lộ Tài Năng

Chương 21: Tàn Nhẫn

Chương 22: Không Biết Tự Lượng Sức
Mình

Chương 23: Âm Mưu Xuất Hiện

Chương 24: Lên Đường

Chương 25: Nam Nhân Loài Người

Chương 26: Bắt Cóc.

Chương 27: Bộc Lộ Khí Phách

Chương 28: Hình Phạt Tàn Khốc

Chương 29: Mối Đe Dọa Ngầm

Chương 30: Lừa Gạt Hãm Hại

Chương 31: Kẻ Nào Bắt Ta Kẻ Đó Chắc
Chấn Phải Chết

Chương 32: Ta Muốn Trở Nên Mạnh Mẽ

Chương 33: Sủng Ái Như Vây

Chương 34: Lộ Mặt Gian Tế

Chương 35: Hết Sức Tàn Nhẫn

Chương 36

Chương 37: Đứt Đuôi Đau Xót

Chương 39: Yêu Hoàng Kế Nhiệm

Chương 40: Nhược Ly Động Lòng

Chương 41: Nhược Ly Trở Thành Yêu Hoàng

Chương 42: Xấu Hổ

Chương 43: Diệt Tộc

Chương 44: Huyết Thống Thuần Khiết

Chương 45: Hậu Cung Khổng Lồ

Chương 46: Nguyên Lâm Nam Phi

Chương 47: Gia Sỡ Thu

Chương 48: Tham Tiền

Chương 49: Trả Thù

Chương 50: Vạn Yêu Đến Vái Lạy

Chương 51: Đầu Trí Trên Đại Điện

Chương 52: Dễ Như Trở Bàn Tay!

Chương 53: Ăn Mừng Sinh Nhật

Chương 54: Đại Điện Đăng Cơ

Chương 55: Thiên Đế

Chương 56: Thích Khách

Chương 57: Dùng Độc

Chương 58: Tương Kế Tụ Kế

Chương 59: Hai Cổ Thế Lục Ngâm

Chương 60

Chương 61: Chương 61

Chương 62: Quyết Không Buông Tha

Chương 63: Sắc Đẹp Trước Mặt

Chương 64: Ăn Hay Không Ăn?

Chương 65: Kế Trong Kế

Chương 66: Thỏ Lộ Thất Bại

Chương 67

Chương 68: Giống Như Địa Ngục

Chương 69: Khảo Nghiệm (Môt) - T

Chương 70: Lấy Máu Đổi Nước

Chương 71: Tâm Ma

Chương 72: Thu Tọa Ky

Chương 73: Nhị Hoàng Tử Ghé Thăm

Chương 74: Ân Nhân Cứu Mạng

Chương 75: Nữ Quý

Chương 76: Trả Thù

Chương 77: Cầu Xin Tha Thứ

Chương 78: Trừng Phạt

Chương 79: Tình Huống Bất Ngờ

Chương 80

Chương 80

Chương 80

Chương 81: Chinh Phục Ma Giới

Chương 81: Chinh Phục Ma Giới

Chương 81: Chinh Phục Ma Giới

Chương 82: Vị Hôn Phu?

Chương 82: Vị Hôn Phu?

Chương 82: Vị Hôn Phu?

Chương 83: Tiến Công Nhân Giới

Chương 84: Dẫn Dụ

Chương 85: Gặp Phải Phiền Toái

Chương 86: Thu Phục Nhân Giới

Chương 87: Chuẩn Bị Xuất Chinh Thiên Giới

Chương 88

Chương 89

Chương 90: Thoát Thân

Chương 91: Đạt Được Thần Lực

Chương 92: Trận Chiến Cuối Cùng!

Chương 93: Đánh Bại Thiên Đế

Chương 94: Kết Thúc

Chương 95: Hạnh Phúc

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 1: Thù Này Nhất Định Phải Trả.

Chương 1: Thù Này Nhất Định Phải Trả.
Lúc này, một nữ hài tử mặc áo trắng khoảng mười tuổi đang tròng lớn mắt đầy hoảng sợ. Nàng núp ở phía sau cây cột đá, miệng thì cắn chặt mu bàn tay vì sợ bản thân sẽ kêu lên thành tiếng, tay kia thì ra sức nắm lấy góc áo, dùng sức mạnh đến nổi xương ngón tay trắng bệch. Đối diện là một nam nhân áo trắng phiêu dật, mặt không chút thay đổi tung một chưởng đánh bay một nữ tử khiến nàng ta đập thẳng vào cây cột đá màu vàng sau lưng, mà trên cây cột đá đó có không biết bao nhiêu xương trắng.

"A..,quả nhiên người chưa bao giờ yêu

ta." Nàng ta ho ra một búng máu, ôm lấy ngực bị trọng thương, yếu ớt dựa vào bên trên những bộ xương trắng dày đặc, bình tĩnh nói với nam nhân trước mặt.

Nàng không thấy chán ghét những bộ xương trắng sau lưng, ngược lại lại thấy vô cùng thân thiết bởi đó chính là tộc nhân các đời, trong đó còn có mẫu thân của nàng.

"Thân thể của Hồ tiên vốn là đời đời làm Thiên Trụ, nếu người đã sớm biết thì cần gì hỏi ta những điều vô nghĩa đó." Toàn thân nam nhân kia tản ra ánh sáng âm áp chói mắt, nhưng giọng nói lại lạnh lẽo, mang theo một tia chán ghét." Lại còn mang theo đứa bé chạy trốn? Người cảm thấy các người có thể chạy thoát được ư?"

"Nàng còn nhỏ, ta van ngươi hãy thả nàng đi đi, ta cam tâm tình nguyện làm Thiên Trụ." Nữ tử kia vừa nghĩ tới con gái của mình cũng sẽ có một ngày bị đóng đinh ở nơi này làm cột nguồn kết giới tiên lục của thiên giới, vĩnh viễn không được siêu sinh thì trong nháy mắt giọng nói trở nên vô lực. Cả đời cứng cỏi mà giờ nàng phải mở miệng cầu xin hẳn một cách hèn mọn

"Cam tâm tình nguyện?" Nam nhân kia như nghe được chuyện cười lớn," Dù cho trong tâm không cam lòng không tình nguyện, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát sao?" Nam nhân kia cười nhạo nàng, "Ngươi cảm thấy ta sẽ để mặc cho Thiên nữ đời kế tiếp chạy vào tứ giới, chờ người khác uy hiếp Thiên giới

hay sao?"

Các thế hệ Tiên hồ Thiên nữ đều là kết giới chống đỡ Thần giới, nhưng máu của Thiên nữ có thể giải bách độc lại càng có uy hiếp hơn, nếu lấy thân thể luyện đan sẽ được bách độc bất xâm, trường sinh bất lão, pháp lực cũng tăng lên rất nhiều. Nếu như bị người của các giới khác bắt được thì đó sẽ là mối đe dọa rất lớn của Thiên giới.

"Nhưng nàng là con của người kia mà!" Nữ tử kia thấy hẳn không hề may mắn dao động đành đem chuyện không muốn nhắc tới nói ra.

Ai ngờ nam nhân kia còn cười lớn tiếng hơn, "Chẳng qua chỉ là một quái vật, con của Thiên đế ta, nàng sao xứng?" Một câu làm cho nữ tử kia nháy mắt như rớt

xuống địa ngục, lúc trước tình nồng mật ý thì ra chỉ vì thân phận Thiên nữ của nàng, chỉ vì muốn nàng sinh hạ một Thiên nữ kế nhiệm, mệ cho nàng còn thật lòng thật dạ đối với hã, thật là nực cười.

Nam nhân kia không để ý tới nàng nữa, vung tay lên, bốn cái kim châm bay thẳng một đường, cắm vào tứ chi của nữ tử, máu phun ra bị những bộ xương trắng dày đặc hấp thu hết trong nháy mắt "A." Một tiếng hét thảm thiết rung động trong kết giới, thể lương oán hận vô cùng.

"Người hãy ở lại đây vì Thiên giới mà cống hiến cho tốt đi." Nói xong vung tay lên kết giới xung quanh cột đá khôi phục lại nguyên trạng, mà kết giới bốn xung quanh cũng biến mất ngay lập tức. Vừa

rồi Thiên Trụ còn tràn ngập oán khí mà giờ phút này lại khôi phục bộ dáng lấp lánh ánh vàng, ai mà ngờ được trong đó xương trắng chất đông.

Tiểu nữ hài kia vẫn cắn chặt mu bàn tay, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của mẫu thân ở phía sau, nàng âm thầm chịu đựng. Mu bàn tay bị cắn đến máu thịt lẫn lộn nàng cũng không hề phát ra một chút âm thanh nào, bởi vì nàng biết giờ phút này mình không làm được gì cả.

Nàng dùng tiên lực để che dấu hơi thở của mình, chờ đợi cơ hội chạy trốn.

Nếu như nàng có cơ hội sống sót, thù này nàng nhất định sẽ hoàn trả gấp đôi.

Kết giới vừa biến mất, thị vệ chờ ở ngoài cửa lập tức quỳ xuống, bọn họ hoảng sợ nhìn Thiên đế, run giọng bẩm

báo: "Bẩm Vương, không thấy tiểu thư đâu nữa!"

Khắp nơi toàn là người truy bắt nàng. Tiểu nữ hài cẩn thận từng ly từng tí trốn tránh truy binh nhưng vẫn bị dồn vào đường cùng. Tuy thân là Thiên nữ, tiên lực rất dồi dào nhưng tuổi nàng còn quá nhỏ.

Giờ phút này nàng cảm thấy một chút tiên lực trong thân thể đã cạn kiệt, cả người lạnh muốn chết. Nàng biết rõ sợ là vượt qua được kiếp này thì tiên lực cũng sẽ không phục hồi lại trong chốc lát được.

Đang lúc nàng muốn nghỉ ngơi một chút thì trước mặt và sau lưng đều xuất hiện truy binh. Bọn họ che mặt, trong mắt hiện lên vẻ dữ tợn, còn đâu chút dáng vẻ thiên binh chính nghĩa.

Đột nhiên một người trong đó lộ ra vẻ mặt tham lam, nhìn hai người khác nói: "Đại ca, đây chính là Thiên nữ đó! Nghe nói lấy máu thịt nàng luyện đan có thể trường sinh bất lão, pháp lực tăng cao, chúng ta cần gì đem nàng đi giao nộp chứ? Minh hưởng thụ không tốt à? Sau này Thiên giới sẽ nằm trong tay chúng ta."

Sắc mặt nữ hài tử đầy kinh tởm, lạnh nhạt nhìn bọn chúng. Bên trong đồng tử màu đỏ như máu đầy hư vô, không in lại một chút bóng dáng nào của bọn chúng tựa như lời trong miệng chúng không phải là mình

Đột nhiên máu tươi trong nháy mắt phun ra từ cổ một người trong số đó, mặt hai người khác cũng tràn đầy kinh ngạc. Dù

là ai cũng sẽ không tin được rằng một nữ hài tử đã dùng hết tiên lực còn có thể giết người.

Nàng nhìn vết máu trên tay mình, hờ hững nhìn tên thiên binh tham lam đã tắt thở bên cạnh, trong mắt đầy tĩnh mịch lãnh khốc. Sau này kẻ nào ngăn cản nàng kẻ đó phải chết.

Nữ hài tử nhìn về phía kết giới thông với bên ngoài, không chút nghĩ ngợi, nhảy xuống không chần chừ. Cho dù thịt nát xương tan nàng cũng không cho bọn chúng được như ý, sau này Thiên giới sẽ không còn Thiên nữ nữa.

Nhưng, nếu như nàng không chết, đợi nàng đặt chân lên mảnh đất này một lần nữa chính là lúc Thiên giới bị tiêu diệt.

... ..

Dưới tàng cây Đề Huyết đỏ tươi, một nam nhân lười biếng dựa vào nhụyên tháp, mặt mày như vẽ, toàn thân như mộng như ảo, một đôi mắt hoa đào câu hồn nhìn không ra vui hay giận. Lúc này hấn hơi cúi thấp đầu, hàng lông mi như cánh quạt nhẹ nhàng rung động, sắc môi đỏ tươi quyến rũ gợi cảm, nam nhân tuyệt sắc như thế sợ rằng trong thiên hạ này không tìm được người thứ hai.

Áo khoác đỏ tươi khoác hờ lên người, áo bên trong hơi tán loạn lộ ra lồng ngực trắng hơn tuyết, lộ ra sự quyến rũ vô cùng nhưng đôi mắt kia lại quá lạnh, lạnh đến mức làm cho người ta không dám tới gần.

Một tay hấn xoa xoa không mục đích trên cây Đề Huyết. Màu đỏ tươi của Đề

Huyết càng làm nổi bật bàn tay trắng nõn thon dài của hắn, giống như một kiệt tác của tạo hóa, mà một tay kia cầm chén ngọc tinh xảo, trong đó vẫn tràn đầy như cũ, lại không gợi nổi cho hắn một tia hứng thú.

Hắn khẽ nghiêng đầu nhìn lên không trung, đột nhiên cười nhạo một tiếng, người của Thiên giới ngày ngày đóng kín trong kết giới của mình như cũ, đúng là một đám người vô dụng.

Đột nhiên trên kết giới bỗng mở ra một cái cửa, có một vật gì màu trắng rơi thẳng xuống dưới nam nhân tà mị nhìn theo vật màu trắng đó, mày khẽ nhíu lại làm cho người ta đoán không ra tâm tư của hắn "Xem ra thật sự chịu không nổi sự tịch mịch của Thiên giới." Hắn tự nói

rồi nhẹ nhàng uống một hợp rượu trong tay, không có chút phản ứng nào với vật thể màu trắng vừa rơi xuống sắc môi màu đỏ hợp với ly rượu ngọc màu trắng trông rất đẹp mắt.

Bỗng nhiên phía sau hắn lóe ra một bóng người, người đó cung kính cúi đầu quỳ gối bên cạnh hắn thỉnh cầu nói: "Vương, có cần thuộc hạ đi xem một chút không?" Nam nhân tà mị kia khẽ liếc hắn ta một cái lạnh thấu tận xương, vung tay lên. Nam tử kia liền bay về phía sau mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi hắn lập tức cúi đầu thỉnh tội, "Thuộc hạ quá phạm." Sau đó biến mất hoàn toàn ngay lập tức

Vọt đến chỗ ẩn nấp, trong lòng của tên ám vệ vẫn còn kinh hoàng, lau khoe

miệng còn dính máu. Hấn vừa rồi có thể nói là cứu tử nhất sinh, không khỏi âm thầm trách cứ bản thân mình, chuyện của chủ thượng từ lúc nào cho phép hấn đến thăm dò? Nếu không phải vì hấn là trưởng thị vệ có lẽ bây giờ đã đầu thân hai nơi.

Mà lúc này vật thể màu trắng không rõ nguồn gốc kia đã rơi xuống đất, không nghiêng không lệch vừa vặn rơi trúng nhuyển tháp của nam nhân tà mị. Hấn khẽ giương mắt vừa thấy không ngờ lại là một tiểu hài tử.

Đúng lúc nữ hài tử cũng ngẩng đầu lên nhìn hấn một đôi đồng tử trong trẻo màu đỏ như máu nhìn thẳng vào hấn, không một chút sợ hãi, cũng không có một chút lấy lòng, ánh mắt bình thản không gợn

sống.

Trong lòng nam nhân tà mị chấn động, chỉ cảm thấy bị hấp dẫn bởi đôi đồng tử đỏ như máu trong đôi mắt trong trẻo ngây thơ không lẫn tạp chất. Hắn chỉ muốn cho nơi đó phản chiếu ra hình bóng của mình. Ý nghĩ này làm chính hắn thấy cả kinh, trái tim cũng theo đó mà nhảy lên, tựa như đó là người trong vận mệnh của hắn vậy.

Tiểu nữ hài chỉ cảm thấy đầu của mình rất đau, cả người cũng lạnh vô cùng trong đầu thì trống rỗng, ngay cả mình là ai cũng không biết. Nàng chỉ cảm thấy người trước mắt đẹp đến mức khó có thể hình dung nhưng cũng không có ý nghĩ ham muốn nào chỉ là theo bản năng muốn dựa gần vào màu đỏ ấm áp này.

Không biết vì sao nhưng nàng không muốn chết trên mặt đất lạnh như băng, nàng lão đảo đứng dậy đi từng bước một đến chỗ nhuyển tháp của nam nhân, chỉ là hai bước ngắn ngủi mà máu nhỏ đầy xuống đất. Màu máu bạc trên nền đất trắng lóe lên tia sáng kỳ dị.

Mà nam nhân luôn ưa thích sạch sẽ kia cũng không ngăn cản, không thèm để ý vết bẩn cùng vết máu trên người tiểu nữ hài, nhìn màu máu bạc trên đất khoe miệng từ từ hiện ra một nụ cười, sau đó nhìn về phía tiểu nữ hài té ngã ở trong lòng mình, trong đôi mắt hoa đào không rõ tình cảm. Hắn cúi đầu hỏi: "Chắc là người tượng tượng tốt lắm, giờ người chạy trốn vẫn còn kịp đó."

Tiểu nữ hài nhìn hắn, đập vào đôi đồng

tử đỏ như máu đều là hình ảnh của người nam nhân này, cũng không biết hắn có ý gì. Nàng vừa muốn nói gì đó thì cảm thấy cả người vô lực, ngay sau đó liền biến trở về chân thân tiểu hồ ly ngã vào lòng ngực của hắn.

Nam nhân kia đột nhiên cười một tiếng, đưa tay cản lại, đem nàng ôm vững vàng trong ngực. Ngàn năm vạn năm quá tĩnh mịch, có một sủng vật cũng không tồi. Trong mắt hắn nàng chẳng qua chỉ là một sủng vật mà thôi.

Hắn nhìn tiểu hồ ly đã sớm bất tỉnh trong lòng, lẩm bầm "Đáng tiếc là đã chậm, từ nay về sau ngươi là của ta."

Ngay lúc đó hai tên thiên binh kia cũng đuổi tới. Bọn họ cũng không biết chân thân của Thiên nữ thật ra là một con hồ

ly, giờ phút này nhìn mặt đất đầy máu màu bạc trong lúc nhất thời không biết phải làm sao. Đột nhiên họ nhìn thấy một nam nhân yêu nghiệt đang nằm thảnh thơi trên nhuyễn tháp, mấy tên thiên binh chưa từng gặp qua người này nên cũng không biết hắn là ai.

Nam nhân này lớn lên quá đẹp khiến bọn họ nhìn không được nuốt nước miếng một cái, trong đó có một tên đã mê đắm muốn đến gần nhưng còn chưa tới trong vòng năm bước bỗng nhiên máu thịt bay tứ tung.

Trong vòng năm bước quanh nhuyễn tháp không có một chút bị nhiễm bẩn nhưng nam nhân kia vẫn còn có chút phiến muộn nhúu nhúu mảy.

Một tên thiên binh còn lại nhìn đến tên

kia mình đây máu tươi, mùi tanh trong không khí khiến người ta buồn nôn, lúc này hắn đã sớm bị sợ tới mức hồn phi phách tán, ngã nhào trên đất ngay cả chạy cũng không chạy nổi liều mạng bò về phía sau.

Nam nhân tà mị kia ngay cả nhìn cũng không nhìn, chỉ vẫy tay một cái, "Phốc ---" một tiếng tên thiên binh mới vừa rồi còn kêu thảm thiết cầu xin tha thứ máu thịt liền bay tứ tung ngay tức khắc

"Bắn rồi, xử lý xong." Lạnh lùng nói ra mấy chữ xong hắn để tiểu hồ ly lạnh như băng trong lòng xuống nhuyển tháp, đầu ngón tay hắn chạm đến làn da của Tiểu hồ ly, nơi đó ấm áp vô cùng nam nhân tà mị khẽ nhếch môi cười nhất thời khiến trăm hoa cũng phải cảm thấy thẹn thùng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 2: Giết Toàn Tộc Hắc.

Chương 2: Giết Toàn Tộc Hắc.

"Dám có ham muốn với đồ của gia, giết toàn tộc hắc." Nam nhân tà mị quay về phía hư không nhẹ giọng nói, mười tên ám vệ bỗng đột ngột xuất hiện cung kính quỳ gối trước mặt hắc,"Dạ!" trong nháy mắt những ám vệ kia đã biến mất không thấy bóng dáng chỉ còn lưu lại một nam nhân cũng hết sức tà mị, hắc cung kính đứng ở một bên chờ đợi phân phó.

"Mị, đem lão kia quái kia đến đây để hắc xem vật nhỏ này một chút." Vật nhỏ trong

ngực lạnh quá khiến hắn không tự chủ được nhíu chặt chân mày, lộ ra cảm xúc. Nam nhân này là người khiến vạn vật nghe tiếng cũng phải sợ mất mật Yêu giới Âm vương Dạ Ly Lạc, một nhân vật mạnh mẽ hoàn toàn nằm ngoài tứ giới, đồn rằng hắn uống máu mà sống một ngày không sát sinh thì khó mà ngủ được, tóm lại là không người nào nguyện ý gặp hắn mà người đã gặp qua hắn thì đến bây giờ cũng không biết đang ở đâu.

"Vương, bọn người Thiên tộc này tự tiện xông vào lãnh địa của Yêu tộc, chúng ta.... ...." Dạ Quỷ đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Dạ Ly Lạc, hắn khom mình về mặt cung kính chờ đợi chủ tử trả lời.

"Ừ.... ...." Dạ Ly Lạc không ngừng bước chân, bởi vì bị Dạ Quỷ gọi lại nên

không sử dụng di chuyển trong nháy mắt, hấn lạnh lùng liếc Dạ Quỷ một cái làm như suy nghĩ gì đó, dung nhan tuyệt mỹ thập phần vô hại nhưng lời nói ra lại lạnh khốc vô cùng "Canh giữ đám thiên binh này, một tên cũng giết không tha." Nói xong hấn lách người, sử dụng thuật di chuyển trong nháy mắt, trở lại Yêu điện.

Mấy ngàn tính mạng của thiên binh đối với hấn xem ra còn không bằng chuyện vặt, mà thuộc hạ bên cạnh đã sớm quen với tính tình của hấn nên một câu cũng không nhắc lại trực tiếp hạ mệnh lệnh giết hết đám thiên binh này.

Trong chốc lát tiếng kêu thảm thiết vang vọng giống như địa ngục nhân gian.

Dạ Ly Lạc một tay ôm ngân hồ, tay kia

thì thử sờ sờ bộ da lông màu bạc mềm mại, trong lúc nhất thời yêu thích không rời ra được, trong lòng càng cảm thấy hành vi khác thường ngày hôm nay là đáng giá.

Dạ Ly Lạc vừa vuốt ve vừa chậm rãi truyền linh khí vào cho nàng, hẳn đã biết đối phương là tiên hồ của Thiên giới nếu đưa yêu khí vào khẳng định sẽ khiến cho thương thể càng nặng thêm cho nên chỉ có thể tiêu hao linh khí thuần khiết trong tim để đưa vào.

Tiểu ngân hồ vốn đang cảm thấy đau đớn như vạn tiễn xuyên tim thì ngay lúc đó có một cổ ấm áp chạm vào khiến mình thoải mái hơn, nàng không tự chủ được muốn dựa vào nơi áp áp này gần hơn, đầu dúi vào lồng ngực của Dạ Ly Lạc mà Dạ Ly

Lạc vừa thấy tâm trạng tốt hơn hẳn, đây chính là vật nhỏ đầu tiên không sợ hẳn.

Tẩm cung của Dạ Ly Lạc xây dựng to lớn khí thế, một trong những thứ hẳn cực kỳ thích đó là hoa lệ, lộng lẫy xa xỉ, hơn hết cũng yêu cầu yên tĩnh cho nên cung điện bốn phía cả một bóng dáng yêu quái cũng không nhìn thấy.

Hắn ôm ngân hồ ngồi trên ghế đệm tơ vàng, thấy nàng vẫn mê man bất tỉnh mà lão quái kia đến giờ vẫn còn chưa đến, trong nháy mắt một đôi mắt hoa đào không gọn sóng toát ra một tia sát khí.

"Ta nói ngài có thể hay không để cho ta mặc quần áo vào rồi hãy đến gặp Vương?" Bộ dạng như vậy rất thẹn thùng đây !" Người còn chưa thấy chỉ nghe thấy tiếng lão quái kêu giống như heo bị giết.

Dạ Ly Lạc đưa mắt nhìn về phía cửa quả thật thấy Dạ Mị một tay mang theo một lão quái có cái đuôi chuột quần áo xộc xệch đang bước nhanh đến.

"Tham kiến Vương." Mị một phen đem lão quái ném xuống đất, cung kính nửa quỳ hành lễ nhưng mắt cũng vẫn quét về phía hồ ly trong lòng Dạ Ly Lạc.

Dạ Ly Lạc một tay chống lên một bên bàn trà, một tay tiếp tục vuốt ve ngân hồ trong lòng, hắn chỉ là nhìn lướt qua Dạ Mị bên cạnh lại dọa hắn ta sợ tới mức vội vàng cúi đầu, sát khí trong mắt hắn nháy mắt trào ra, nếu không phải bởi vì bọn họ là tứ đại hộ pháp từ nhỏ đã làm bạn bên cạnh hắn thì hắn đã sớm chém bọn họ mấy lần rồi.

"Nhìn xem." Dạ Ly Lạc lạnh nhạt nói,

đuôi tay ra. ngân hồ liền bay đến trước mặt lão quái đang sợ hãi không thôi, lơ lửng giữa không trung, lão cũng bất chấp quần áo trên người không chỉnh tề vội vàng đứng lên thận trọng kiểm tra, hôm nay lại có thể để Vương phải chờ xem ra Vương đã nổi giận rồi, nếu hắn chữa trị không xong đoán chừng về sau hắn cũng không phải chữa bệnh nữa.

Đầu tiên lên trước, cái đuôi lão quái cũng mau nhóng nhếch tới, hắn chớp chớp đôi mắt chuột nhỏ khẩn trương nhìn khắp bốn phía thấy không có người ngoài mới nhỏ giọng nói: "Vương, nếu lão thần đoán không nhầm thì đây chính là đời đời Thiên nữ hồ tiên của Thiên giới.

"Nghe nói dùng nàng luyện đan ăn vào có thể được trường sinh bất lão, bách

độc bất xâm, pháp lực tăng cao!" Nói đến đây lão hưng phấn nhìn Dạ Ly Lạc.

"Làm cho nàng ta tỉnh lại." Bị dội một gáo nước lạnh, lão quái vẻ mặt như đưa đám tiếp tục trị liệu, Thiên giới tiên nữ trăm năm khó gặp hấn hưng phấn một chút cũng không cho.

Trong lòng nhin không được thâm oán giận, đã nhiều năm như vậy Vương vẫn chẳng có gì thú vị cả, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại Vương của bọn họ đúng là không cần đến cái gọi là trường sinh bất lão, bách độc bất xâm gì đó.

Theo động tác ghim kim càng lúc càng nhanh, lông mày lão quái cũng càng lúc càng nhíu chặt lại, mà Dạ Mị không tim không phổi bên cạnh cũng cảm thấy bầu không khí căng thẳng.

Bỗng nhiên miệng tiểu hồ ly phun ra máu, chậm rãi mở mắt ra, bóng dáng Dạ Ly Lạc trong nháy mắt hiện lên trong đôi đồng tử màu máu, nàng nhìn hẩn một cách khó hiểu.

Là nam nhân này đã cứu nàng? Là hẩn cho nàng cảm giác ấm áp vừa rồi? Nhưng nàng lại cảm thấy vô cùng hoang mang, nàng là ai?

Lão quái lại lập tức quỳ xuống, "Bẩm Vương, thời điểm nữ tử này nhảy từ kết giới xuống linh hồn bị tổn thương, tuy giờ phút này giữ lại được tính mạng nhưng nếu thiếu đi một vị thuốc chữa trị chỉ sợ.... ....Chỉ sợ.... .... là lão thần cũng không còn biện pháp nào nữa."

"Vậy vị thuốc kia là gì." Dạ Ly Lạc cũng không gấp, lão đầu tử này nói như vậy

nhất định có cách, chỉ cần Dạ Ly Lạc hấn muốn thì lên trời xuống đất cũng có gì khó.

Ánh mắt lão quái sáng lên, "Sủng vật của Đại công chúa -ngân xà!" Dạ Mị bên cạnh vừa nghe thấy nhin không được cả người run lên, cũng may hấn là hắc xà hóa thân thành nếu không chắc là đã bị lão quái này lừa gạt đi làm thuốc rồi.

"Ừ, kêu Dạ Vồng đi đi, nếu như không cho bầm báo lại với bốn vương." Dạ Ly Lạc vừa nói vừa thu tay lại, tiểu hồ ly lúc này đã ấm áp lại trở về trong ngực hấn càng làm cho hấn yêu thích không muốn buông tay.

Tiểu hồ ly lại ngẩng đầu, một đôi đồng tử trong suốt ánh lên vẻ tuyệt sắc khuynh thành của hấn, nàng nghi ngờ rồi thấp

thỏm, "Ta là ai?"

"Nhược Ly." Dạ Ly Lạc lại hỏi một lần nữa, hấn tựa như nhìn ra được linh hồn của tiểu hồ ly bị hao tổn không nhớ được mọi chuyện trước kia nữa.

"Hả?" Tiểu hồ ly hỏi lại không biết là hấn có ý tứ gì.

"Người về sau gọi là Nhược Ly." Dạ Ly Lạc lạnh lùng nói ra, đã được hấn ban cho tên gọi thì đời đời kiếp kiếp đều là người của hấn.

Tiểu hồ ly cúi đầu, trong lòng nói không ra được mùi vị gì, ngọt ngọt ê ẩm, nhưng nàng vẫn còn rối rắm một vấn đề, "Người là người thế nào của ta? Ta là ai?"

"Ta là chủ nhân của ngươi." Lời nói tuy hồ hững nhưng trong mắt Dạ Ly Lạc lại

mang theo ý cười âm áp khắc sâu vào lòng tiểu hồ ly, tuy rằng có chút nghi hoặc nhưng cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, nhưng vừa nãy hình như nàng nghe thấy lấy nàng luyện đan gì đó tim thoảng cái thót lên tới cổ họng, "Người muốn bắt ta để luyện đan?"

"Luyện đan? Thân thể bốn vương là vạn độc, vốn là vạn độc bất xâm, trường sinh bất lão, chẳng lẽ lấy tu vi của bốn vương còn ham muốn dùng người để gia tăng pháp lực sao?"

Dạ Ly Lạc cười nhạo nói, không nghĩ vật nhỏ này hỏi lại là vấn đề này, dựa vào tu vi của nàng đối với hắn cũng không hiếm lạ, ở trong mắt hắn nha đầu này ngay cả là một tiểu ăn xin còn sợ người ta giành với nàng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 3: Phế Vật

Chương 3: Phế Vật

Hắn cúi đầu nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của tiểu hồ ly trong lòng, bốn mắt chạm nhau, khi nhìn thấy trong ánh mắt của nàng chỉ có hẩn tâm tình hẩn phảng phát tốt hẩn lên.

Lão quái ở bên cạnh nghe lời nói cuồng ngạo của Vương nhà mình, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trong thiên hạ chỉ có người này có thể đối mặt với Thiên nữ người người tranh đoạt nói ra những lời này, bất quá người ta vốn cũng rất ngông

cuồng.

Nhược Ly đột nhiên nở nụ cười, mặc dù thân thể là hồ ly nhưng sự cảm kích xuất phát từ nội tâm vẫn để lộ ra trong ánh mắt híp lại kia.

Nàng cảm thấy lời nói của người này tuy thực ngạo mạn nhưng quả thật làm cho nàng thấy yên tâm, biết mình có thể sống sót, không biết vì sao vui vẻ như vậy lại cảm thấy có chuyện gì đó rất quan trọng mà nàng cần làm nhưng làm thế nào cũng không nhớ ra nổi.

Dạ Ly Lạc cảm nhận được độ ẩm nơi bàn tay, khoe miệng không tự chủ được nâng lên, chỉ là không biết có phải là ngàn năm qua quá tịch mịch nhàm chán hay không hẳn liền muốn trêu chọc vật nhỏ ngốc nghếch trong lòng một chút.

"Chỉ là, ngày nào đó tâm tình không tốt, hoặc là tiểu hồ ly chạy trốn ta cũng không ngại làm hai viên đan dược để thưởng thức thử xem."

Cảm giác được tiểu hồ ly trong lòng cả người run lên, trêu chọc nàng xong tâm tình Dạ Ly Lạc thật tốt nhưng vừa rồi cũng coi như là cảnh cáo, nếu tiểu hồ ly đã được hắc ban tên à còn dám chạy trốn thì dù có phải lật tung cả thiên hạ hắc cũng phải tìm cho ra nàng, luyện đan hay không ... ..Cái đó còn phải bàn lại.

Trong lòng lại nghĩ nếu một ngày không thấy vật nhỏ lông ngắn tròn tròn nữa Dạ Ly Lạc cảm thấy một hồi phiền muộn, hắc kệp nách Nhược Ly đem nàng nâng lên, nửa uy hiếp nói, "Ban thưởng tên cho ngươi thì ta chính là chủ nhân của ngươi,

dám bỏ trốn ta liền luyện ngươi."

Lời nói ầu trĩ như vậy khiến hai vị còn đang quỳ kia nhất thời lão đảo, mà Nhược Ly căn bản không biết Dạ Ly Lạc trước mặt là hạng người gì nhưng trong lòng âm thầm tự nhủ nếu còn muốn sống thì mấy cái chuyện đó có gì quan trọng. Lúc này cảm thấy người nam nhân này trở nên hiền lành như thế tự mình cũng cảm thấy bi thương, mình muốn sống tiếp còn phải dựa vào hắn cho nên hiện tại dù có đuổi nàng đi cũng không thể đi được nên vội vàng gật gật đầu mà không biết cái gật đầu này cũng đã tạo thành sự ràng buộc đời đời kiếp kiếp giữa hai người.

"Lão quái, làm thế nào để nàng khôi phục lại hình người?" Dạ Ly Lạc vỗ vỗ đầu tiểu hồ ly, làm như an ủi sau khi đã đe

dọa sau đó ngược mắt nhìn lão quái như bị sét đánh đang đứng trước mặt.

Tay hắn cũng không dừng lại, vuốt vuốt cái móng nhỏ của Nhược Ly, cảm nhận được sự mềm mại vô cùng của đệm thịt không tự chủ được nhẹ nhàng xoa nắn.

Nhược Ly đương nhiên cảm thấy không thoải mái, thử rút móng vuốt nhỏ ra khỏi tay hắn nhưng bị người nào đó gắt gao kéo lại làm như tròng phạt hơi hơi dùng sức nhéo nắn một cái khiến cho tiểu Nhược Ly phải nhíu mày.

"Nghe lời hay là luyện đan?" Nhược Ly vừa nghe thấy liền trở về dáng vẻ ngoan ngoãn trong nháy mắt, trong lòng lại hết sức khinh bỉ hắn, không chơi với người hay đe dọa như vậy, tuy bây giờ nàng chỉ là một con hồ ly nhưng bị hắn xoa nắn

cũng thấy có gì đó không đúng nhưng không đúng chỗ nào thì nàng không nói được.

Bất quá Nhược Ly bị hấn năm như vậy chỉ một lát đã cảm thấy mệt mỏi, lại nói trong một ngày đã xảy ra nhiều chuyện như vậy mà nàng vừa tỉnh lại không lâu nên nhất thời còn chưa kịp thích ứng.

"Bẩm Vương, muốn nàng khôi phục lại hình người cũng không khó, nhưng tiên lực của nàng đã bị hao tổn, linh hồn bị tổn thương muốn tiếp tục tu luyện nữa e là khó càng thêm khó. Nói cách khác cho dù biến thành người nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử khoảng mười tuổi, tiên lực gì đó lại càng không thể khôi phục được.

"Chính là phế vật?"

"Dạ!" Lão quái nói xong Dạ Ly Lạc cảm

nhận được thân thể mềm mại trong lòng chấn động, hấn thấy có chút không đành lòng cúi đầu nhìn nàng dò hỏi, "Muốn khôi phục sao?"

Nhược Ly vội vàng gật đầu, đôi đồng tử màu đỏ nháy mắt trở nên long lanh, nếu thật sự như bọn họ nói nàng có thể trở nên mạnh mẽ vậy sau nàng cũng không phải bị hấn rà qua rà lại rồi.

Nàng nhìn như vậy làm Dạ Ly Lạc trong lòng rung động, hấn ngẩng đầu lên không nhìn Nhược Ly nữa, lại vẫn như cũ vuốt ve đám lông mềm mại trên thân thể nhỏ bé, "Vậy phải làm thế nào?"

Lão quái nhất thời cũng lâm vào khó khăn, trước kia còn chưa gặp qua chuyện như vậy, hơn nữa đối phương lại là tiên, cái này trước kia hấn cũng chưa từng

ngiên cứu qua, "Vương, có thể cho lão thần trở về nghiên cứu thêm một chút không, nếu cứ tùy tiện kết luận sợ sẽ xảy ra chuyện gì thì lão thần sao có thể đảm đương nổi."

Lão quái nói xong liền quỳ xuống, cả người khẽ run, vốn đang muốn lập công nhưng lúc này xem ra là chuyện có thể giữ được cái mạng nhỏ của lão hay không rồi, "Bất quá, vị thuốc kia là không thể đợi được nữa!" Hắc linh cơ khẽ động vội vàng nói ra để bảo toàn tính mạng.

"Ba ngày." Nói xong, Dạ Ly Lạc mang theo Nhược Ly biến mất ở đại sảnh dẫn đến Lưu Ly điện, có một số việc hắc phải hỏi lại tiểu sủng vật trong tâm điện của hắc rồi.

Trong Lưu Ly điện rất đơn giản, chỉ là cái nào cái nấy cũng khiêm tốn xa hoa, Dạ Ly Lạc lười biếng dựa nghiêng người trên giường nhìn Nhược Ly trước mặt có chút mất tự nhiên, nhếch môi cười.

Một tay vẫn vuốt ve đệm thịt mềm mại của nàng không tha làm như chờ nàng mở miệng, Nhược Ly mở to đôi mắt đỏ long lanh nhìn hắn, có chút khó hiểu, nam nhân này muốn nàng ở lại bên cạnh hắn?

"Về sau hãy ở lại bên cạnh bốn đại gia." Cùng với tiểu hồ ly này ở chung một chỗ, Dạ Ly Lạc không biết vì sao không muốn tự xưng là bốn vương giống như sẽ tạo ra khoảng cách giữa hai người vậy.

Nhược Ly cái hiểu cái không cúi đầu, ít nhất nàng có thể bảo vệ mình trước, nàng sẽ sống ở chỗ này, mặc dù tính tình của

nam nhân này có chút kỳ quái nhưng ít cũng có dáng vẻ của một con người.

"Bẩm vương, Đại công chúa không muốn giao ra Ngân xà!" Dạ Vồng đứng ở bên ngoài đại điện, dùng thiên lý truyền âm bẩm báo, kỳ thật lúc Vương đề hấn đi trong lòng cũng có chút thấp thỏm.

Dù sao tính tình của Đại công chúa cũng hết sức điêu ngoa, ỷ vào tương lai hoàng trữ (người xác định sẽ thừa kế ngôi vua), tuy rằng e ngại Ám vương nhưng Ngân xà kia là sủng vật của nàng ta, nàng ta vẫn đang chờ nó tu thành hình người để ăn sạch sành sanh đấy, tên hạ nhân này còn muốn lấy, chưa đuổi hấn ra coi như đã chừa cho hấn chút mặt mũi rồi.

"Hửm?" Dạ Ly Lạc vẫn như cũ vuốt ve sau lưng Nhược Ly, đôi mắt hoa đào khẽ

nhíu lại, thản nhiên cười, trên đời này không có gì là Dạ Ly Lạc hẳn không chiếm được, ngày đang nhàm chán vậy thì coi như đây là một việc vui đi.

"Tiểu Nhược Ly, chúng ta đi xem xem." Nói xong Dạ Ly Lạc ôm lấy Nhược Ly càng ngày càng suy yếu, hẳn khế cau mày xem ra nếu không có vị thuốc kia thì tiểu hồ ly này chắc không được mấy ngày nữa.

Lúc này Nhược Ly chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, nhất thời cả người lạnh như băng, ý thức lúc có lúc không căn bản là không nghe được Dạ Ly Lạc đang nói gì, chỉ biết cái ôm này thật ấm áp nàng nhịn không được muốn đến gần, gần hơn chút nữa.

Yêu Hoàng của Yêu giới không phân biệt

nam nữ, người có tài năng vẫn có thể làm được, mà Yêu giới hiện tại chỉ có một công chúa và ba vị vương gia, Đại công chúa là huyết thống trực hệ của Yêu hoàng đương nhiệm, do chính cung sinh ra lại có tư chất thông minh, trừ bỏ hậu cung thối nát thì những cái khác đều làm cho Yêu hoàng tìm không ra tật xấu, cho nên mới cho nàng ta là người thừa kế hoàng vị.

Mà Âm vương khiến cho tứ giới kinh sợ vốn là yêu khí của thiên địa biến hóa mà thành, hẳn vẫn thoát ly tứ giới khiến Yêu Hoàng nhiều năm không yên, lại thấy Âm vương không có hứng thú với vị trí Yêu Hoàng nên cũng không để ý tới, trong lúc nhất thời Yêu giới đã quên mất sức uy hiếp của Âm vương.

Các vương gia khác đều là do thứ phi sinh ra hoặc là con riêng, từng người đấu đá xong chỉ còn lại ba người, cho nên hiện tại chỉ có duy nhất Đại công chúa là có tư cách nên tính tình ngược lại có chút kiên cường, dám can đảm tự mình cự tuyệt yêu cầu của Ám vương, có lẽ sớm quên mất vị Ám vương vẫn ẩn cư này vốn rất đáng sợ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 4: Nhược Ly Đau Lòng

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 5: Một Lòng Muốn Chết.

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 6: Hầu Ở Bên Cạnh Người.

Chương 6: Hầu Ở Bên Cạnh Người.

Nhược Ly mắt thấy lão quái muốn đem đan dược cất vào trong ngực lập tức nóng nảy, nàng vươn móng vuốt nhỏ cầm lấy tay Dạ Ly Lạc, dùng sức lắc lắc, "Vương cho ta dược ta làm sao không dám ăn, ta ăn,ta ăn!"

"Gọi ta là Lạc!" Dạ Ly Lạc đột nhiên quay sang, mặt của hai người gần như kề

sát nhau, đồng thời bốn mắt lập tức nhìn nhau, cái mũi của Nhược Ly còn đụng trúng mũi của Dạ Ly Lạc khiến nàng sợ tới mức lui ra sau từng bước, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống.

"À?" Người khác cũng đều gọi hần là Vương, đương nhiên nàng cũng phải cung kính một chút, chẳng lẽ vượt mông ngựa không đúng chỗ rồi.

Nhược Ly âm thầm cảm thấy tinh thần bị đả kích, bây giờ nàng muốn sống tiếp lại khó đến vậy sao? Nàng vội vàng đổi cách xưng hô, vồ vồ hần nói, "Lạc, ngươi đã cho ta thì đương nhiên ta sẽ ăn mà!"

“Thật ra trong lòng gia rất muốn buộc chặt ngươi lại, nhưng nếu tiểu Nhược Ly đã không muốn ăn, không muốn sống cùng với gia, vậy sao gia có thể cưỡng ép

người?" Đôi mắt Dạ Ly Lạc giảo hoạt như hồ ly, thì ngược lại cái người đang nằm ở đó tiểu hồ ly chân chính có vẻ có chút hốt hoảng.

Nhược Ly vươn đầu lưỡi liếm liếm cánh môi trên cái miệng nhỏ nhắn, hiển nhiên là khản trương, trong lòng thì kháng nghị, rõ ràng là đang bới móc mà, nhưng nàng thật sự nghĩ không ra đến tốt cùng là thế nào lại chọc giận hắn rồi, nàng bây giờ vẫn hỗn loạn, rõ ràng là nàng có làm cái gì đâu? Chẳng lẽ là nàng ngủ suốt nên người này ôm nàng đến mệt rồi?

"Lạc, ta muốn ăn! Ta còn muốn sống lâu thêm mấy ngày, hầu ở bên cạnh người thật tốt." Tính tình của người này khiến Nhược Ly thật sự không hiểu nổi, nàng chỉ có thể thử nói, vậy mà lần này coi

như là đúng ý rồi, Dạ yêu nghiệt đó thực sự ha ha nở nụ cười.

Người khác mà nhìn thấy thì sẽ nghĩ là đẹp như thiên tiên nhưng với nàng mà nói thì đúng là khủng bố đến tận xương, tiếp xúc gần như vậy làm cho Nhược Ly sâu sắc ý thức được rằng Dạ yêu nghiệt này mà cười thì chắc chắn không có việc gì tốt.

"Hả, tiểu Nhược Ly muốn hầu ở bên cạnh gia sao?" Dạ Ly Lạc liếc mắt, nhìn Nhược Ly liềm mạng gật đầu như giã tỏi, mới vừa lòng chỉ chỉ lão quái, tuy nhiên hắn không có mở miệng đòi lão quái mà hướng về Nhược Ly tiếp tục hỏi, " Vậy tiểu Nhược Ly sẽ hầu ở bên cạnh gia bao lâu?"

Nhược Ly cúi nhìn móng vuốt nhỏ, trong

lòng âm thầm nghĩ sao cái tên yêu nghiệt này lại có nhiều vấn đề như vậy chứ, bộ dạng nàng hiện nay tay trái gà không chặt, rời bỏ hẳn còn có thể sống bao lâu, huống chi còn bị mất trí nhớ, nghĩ vậy liền nín nọt nói, "Lạc nói bao lâu liền bao lâu đi."

"Hả?" Dạ Ly Lạc như có điều suy suy nghĩ đáp một tiếng, sau đó nhìn lão quái không hề đề cập đến chuyện đó nữa, "Thuốc."

Lão quái thấy hắn muốn lấy đan dược, vẻ mặt vừa mới vui mừng lập tức trở nên âm trầm vô cùng, tim của hắn đau ghê nha! Nhưng lệnh vua khó chống, một viên thuốc cải tử hoàn sinh cùng với mạng của mình thì so ra cái mạng nhỏ của mình đương nhiên là quan trọng hơn rồi.

Lão nhanh chóng đem thuốc giờ cao khỏi đỉnh đầu, dâng lên cho Dạ Ly Lạc, Dạ Ly Lạc dùng hai ngón tay kẹp viên thuốc lên, viên thuốc màu bạc vô cùng lạnh, hắn xoay qua xoay lại thưởng thức, đưa vào một chút yêu khí khiến cho nó ấm áp hơn.

Nhược Ly lúc này đang nhìn viên thuốc tròn tròn gắn liền với sinh mệnh của nàng, ánh mắt thẳng tắp, nhưng cái tên Dạ yêu nghiệt kia vẫn không chịu đưa cho nàng ăn, trong lòng suy nghĩ không phải vẫn còn bất mãn đối với chuyện vừa rồi đấy chứ.

"Lạc?" thử kêu một tiếng, Dạ yêu nghiệt quả thực nghiêng đầu, khóe miệng hắn mang theo một nụ cười đưa viên thuốc màu bạc tới móng vuốt nhỏ của Nhược

Ly.

Viên thuốc mang theo hơi ấm của Dạ Ly Lạc, còn có một cỗ mùi thơm, nhưng đối với thân thể nhỏ bé hiện tại của Nhược Ly thì cỗ hương thơm mát này cũng không có cách nào hấp dẫn được nàng, từng ngậm cắn lại sợ không cắn nổi, một ngậm mới vừa nãy khiến răng của nàng vẫn còn đau đây này.

Thật sự là không biết phải làm sao, lúc này coi như nàng đã có kinh nghiệm, vội vàng ngẩng đầu, dùng đôi mắt to ngập nước nhìn dáng vẻ mỉm cười khó dò của Dạ Ly Lạc, ngọt ngào gọi một tiếng, "Lạc."

Dạ Ly Lạc hiển nhiên hết sức hưởng thụ đối với hành động này của nàng, hần vươn tay cầm lấy viên thuốc màu bạc,

"Nước." Mới nhẹ nhàng nói ra một chữ, một nữ tử xinh đẹp một thân tử y liền bùng nước cung kính quỳ gối trước nhuyển tháp, dung mạo như vậy thật sự là hoa nhường nguyệt thẹn, đáng tiếc nếu đem so sánh với Dạ yêu nghiệt thì lại chỉ là một dáng dấp thùy mị bình thường.

Nhược Ly vừa định nhìn kỹ một chút, nhưng khi Dạ Ly Lạc một phen đem cái chén làm bằng bạch ngọc kia nâng lên, nàng ta liền biến mất, tốc độ so với nữ quỷ còn nhanh hơn.

Dạ Ly Lạc cầm viên thuốc khế bóp, nháy mắt viên thuốc biến thành bột rơi vào trong chén làm bốc lên một đồng bọt khí, Nhược Ly kinh sợ nhìn, thứ đồ này sao lại kỳ quái như vậy lại còn tỏa ra bọt khí kỳ dị.

Chén ngọc trong tay Dạ Ly Lạc nháy mắt trở nên lạnh như băng, hần khẽ đưa vào một chút yêu lực, đợi nó có chút độ ấm hần mới đưa cho Nhược Ly đang đau khổ chờ đợi bên cạnh.

"Nếu đắng quá cũng đừng có khóc nè đây nhé." Dạ Ly Lạc trêu chọc, nhếch miệng cười nhìn Nhược Ly mặt mày nhịu chặt đang cầm cái chén biểu tình giống như xả thân vì chính nghĩa uống một hơi cạn sạch thì độ cong nơi khóe miệng càng lớn.

"Khụ khụ!" Không phải Nhược Ly khoa trương, mặc dù trước kia đã từng ăn những cái gì nàng không nhớ rõ, nhưng nàng có thể khẳng định thứ này là thứ đồ khó ăn nhất mà nàng từng ăn, cảm giác này thật sự không phải có thể dùng một

từ nào để hình dung được.

Đột nhiên chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh lan khắp toàn thân, cả người ngay cả một cọng lông tóc cũng đau đến nổi nàng hận không thể cắn lưỡi tự sát, nàng khổ sở co rút thành một cục, cả người lập tức liền ướt đầm.

Khuôn mặt Dạ Ly Lạc mới vừa rồi còn mang theo nụ cười lập tức mây đen dày đặc, hắn vươn tay đem Nhược Ly ôm vào trong lòng, chậm rãi truyền vào cho nàng chút linh lực thuần khiết, chỉ hi vọng có thể thành công giúp nàng phục hồi lại linh hồn bị tổn thương.

"Vương, coi như dùng linh xà luyện thuốc để phục hồi linh hồn, để cho linh hồn nàng tạm thời đầy đủ, nhưng linh xà dù sao cũng là yêu, mà tiểu hồ ly lại là

tiên thể, chỉ sợ là trị ngọn không trị gốc, mỗi khi gặp mùng một mười lăm, chắc chắn sẽ khí lạnh xâm thân khổ sở không chịu nổi, nếu Vương độc lòng dùng linh lực hòng để nàng vượt qua thì cuối cùng thân thể của Vương cũng sẽ bị thương tổn, sẽ già đi rất nhanh!"

Lão quái vội vàng nịnh nọt nói, ý tứ của hắn là muốn cho Vương thấy mang theo tiểu hồ ly này rất phiền toái, sau đó sẽ buông tha cho nàng, lúc đó lão có thể lấy nàng để luyện đan.

"Quả nhiên tiên chính là phiền toái, có con rồng kia đã đủ phiền toái suốt ngày rồi." Dạ Ly Lạc cũng không tỏ thái độ gì, hắn nhìn Nhược Ly đang dần dần bình ổn lại, đột nhiên nửa đùa nói với tọa kỵ Huyết Long của hắn.

Trong một không gian khác Huyết Long đang ngủ đột nhiên mở to mắt, tức khắc kêu rên một tiếng, trong lòng oán hận nói, tốt xấu gì nó cũng là Thiên giới Huyết Long vạn năm khó gặp, người khác ước gì được cùng nó uống máu ăn thề, ký kết thệ ước chủ tớ đời đời kiếp kiếp, bây giờ lại bị chủ nhân chế giễu, còn ghét bỏ nó là tiên thể.

Trong nháy mắt trở thành bộ dạng của tiểu tức phụ, đáng tiếc thân thể khổng lồ của nó cùng với cái bộ dáng kia lại chẳng ăn nhập chút nào.

Nhưng Dạ Ly Lạc lại chê nó quá ồn ào, chân mày khẽ cau lại, bên kia lập tức yên lặng, nhắm mắt giả bộ ngủ, giống như những oán giận mới vừa rồi chỉ là ảo giác.

Chuyện ở không gian khác, lão quái dĩ nhiên không nghe được, nhưng hắc đầu gì cũng hầu hạ Âm vương nhiều năm như vậy mà còn sống, bản lãnh nhìn mặt mà nói chuyện tự nhiên cũng lợi hại, thấy Vương nhắc tới tiên thể Huyết Long cũng giống như vậy, trong nháy mắt hiểu Dạ Ly Lạc không muốn buông tay tiểu hồ ly này, hơn nữa còn chờ hắc nói ra biện pháp giải quyết.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 7: Kinh Hãi Thế Tục

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 8: Biến Trở Lại Thành Người

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 9: Chinh Phục Yêu Giới.

Chương 9: Chinh Phục Yêu Giới.

Sáng sớm khi tia ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào, Dạ Ly Lạc liền tỉnh, hần đầu tiên là cúi đầu nhìn Nhược Ly trong lòng, ánh mặt trời màu vàng chiếu sáng ở trên mặt của nàng, có chút óng ánh trong suốt, lông mi mang theo hơi nước giống

như một con bướm bướm khẽ rung động. Nàng vẫn như cũ ngủ say sưa, thỉnh thoảng co lại ở trong ngực hần, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn còn bất chợt lôi kéo cái áo ngủ của hần đến tận eo dáng vẻ thập phần đáng yêu.

Hần nhìn không được cúi đầu ngậm chặt cái miệng ngỏ nhẩn nhếch lên trên gương mặt trắng nõn nà kia, dịu dàng tận hưởng hương vị hết sức ngọt ngào mềm mại, bất quá chỉ là lướt nhẹ một cái rồi ngẩng đầu lên, khóe miệng hần khẽ cười, cũng không muốn đánh thức Nhược Ly đang say ngủ, nghiêng người ngồi dậy, vẫn không quên kéo cái chăn đắp lại cho nàng.

"Chuẩn bị y phục cho tiểu thư." Hần thản nhiên nói, trong cung điện đột nhiên hiện

ra ba tử y thiếu nữ, hành lễ xong, hai người tiến lên hầu hạ Dạ Ly Lạc thay quần áo, người còn lại biến mất đi chuẩn bị quần áo cho Nhược Ly.

Dạ Ly Lạc yêu thích màu sắc đỏ tươi, bởi vì màu sắc như vậy cho dù có dính vết máu lên cùng sẽ không nhìn ra, hơn nữa màu đỏ chói mắt cùng với tính cách yêu nghiệt của hắn hết sức phù hợp, cho nên rất được lòng hắn, bởi vậy lúc bình thường quần áo của hắn đều là màu đỏ.

Dạ Ly Lạc là người cực kỳ ưa sạch sẽ, vô cùng chán ghét người khác đụng vào, cho nên những tỳ nữ kia chỉ đem y phục đặt lên, sau đó liền quỳ gối cách hắn một bước chờ đợi phạt phỏ.

Hắn chỉ khoát tay, y phục kia liền giống như một thứ có sinh mệnh tự động thay

đôi, hôm nay không có đặc biệt yêu cầu dĩ nhiên cũng sẽ không ngoại lệ, một kiện trường bào màu đỏ đơn giản mặc ở trên người, bên hông đeo một đai lưng, phong cách vẫn như ngày thường không chịu bị trói buộc, tóc tùy ý xõa tung ở sau người, nhưng lại không có cảm giác xốc xệch một chút nào, ngược lại yêu nghiệt quyền rũ kinh người.

Hắn cúi đầu nhìn lướt qua hai tỳ nữ vẫn đang quỳ gối như cũ, khẽ nhướn mày, lại cảm thấy chướng mắt, hai người kia hẳn là mới tới, nếu không sao có thể dám lưu lại tâm diện của hắn lâu như vậy, quả thực là phạm vào cấm kỵ của hắn.

Hắn vung tay lên, hai người kia chưa kịp hoảng sợ kêu lên liền bị đánh bay ra khỏi tâm diện, nếu như không phải sợ vết máu

làm bản tâm điện của hắc, hắc nhất định sẽ làm cho họ máu tươi ngay tại chỗ, cũng sẽ không phạm lại sai lầm đơn giản như thế nữa.

Chờ ở ngoài điện cả đêm, Da Quỷ vừa thấy có người bị đánh bay ra ngoài, liền biết chủ tử của hắc đã tỉnh, lập tức quỳ trên mặt đất cung kính truyền âm vào, "Vương thượng, Yêu hoàng sai người đến hỏi chuyện của Đại công chúa, thái độ không tốt."

Dạ Ly Lạc rõ ràng buổi sáng bởi vì bị hai tỷ nữ kia làm trở ngại, vướng mắt, tâm tình không tốt, trên mặt mang theo một phần hàn ý, hắc vốn là đang tựa người trên nhụyên tháp đợi Nhược Ly cùng rời giường, vừa nghe Da Quỷ bẩm báo, lập tức đứng dậy, một chương vỗ

nát nhuyển tháp, lại không phát ra một chút âm thanh nào.

Hắn khẽ nheo mắt lại, đây là dấu hiệu biểu lộ cơn thịnh nộ của hắn, đắc tội với hắn còn dám tới đây hỏi tội, đây đúng là người đầu tiên, nhưng thật ra lá gan cũng không nhỏ.

"Khi nào tiểu thư tỉnh báo lại cho bản vương." Dạ Ly Lạc nói xong chợt lách người nháy mắt di động đến phòng nghị sự, Dạ Lượng vẫn luôn canh giữ ở dĩ không gian gập đầu, xem như đáp ứng Dạ Ly Lạc.

Ám vương có tứ đại hộ pháp, theo thứ tự là Dạ Quỷ, Dạ Mị, Dạ Vong, Dạ Lượng. Dạ Quỷ là lang yêu, ôn trọng thành thực, quản lý sự vụ lớn nhỏ bên trong phủ; Dạ Mị là xà yêu tri thức uyên bác, là người

nhiều mưu trí; Dạ Vồng là hồ yêu, trời sinh tính tình dững mãnh, là viên hồ tướng đệ nhất, mà nhỏ nhất là Dạ Lượng còn lại chính là dơi yêu, thường xuyên ẩn ở dị không gian, là cận vệ của Dạ Ly Lạc, thời khắc không rời.

Yêu lực cường đại của Âm vương Dạ Ly Lạc làm cho tứ giới kinh sợ lại thêm bên người lại có những người giỏi văn giỏi võ bày binh bố trận, cho nên bọn họ có tư cách đề cuồng ngạo, có thực lực chinh phục tứ giới, hơn nữa hiện giờ lại có được Thiên nữ tiên giới đang trưởng thành, tương lai lại càng không thể biết trước được.

Dạ Ly Lạc đến phòng nghị sự, Dạ Quý, Dạ Mị, Dạ Vồng đã đợi ở trong sảnh, bọn họ cung kính nửa quỳ trên mặt đất,

chờ sai khiến.

Dạ Ly Lạc như cũ giống như không có xương dựa vào trên nhuyễn tháp, hắc lười biếng vươn cánh tay nâng đầu của mình, tay kia thì gõ gõ xuống dọc theo nhuyễn tháp, âm thanh kêu cốc cốc hết sức có tiết tấu, nhưng cũng làm cho người ta nhìn không ra tâm tình của hắc lúc này.

"Ngồi đi." Qua một lúc, Dạ Ly Lạc mới mở miệng, hắc nâng mắt nhìn Dạ Quỷ, dò hỏi, nhưng cùng chỉ là đơn giản một từ. "Nói."

Dạ Quỷ đứng dậy, khom lưng cung kính thi lễ sau đó mới bảm bảo chân tướng, "Bảm Vương thượng, Đại công chúa sau khi bị thương liền đi đến cung điện của Yêu hoàng, đem mọi mũi nhọn hướng về

phía Người, tối hôm qua Yêu hoàng liền phái người đến hỏi, bởi vì Người đã nghỉ ngơi, thuộc hạ liền tự tiện ngăn lại, chờ đợi Vương tỉnh dậy rồi xử lý."

Kỳ thật không cần Dạ Quỷ nói, Dạ Ly Lạc cũng có thể đoán ra được Đại công chúa kia vốn được nuông chiều từ nhỏ sẽ không nuốt trôi cơn tức này.

Mà lúc trước Dạ Ly Lạc đáp ứng cho nàng ta một con đường sống, một là không muốn bác bỏ nguyện vọng của Nhược Ly, hai là hẳn muốn mượn cơ hội này thống nhất yêu giới, ba là cũng cho tiểu hồ ly không đủ ngoan tuyệt kia một chút giáo huấn.

Có thể nói một hòn đá hạ ba con chim.

"Ta nói Đại công chúa kia rất không biết tốt xấu, Vương thượng tha cho nàng ta

một mạng, còn tại đây kia gây sóng gió." Thân là hồ yêu Dạ Vồng trời sinh tính tình hấp tấp nóng nảy, hắn vừa nghe liếc đôi mắt một cái đột nhiên tiến lên hành lễ tức giận nói, " Xin đề cho thuộc hạ đi nhờ có tận gốc!"

Mặc dù Dạ Ly Lạc tính khí âm tình bất định, thích giết chóc thành tính, nhưng hắn đối với tứ đại hộ pháp làm bạn bên cạnh vẫn có chút đặc biệt, nhất là thời điểm ở phòng nghị sự, cơ bản là tùy ý cho bọn họ phát biểu ý kiến của mình.

Dạ Mị bên cạnh vẫn không nói gì đột nhiên mở chiết phiến màu trắng trong tay ra, thập phận phong tao đưa lan hoa chỉ điểm một cái lên một thân cơ bắp của Dạ Vồng, cười đùa nói, "Vồng, Vương thượng nhất định đã có tính toán."

"A?" Dạ Võng thần kinh thô hiển nhiên không đoán ra được Dạ Ly Lạc có tính toán gì, chỉ là người luôn luôn được tôn sùng là người đa mưu túc trí Dạ Mị đã nói như thế, hấn cũng không phản bác được, đành ngượng ngùng lui về, chờ đợi Dạ Ly Lạc hạ mệnh lệnh.

"Nga?" Dạ Ly Lạc đột nhiên ngồi xuống, vẻ lười biếng mới vừa rồi trong nháy mắt biến mất, cả người tản mát ra một cỗ khí phách, mặt mày cũng tăng thêm một phần tàn nhẫn, "Nếu như bốn vương muốn thống nhất Yêu giới?"

Ba người kia vừa nghe liền chấn động, Dạ Quỷ cùng Dạ Võng sau khi khiếp sợ qua đi liền cùng lộ ra biểu tình vui mừng, bọn họ đã sớm hi vọng Âm vương có dã tâm có thể xưng bá Yêu giới, chỉ là

Dạ Ly Lạc đối với chuyện gì cũng không có hứng thú, cho nên mấy năm nay vẫn làm nhân viên dã hạc, hôm nay mặc kệ vì sao lại có dã tâm này, bọn họ cũng sẽ thề sống chết theo.

Mà trong ba người Dạ Mị ngược lại sau khi kinh ngạc thì trở nên bình tĩnh, hẳn vốn là cảm thấy chủ tử của bọn hắn là không ở không được, có thể an phận ở nhiều năm như vậy chắc cũng là cực hạn, thật cũng không kinh ngạc.

Ngay sau đó ba người đều quỳ trên mặt đất, cùng kêu to lên, "Thuộc hạ nguyện đi theo chủ tử, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!"

Dạ Ly Lạc đối với sự thể hiện quyết tâm trung thành của bọn họ không cảm thấy hứng thú, khoát tay ý bảo bọn họ đứng

dây, dù sao đã được ban cho họ Dạ, mạng của bọn họ chính là của hắn.

Hắn nhéo nhéo lỗ tai của mình, hiển nhiên là chê bọn họ quá ồn, ba người kia vừa thấy sắc mặt đều tái đi, lập tức ngồi đàng hoàng lại cũng không dám tùy ý mở miệng nữa, chờ đợi Dạ Ly Lạc mở miệng.

Nhưng Dạ Ly Lạc cùng bọn họ nói chinh phục Yêu giới kỳ thật là có nguyên nhân, bởi vì hắn lúc này còn chưa có suy nghĩ chinh phục Yêu giới xong kế tiếp sẽ là giới nào, vẫn là tất cả đều nắm hết, cho nên những thứ này chờ hắn nghĩ tốt rồi nói sau.

Chương 10: Chế Độ.

Chương 10: Chế Độ.

"Bẩm Vương thượng, tiểu thư đã tỉnh, nói là đói bụng!" Dĩ không gian truyền đến thanh âm của Dạ Lượng, hắn giống như một cái bóng thời khắc tồn tại bên cạnh Dạ Ly Lạc trong dĩ không gian, xuất quỷ nhập thần, dĩ không gian kia Dạ Ly Lạc là vì dự tính của Dạ Mị mà mở ra, trừ hai người họ ra không ai có thể tiến vào. Dạ Ly Lạc nghĩ tới Nhược Ly, khoe miệng không tự giác gọi lên một chút tươi cười, hắn vừa đứng lên, ba người kia cũng lập tức đứng dậy, "Các người về trước, chuyện này ba ngày sau bàn

lại."

Chuyện chinh phục yêu giới cũng không vội, hấn cho bọn họ ba ngày, để cho bọn họ thu thập tin tình báo hữu dụng cùng người ngựa, ba ngày sau, có lẽ thời thế sẽ thay đổi.

"Thuộc hạ tuân mệnh." Lúc này Dạ Ly Lạc đã sử dụng thuật thuần gian di động (di chuyển trong nháy mắt, Phương: vì cụm từ này xuất hiện rất thường xuyên nên sau này mình thống nhất sử dụng cụm từ này luôn nhé) đi tới tâm điện của hấn, ngược lại đem Nhược Ly vừa mới tỉnh ngủ dọa cho hoảng sợ.

Bất quá ngay sau đó nàng đã bị công phu đi lại tự nhiên của Dạ Ly Lạc hấp dẫn, một tay níu cái chân, một tay lôi kéo ông tay áo của Dạ Ly Lạc, lấy lòng nói, "Lạc,

đây là công phu gì mà lợi hại như thế?"

Dạ Ly Lạc ngồi ở bên giường, vừa vặn có tỳ nữ đưa y phục đến cho Nhược Ly, nhưng vừa thấy Dạ Ly Lạc đã trở về, lập tức để y phục xuống hành lễ một cái liền lui xuống, nếu nàng ta lại lập lại sai lầm như hai tỳ nữ kia thì phỏng chừng sẽ không phải đơn giản là bị đánh bay ra ngoài như vậy.

Mà các nàng sử dụng cũng không phải là thuần gian di động, mà là yêu lực thượng thừa bay tốc độ cực nhanh thôi.

Thuần gian di động là môn pháp thuật độc nhất của Yêu giới, cần người sử dụng có ý niệm cường đại cùng yêu lực, bởi vì di động khi trong lòng nhất định phải cảm ứng được nơi hoặc người cần đến, nếu không là di động không được,

nói cách khác chỉ có thể di động đến nơi có vật còn sống.

Bởi vậy trên đời này linh hội được thuật thuần gian di động cũng không được mấy người, Yêu giới cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, chỉ có Dạ Ly Lạc cùng tam đại hộ pháp dưới tay hắn, còn có Yêu hoàng, ngay cả Dạ Lượng cũng không sử dụng được.

"Tiểu Nhược Ly muốn học?" Dựa vào thân thể hiện tại của Nhược Ly, ngay cả yêu pháp bình thường muốn tu luyện cũng đã là việc khó khăn, đừng nói tới pháp thuật thượng thừa này, nhưng Dạ Ly Lạc vẫn hỏi lên, dù sao hắn cũng định vì nàng cướp lấy Ngự Linh Châu, làm cho nàng trở thành người có thể đứng sánh vai cùng với hắn.

"Ừ, ừ." Cái đầu nhỏ của Nhược Ly gật như trống bỏi, đôi huyết sắc đồng tử đã toát ra hung phấn lấp lánh giống như ánh sao, hiển nhiên là nàng còn chưa ý thức được rằng thực lực bản thân không đủ.

"Ừ, xem tâm trạng của gia đã." Nói xong Dạ Ly Lạc ngồi ở bên giường, lười nhác nhéo nhéo bả vai của mình, ý tứ này hết sức rõ ràng, chính là muốn Nhược Ly xoa bóp bả vai cho hắn.

Nhược Ly sớm đã đặt cho Dạ Ly Lạc cái biệt danh là Dạ yêu nghiệt, giờ phút này nàng đưa lưng về phía Dạ Ly Lạc hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức đau khổ, trong lòng đem Dạ yêu nghiệt tổn hại mấy lần, hẹp hòi bá đạo đều không đủ để hình dung sự tức giận của nàng giờ phút này đối với hắn, y phục còn không cho

nàng mặc thì làm sao mà sinh hoạt, rõ ràng là chiếm tiện nghi của nàng mà!

Không có biện pháp, nàng cầu cạnh người ta thì phải xuống nước thôi, Nhược Ly một tay cố gắng túm chặt cái chân, một cái tay tuyết trắng nhỏ bé khác đặt trên vai Dạ Ly lắc xoa bóp.

Kỳ thực mới khôi phục lại hình người, nàng ngay cả đi bộ chân vẫn còn yếu, làm gì có khí lực mà nắm bả vai hăn, lực đạo trên vai so với muỗi chích cũng không lớn hơn là bao, bất quá cách một tám chân mỏng truyền đến nhiệt độ cơ thể của Nhược Ly, cùng với từng trận mùi thơm khi nàng thở ra, làm cho Dạ Ly Lạc cảm thấy hết sức thoải mái.

" Ồ ồ....." Một tiếng kỳ quái vang lên, Nhược Ly đỏ bừng mặt, lập tức dừng tay,

đây rõ ràng là tiếng kêu phát ra từ bụng của nàng, trong nháy mắt cảm giác mình xấu hổ muốn chết.

Dạ Ly Lạc cố nén ý cười, thu hồi cánh tay, sau đó cầm lấy y phục đang để trên bàn đưa cho Nhược Ly, cũng là một bộ y phục nhỏ màu đỏ tươi, không khác gì y phục của Dạ Ly Lạc, vạt áo trước thêu một đóa mẫu đơn đỏ thẫm, vô cùng phù hợp với thân phận yêu nghiệt của Dạ Ly Lạc.

Nhược Ly kéo cái áo khoác lên người, trong suy nghĩ lúc này lại lâm vào khó khăn, trong trí nhớ nàng cũng không có mặc quần áo a, cách thức mặc y phục của nữ tử cũng không thể giống như Dạ Ly Lạc chỉ thắt một nút thắt lỏng lẻo trước ngực là xong, này trái một bộ bên phải

một bộ, thật đúng là khó khăn.

Dạ Ly Lạc cũng không giúp Nhược Ly, hấn dựa vào trên nhuyển tháp đối diện giường, đôi mắt hoa đào dài hẹp mang theo ý cười chế nhạo nhìn nàng, sau đó thực sự sợ rằng Nhược Ly sẽ đem y phục xé nát, mới lười biếng mở miệng chỉ điểm cho Nhược Ly như thế nào mặc được, " Món đồ ngắn mặc ở bên trong."

Cũng may cuối cùng cũng vất vả mặc vào được, làm cho Nhược Ly trên người toát ra một tầng mồ hôi mỏng, tầng mồ hôi mịn trên trán bị ánh mặt trời màu vàng chiếu lên lóe ra những đốm nhỏ ánh sáng, cặp mắt to kia cũng vụt sáng, vô cùng động lòng người.

Dạ Ly Lạc dạng mỹ nhân gì mà chưa nhìn thất qua, không nói tới người khác, chỉ

riêng bản thân hắn đã đủ xinh đẹp kinh
hãi thế tục rồi, nhưng giờ phút này nhìn
khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Nhược
Ly, cũng cảm thấy kinh ngạc, nàng đây
mới chỉ là dáng vẻ của một nữ hài mười
mấy tuổi, nếu lớn lên, sẽ xinh đẹp đến
như thế nào, hắn thật sự đoán không ra.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Dạ Ly Lạc gọi
lên một chút ý cười nghiền ngẫm, hắn
đúng thật là đã nhặt được một bảo bối, "
Đói bụng sao?" Gia mang người đi ăn
cơm." Nói xong vươn cánh tay ra phía
trước, cánh tay trắng nõn lộ ra khỏi tay
áo màu đỏ rộng thùng thình, càng làm nổi
bật lên làn da trắng hơn tuyết.

Nhược Ly vừa nghe ăn cơm, bụng cũng
rất thức thời phát ra tiếng kháng nghị,
mặt của nàng lại đỏ một phần, một tay

ôm bụng, một tay ôm lấy cánh tay Dạ Ly Lạc đang duỗi trước mặt.

Cánh tay to của Dạ Ly Lạc bao lấy cánh tay nhỏ bé trắng nõn của Nhược Ly, hai cánh tay đều đẹp đến kinh ngạc, hai người cũng đẹp đến kinh diễm, một mái tóc màu đen, đen nhánh như mực, một mái tóc màu bạc, sáng như ngân hà, có thể nói là tuyệt phối.

Vốn dĩ Nhược Ly mới khôi phục lại hình người, thân thể suy yếu, hẳn là nên ăn ở trong phòng luôn, nhưng Dạ Ly Lạc sợ Nhược Ly chung quy đi không quen, không thích ứng được với thân thể nửa yếu nửa tiên, về sau bước đi khó khăn, liền lôi kéo nàng đi ra ngoài.

Nhưng khi nhìn Nhược Ly mới đi được hai bước đã thở hồng hộc, trên trán toát

ra mồ hôi lạnh, trong lòng lại như cũ không đành lòng, cánh tay dùng một chút lực, thân hình nho nhỏ của Nhược Ly liền ngã nhào vào trong ngực của hắn.

Nhược Ly thoáng cái đã cảm thấy đau chân muốn chết, đi hai bước liền cảm thấy giống như bị kim đâm, vốn là không muốn đi rồi, nhưng lại cảm thấy mình quá kiêu cách, liền vẫn chịu đựng không mở miệng, đột nhiên cảm thấy cánh tay trầm xuống, một hồi trời đất quay cuồng, liền rơi vào một lòng ngực cường tráng của người nào đó.

Nhược Ly khẽ tựa vào lòng ngực hơi mở ra kia, hô hấp không bị khống chế rối loạn, nghe tiếng tim đập vững vàng, nàng lại không biết rõ Dạ Ly Lạc chính là của nàng rồi.

Vốn trong lòng còn muốn kháng nghị vì Dạ Ly Lạc vẫn khi dễ nàng, nhưng lúc này nàng lại cảm thấy nói không nên lời, nhưng là câu nói sau đó của hắn lại làm cho nàng hận không thể hung hăng cắn hắn một ngụm, tia cảm kích biến mất trong nháy mắt.

"Tiểu Nhược Ly, xem ra không thể để cho người ăn quá nhiều, đây là muốn nặng chết gia a!" Dạ Ly Lạc vừa cười vừa nói, kỳ thật thân thể Nhược Ly cực kỳ nhẹ, phỏng chừng hắn chỉ dùng hai ngón tay là có thể đem nàng xóc lên, hắn chính là muốn trêu chọc Nhược Ly đang cứng đờ người ở trong lòng hắn, làm cho nàng đừng quá khấn trương, nếu không một lát xuống đất, đoán chừng xương cốt đều hóa đã cứng đờ rồi.

Nhược Ly vừa nghe, nháy mắt đem lời khen ngợi Dạ Ly Lạc trong lòng thu hồi lại, cảm thấy mới vừa tim đập rộn lên nhất định là ảo giác, ảo giác trắng trợn, đồng thời buông lỏng, thân thể bất giác cũng mềm mại lại, so mới vừa rồi thoải mái hơn.

Còn chưa nhìn thấy thức ăn, Nhược Ly đã nghe thấy từng trận mùi thơm, nàng không nhịn được chép chép miệng, không phải nàng là một người tham ăn, mà là nàng cũng không biết mình trước khi hôn mê có từng ăn qua cơm không, dù sao cảm giác này giống như nàng đã đói bụng ba bốn ngày rồi, nếu còn không ăn cái gì, đoán chừng sẽ chết mất, nếu như không phải là nàng không chế tốt không chừng vào lúc này nước miếng cũng chảy xuống

người Dạ Ly lạc rồi.

Dạ Ly Lạc đương nhiên nghe thấy âm thanh chép miệng của Nhược Ly, hẳn bình thường cũng không ăn cái gì, cho nên căn bản không hiểu cảm giác đói bụng của Nhược Ly, nhất thời trong lòng lại muốn trêu chọc Nhược Ly một chút, cho nên bước chân hết sức thông thả.

Rõ ràng chỉ là cách một hành lang gấp khúc, nhưng Nhược Ly lại cảm thấy đoạn đường này dài đến đòi mạng, nàng đã đói đến mức sắp hết chịu nổi, vội vàng thúc giục, "Lạc, ta đói bụng!"

Dạ Ly Lạc nhẹ nhàng cười, sau đó nói, "Tiểu Nhược Ly, không phải gia kéo dài, mà là ngươi quá nặng, ôm mệt lắm đó!"

Nhược Ly vừa nghe, nháy mắt im bật, nàng bất động mà Dạ Ly Lạc còn ôm

nàng đi chậm như vậy, nếu nàng lại thúc giục, liền thật sự không có lương tâm mà đi chậm hơn thì sao, nhưng mà nghe thức ăn thơm ngát mà lại nhìn không thấy, lòng của nàng đều đã muốn khóc thét lên rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 11

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 12: Một Hòn Đá Hạ Hai Con Chim.

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 13: Tâm Kế

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 14: Nhìn Thấy Mỹ Nhân Ta Sẽ Biến Thân.

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 15: Hãm Hại.

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 16: Tắm Chung

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 17: Uy Hiếp

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 18: Trêu Chọc

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 19: Hạ Độc

Chương 19: Hạ Độc

Dạ Ly Lạc vẫn như cũ một thân áo bào đỏ tươi, nút thắt đai lưng lỏng lẻo, cả người lộ ra vẻ lười biếng, ôm tiểu ngân hồ trong lòng, không chút để ý đi đến.

Dạ Ly Lạc còn chưa tới cửa, Nam Cung

Cần đã nhìn thấy hấn, vội vàng đứng dậy hành đại lễ, Dạ Ly Lạc chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn hấn ta một cái, mới ngồi xuống ghé lười biếng phát tay để cho hấn ta đứng lên.

Mặc dù trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng một khắc khi đứng dậy, khi Nam Cung Cần nhìn thấy Dạ Ly Lạc vẫn bị chấn kinh, đây là cỡ nào tuyệt sắc, nhìn một cái liền làm cho người ta không dời được mắt.

"Cho người vào chỉ có một việc, bốn vương không muốn nhìn thấy Nam Cung Tâm nữa." Dạ Ly lạc lười biếng nói, giọng điệu kia giống như chỉ thuận miệng nói hôm nay thời tiết thế nào, nhưng vừa mở miệng đàm luận lại là mạng người. Nam Cung Tâm chính là Đại công chúa,

giết nàng ta dĩ nhiên hẳn không cần bỏ bao nhiêu tâm lực. Bất quá cái hẳn muốn chính là làm cho Yêu Hoàng hoảng cung náo động, nếu không đột nhiên cướp lấy vị trí Yêu Hoàng, dường như có chút không thỏa đáng, đến lúc đó các tộc nhân yêu tộc kiếm chuyện phản kháng, hẳn còn phải đi giải quyết, sẽ làm trễ nãi thời gian của hẳn.

Dạ Ly Lạc làm việc luôn luôn không thích phiền toái, cho nên lần này mới nghĩ ra kế sách như vậy, trước hết để cho hoàng tộc náo động, tàn sát lẫn nhau hầu như không còn, khi đó hẳn sẽ danh chính ngôn thuận tiếp quản, đến lúc đó tất nhiên sẽ giảm được việc bình loạn phiền toái.

Nam Cung Cẩn vừa nghe, trong nháy mắt

sắc mặt trắng bệch, cũng ý thức được mình luống cuống, vội vàng quỳ trên mặt đất, thấp thỏm nói, "Ám Vương điện hạ, tiểu vương thể đơn lực bạc, không có cách nào. . . . ."

Dạ Ly Lạc đứng dậy đi đến cách Nam Cung Cẩn một bước chân, hắn cúi nhìn Nam Cung Cẩn vẫn một mực cung kính cúi đầu, khẽ nhíu mày nói, "Bỏn vương nói có thể là có thể."

Hắn tới đây gặp cũng chỉ là để cho Nam Cung Cẩn biết hắn ủng hộ hắn ta, làm hắn ta có thể được ăn cả ngã về không, trợ giúp hắn hoàn thành cái kế hoạch này thôi.

Nam Cung Cẩn đợi đến khi không nghe thấy tiếng bước chân của Dạ Ly Lạc mới vịn ghế đứng dậy, hắn sao lại không biết

hắn đây là bảo hồ lột da(*), nhưng hắn có cái gì để lựa chọn, đưa đầu cũng là một đao, rút đầu cũng là một đao.

Nếu như hắn lùi bước coi như may mắn còn sống trở về, thì vị đại hoàng tử Nam Cung Tâm ác độc kia cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Huống chi chuyện này là Âm vương tự mình đến nói cho hắn biết, mặc dù thái độ thờ ơ lạnh nhạt, nhưng hắn có thể khẳng định đây là ý tứ của Âm vương, nếu là hắn làm xong, có Âm vương che chở, về sau cũng không phải cả ngày sống trong sự nơm nớp lo sợ nữa.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn trầm xuống, tay vịn cái ghế khẽ dùng sức, nếu là như thế, còn không bằng kéo một kẻ chịu tội thay, cho dù chết cũng phải chết có ý

nghĩa, hưởng chi nếu như không làm, sao biết không có kết quả.

Kỳ hạn ba ngày đã đến, nhìn Nhược Ly rời giường ăn xong điểm tâm, Dạ Ly Lạc liền đến phòng hội nghị thương nghị kế sách chinh phục Yêu giới, Dạ Mị dĩ nhiên cũng ở trong đó, Nhược coi như là được nghỉ một ngày.

Nghỉ ngơi mấy ngày lại có linh đan diệu dược của lão quái, thân thể Nhược Ly tất nhiên tốt lên rất nhiều, nàng chỉ ở trong phòng đợi nửa khắc đã cảm thấy không thú vị.

Ở trên giường lăn mấy vòng, Nhược Ly đột nhiên nhảy lên, nàng quyết định đi thăm thú nơi này, tìm hiểu một chút về cung điện Âm vương phủ.

Bây giờ mặc dù cơm nước không phải

lo, còn có người cung chiêu, nhưng là ai cũng không thể bảo đảm Dạ Ly Lạc âm tình bất định kia một ngày đó không vui sẽ vứt bỏ nàng, nàng vẫn là phải suy nghĩ cho sau này một chút.

Tâm cung của Dạ Ly Lạc tất nhiên không có một người cung nữ nào, nhưng vừa ra khỏi cửa tâm điện đã thấy có mấy cung nữ yêu lực cường đại sớm chờ ở đó, trong đó còn có cả quản gia của Âm vương phủ là Mị Tuyết.

Các nàng nhận được chỉ thị của Dạ Ly Lạc, tất nhiên sẽ không ngăn cản Nhược Ly, nhưng vẫn tận tâm tận lực đi theo Nhược Ly, một bước không rời đi theo như hình với bóng.

Nhược Ly một mặt nhìn phong cảnh bốn phía, mặt khác ghi nhớ dấu hiệu trên

đường, thỉnh thoảng còn hỏi thăm cung nữ đằng sau đây là nơi nào, đáng tiếc các nàng giống như cọc gỗ chỉ biết gặt đầu hoặc là lắc đầu, giống như không biết nói chuyện vậy.

Nhược Ly hỏi hai lần không thấy hồi đáp thì cảm thấy không thú vị, cũng biết sẽ không dò la được thông tin gì từ họ, liền thức thời im lặng.

Đến một nơi có một vườn hoa nhỏ không biết tên, nàng liền dừng bước, nơi này khắp nơi đều là một loại hoa màu đỏ rực, màu sắc hết sức chói mắt, hòa cùng không khí trầm lặng trong cung điện quả thực lộng lẫy.

Nhưng vừa thấy cảnh tượng nơi này, Nhược Ly liền không tự chủ nhớ tới Dạ yêu nghiệt cũng một thân y phục đỏ rực

chói mắt.

Nàng liễu mạng lắc đầu một cái, muốn đem dáng vẻ yêu nghiệt của Dạ Ly Lạc bỏ qua một bên, đáng tiếc cho dù nàng mở to mắt, vẫn là khuôn mặt tươi cười đầy mị hoặc kia, dường như muốn hòa cùng với màu lửa đỏ rực trước mặt.

Điều này ảnh hưởng sâu sắc đến việc ngắm hoa của nàng, nàng bấu mỗi một cái, vừa muốn đi, liền bị một cánh bướm dập dờn trước mắt hấp dẫn.

Nhược Ly vừa thấy liền đuổi theo chơi đùa, mãi không chán.

"Bốp bốp bốp..." Ba tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên khiến Nhược Ly dừng lại, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn nam tử đang đứng ở bên ngoài vườn hoa nhẹ nhàng vỗ tay, nhìn một lúc lâu cũng không biết hẳn

là ai.

Nam tử kia chính là Nam Cung Cẩn, hắn được Âm vương triệu kiến, trên đường đi ngang qua nơi này, vừa thấy Nhược Ly hắn liền dừng lại, Nhược Ly khi đó ngủ thiếp đi nên chưa thấy qua hắn, nhưng hắn lại đem Nhược Ly tiểu ngân hồ này vững vàng ghi tạc trong đầu óc.

Cho dù chưa từng gặp qua Âm vương, nhưng người ngoại giới đều biết rõ Âm vương trời sanh tính thích sạch sẽ, rất ghét người khác đụng vào, nhưng hôm qua hắn lại một mực ôm lấy tiểu hồ ly này trong lòng, có thể thấy được hắn có bao nhiêu yêu thích.

Hôm nay có thể may mắn nhìn thấy nó, hắn ta tự nhiên muốn lưu ý nhiều hơn, mạng của hắn ta bây giờ tất cả đều nằm

trên tay trong tay Dạ Ly Lạc, thứ hẳn coi trọng hẳn ta nhất định phải cố gắng lợi dụng, nghĩ tới đây, đôi con người vốn trong trẻo liền tối sầm lại.

Nơi này người nào người đẩy đều trung ra một bộ mặt nghiêm nghị, những người có biểu cảm thì tính tình lại kỳ quái. Nhược Ly thấy nam tử này dáng dấp mi thanh mục tú, lại còn mang theo nụ cười ôn hòa, bất giác đối với hẳn nhiều hơn mấy phần hảo cảm.

"Nơi này bướm bướm rất đẹp." Nam tử kia nói xong liền một tay bắt được con bướm bướm nhỏ mà Nhược mới vừa phất sức đuổi theo, hẳn chậm rãi đi tới bên cạnh vườn hoa, chậm rãi ngồi xổm xuống đem bướm bướm trong tay đưa tới cho Nhược Ly.

Một bên Mị Tuyết vẫn như cũ vẻ mặt lạnh nhạt nhìn, Âm vương chỉ nói nàng phải bảo đảm an toàn cho tiểu thư, những chuyện khác không can thiệp, cho nên nếu Nhược Ly không gặp nguy hiểm, nàng sẽ không ra tay, bất quá tất cả mọi chuyện sẽ được nàng bẩm báo lại.

Nhược Ly chỉ thấy nhàm chán mới đuổi theo bướm bướm chơi, cũng không thật muốn bắt nó, "Người hãy thả nó ra đi."

Nhược Ly vừa nói ngược lại làm cho Nam Cung Cận hoảng sợ, hắn biết tiểu hồ ly này nhất định là hồ yêu đang tu luyện, chỉ là không ngờ tới nàng cư nhiên chưa biến thành hình người đã có thể nói chuyện, nhưng mà hắn chỉ hơi hơi sững sốt một chút liền trấn định vẻ mặt, lần nữa mỉm cười nhìn nàng.

"Cô nương quả thật tâm địa thiện lương, xem ra là tiểu vương đường đột." Nam Cung Cẩn bộ dáng vẫn khiêm tốn như cũ. Nhược Ly chạy tới bên cạnh vườn hoa, ánh nắng chói chang khiến nàng có chút choáng váng đầu, bướm bướm cũng nhìn rồi, liền cúi đầu.

Nam Cung Cẩn liền thừa dịp lúc này cố ý đem bướm bướm ở trên đỉnh đầu Nhược Ly thả cho bay lên, một chút ít bột cũng theo đó rơi xuống, dính trên đầu Nhược Ly.

Nam Cung Cẩn cũng là cao thủ chế độc, chỉ là hấn đối với chuyện này từ trước đến giờ đều khiêm tốn, cả Yêu giới cũng không có mấy người biết, hơn nữa thủ đoạn dùng độc của hấn cũng hết sức kín đáo, nếu không những năm này hoàng tộc

tranh đấu gay gắt, hoàng cung chính là nơi ăn tươi nuốt sống lẫn nhau, không có bản lĩnh hần cũng sẽ không sống sót đến bây giờ.

Nhược Ly khẽ nhíu chân mày, không nhìn được đưa tay day day lỗ mũi, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì. Cung nữ dẫn đường cho Nam Cung Cẩn thấy hần ta không chịu đi, sợ Ám vương sốt ruột chờ, vội vàng tiến lên làm tư thế mời.

Nam Cung Cẩn cũng không phải là kẻ ngu, ở chỗ này khắp nơi bị người hạn chế, hơn nữa hần cũng không tiện cùng sủng vật của Ám vương tiếp xúc quá nhiều, tránh đưa tới tai họa không đáng.

Hần vội vàng đứng dậy, hướng Nhược Ly chào một cái, "Ừm, hôm nay còn có chuyện quan trọng, nếu hữu duyên, ngày

khác nhất định sẽ gặp lại được cô nương."

Chú thích: (*)Hán Việt: DỮ HỒ MUỖ BÌ :bảo hồ lột da (không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương)

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 20: Bộc Lộ Tài Năng

Chương 20: Bộc Lộ Tài Năng

"Hồi bẩm vương thượng, tất cả thông tin tình báo có ích về tứ giới đều ở đây." Dạ Vỹ tiến lên một bước, mặc dù hân tính tình tương đối nóng nảy, nhưng thu thập tình báo vẫn là thế mạnh của hắn.

"Ừm . . . . ." Dạ Ly Lạc đã xem qua là không quên được, chỉ cần nhìn lướt qua một lần là có thể nhớ, trước kia hẳn căn bản đối với chuyện của tứ giới không thèm để ý, hôm nay muốn chinh phục, đương nhiên phải biết người biết ta.

Một người cho dù có cường đại đến đâu đi chăng nữa, nếu như gây thù chuốc oán với quá nhiều người cũng sẽ gặp rất nhiều phiền toái, Yêu giới còn dễ bàn tính, nhưng Tiên giới thượng thần, bọn đạo sĩ kim bài của Nhân giới, còn có đám người Đại Trưởng Lão của Ma giới cũng rất khó giải quyết, phải nghĩ chiến lược vẹn toàn cho thật tốt, đánh bại từng giới, liền có thể giảm bớt những phiền toái không cần thiết.

"Đối với Yêu giới, khiến cho bọn họ tự

chém giết lẫn nhau, tiết kiệm cho chúng ta một phần sức lực." Có lẽ mấy ngày nay, Dạ Ly Lạc nhất định đã nghiên cứu thật tốt phương pháp chinh phục tứ giới, dù sao sau khi tiến vào Nhân giới không thể sử dụng được yêu lực, đó là chuyện tương đối phiền phức, như vậy chúng ta không thể dùng vũ lực chinh phục, nhất định phải dùng mưu.

"Chuyện còn lại của Yêu giới, các người tự định đoạt." Nói xong, hắn liền cầm cuốn sách lên muốn rời đi.

Truyện được đang ở diendan

Nhược Ly chơi đùa đến choáng váng đầu đã sớm trở lại tâm cung, lúc này cảm thấy đầu óc mê man, liền nằm ở trên nhuyễn tháp ngủ thiếp đi, Dạ Ly Lạc trở lại đã nhìn thấy Nhược Ly hết sức nhu

thuận nằm ngủ, có chút kinh ngạc, đợi lúc đến gần, đôi mắt đào hoa hẹp dài trong nháy mắt híp lại, vẻ mặt như thế đại biểu hẳn đang tức giận.

Nhược Ly lúc này hiển nhiên là bị trúng độc, máu giải bách độc trong cơ thể nàng đang vì nàng mà giải độc, cho nên nàng mới bị choáng váng đầu óc, tinh thần mê man.

Dạ Ly Lạc bước ra phòng bên ngoài, chỉ sợ quấy rầy nàng giải độc, vừa ra đến phòng bên ngoài liền vung tay lên, khiến Mị Tuyết ngã nhào trên mặt đất, hắt lạnh nhạt nhìn nàng, lãnh khốc hỏi, âm thanh kia sắc bén giống y như lưỡi đao, lạnh thấu tận xương tủy, "Kẻ nào đã đến gần tiểu thư?"

Mị Tuyết mặc dù yêu lực cường đại,

nhưng nàng chỉ thông thạo công kích cùng phòng ngự, đối với phương diện độc dược hết sức yếu kém, cho nên lúc Nam Cung Cận hạ độc Nhược Ly, thứ nhất thủ pháp hết sức xảo diệu, thứ hai nàng cũng không đoán được hắn ta sẽ dám hạ độc.

Truyện được đang ở diendan
Bây giờ trông thấy dáng vẻ nổi giận đùng đùng của Dạ Ly Lạc, trong lòng cũng hết sức thấp thỏm, không cần đoán cũng biết nhất định là tiểu thư đã xảy ra chuyện gì đó, nàng vội vàng nhớ lại.

"Hồi bẩm vương thượng, Trí vương Nam Cung Cận đang đi thì gặp tiểu thư ở vườn hoa, có trò chuyện mấy câu." Mị Tuyết trong lòng căng thẳng run run nói, nàng hôm nay quả thật đã kinh suất, chịu phạt

là đúng, nhưng ai cũng biết Dạ Ly Lạc trời sinh tính tình tàn nhẫn, trừng phạt này . . . . . Nàng không dám nghĩ đến.

"Lạc. . . . . " Một tiếng gọi yếu ớt vang lên, khiến Dạ Ly Lạc vút Mị Tuyết qua một bên rồi trực tiếp bay thẳng vào trong phòng, hấn ôm lấy Nhược Ly, trong mắt lộ ra một tia lo lắng mà chính hấn cũng không phát giác ra.

Lúc nàng trở về chỉ có cảm giác mình chơi đùa nhiều nên mệt mỏi, nhưng giờ phút này cả người bủn rủn vô lực, nàng cũng không phải đùa ngốc, dĩ nhiên nhận thấy được chuyện này nhất định là không bình thường, nàng xâu chuỗi lại tất cả, đại khái cũng đã đoán ra, liền thử hỏi một câu, "Không phải ta bị trúng độc đi?"

Dạ Ly Lạc ôm Nhược Ly thăm dò mạch tượng của nàng, biết độc đã được giải, liền yên lòng, hẳn vốn là không có ý định gạt Nhược Ly bất cứ điều gì, liền nói về Nam Cung Cẩn và mục đích mà hẳn ta đến đây.

"Để hẳn trở thành phân bón cho cây cũng tốt." Dạ Ly Lạc không chút để ý nói, tay vẫn không quên đùa nghịch móng vuốt nhỏ của Nhược Ly, mềm mại êm ái khiến hẳn yêu thích không buông tay.

Hẳn vốn còn muốn dùng tên Nam Cung Cẩn cho vài việc, nhưng hẳn ta dám động đến người của hẳn, vậy thì phải làm cho hẳn ta sống không được chết cũng không xong.

Sở dĩ cây Đề Huyết hàng năm không bao giờ ngừng nở ra những bông hoa xinh

đẹp mỹ lệ như vậy, có rất nhiều nguyên nhân, nhưng nguyên nhân chủ yếu là dùng những yêu ma còn sống làm phân bón cho cây, yêu lực của bọn họ từng chút từng chút thấm vào bên trong thân cây, mới khiến cho nó nở ra những bông hoa tuyệt mỹ như thế.

Một thời gian trước có cho nó ăn một ít tiên lực, hôm nay ngược lại trở nên kén chọn, yêu ma bình thường không thể làm cho nó nở hoa tươi đẹp như lúc ban đầu, vừa đúng lúc này có một hoàng tử huyết thống thuần chủng hoàng tộc tự dẫn xác mình đến để làm thức ăn cho cây Đề Huyết, xem ra hẳn ta cũng có chút công hiến.

"Chờ một chút." Thị vệ chờ ngoài cửa mới vừa lĩnh mệnh, Nhược Ly lại gọi hẳn

dừng lại, Dạ Ly lạc có chút không hiểu nhìn về phía Nhược Ly.

"Lạc, người hấn muốn làm hại là ta, cho nên kết cục của hấn để cho ta định đoạt được không?" Dạ Ly Lạc nhìn Nhược Ly yếu ớt, không đành lòng cự tuyệt nàng, chỉ là trong lòng vẫn như cũ có chút không yên lòng, đã lưu lại một tai họa ngầm là Đại công chúa, hôm nay. . . . .

"Lạc?" Nhược Ly cũng có chút thấp thỏm, nàng ngăn cản chuyện hấn đã quyết định, có phải đã làm mất mặt hấn, nhưng Nam Cung Cẩn kia cứ nhiên coi nàng như quả hồng mềm mà bóp, nàng thật sự là nuốt không trôi cơn tức này.

Nếu chuyện như vậy để cho người khác biết, đoán chừng kẻ địch cũng sẽ coi nàng như quả hồng mềm mà xuống tay,

như vậy tình cảnh về sau của nàng và hấn cũng sẽ trở nên khó khăn, dù sao giờ phút này nàng không có một chút năng lực tự vệ nào.

"Tiểu Nhược Ly thật muốn tự mình xử lý?" Dạ Ly Lạc cười nhạt một cái, ôm lấy nàng, "Vậy gia sẽ để cho nàng tự mình xử lý hấn."

Dạ Ly Lạc tất nhiên là có tính toán của mình, nếu như Nhược Ly mềm lòng muốn thả hấn ta, hấn cũng sẽ không ngăn trở.

Hấn nhìn ra được tên Nam Cung Cẩn kia nhất định sẽ không chịu an phận, đến lúc đó cũng coi như cho Nhược Ly một bài học kinh nghiệm, tránh cho về sau lại bị một vô đầu, dù sao hấn tranh thiên hạ này đều chỉ là vì nàng. (Ed: Mình thích câu nói này)

Nam Cung Cẩn vừa nghe Dạ Ly Lạc triệu kiến hần, trong lòng liền thấp thỏm bất an, hần cảm thấy hần là chuyện hần hạ độc Nhược Ly chắc chắn đã bị phát hiện. Bất quá trong lòng hần vẫn có một tia phấn khích, dù sao đó là độc dược hần đặc chế ra, trừ hần ra thiên hạ khó có ai có thể giải được.

Lúc Nam Cung Cẩn đến đó, Dạ Ly Lạc đang tựa vào trên nhụyễn tháp, hần thả cánh tay đang ôm Nhược Ly, coi như là đang cô vũ chính nàng đến xử lý chuyện này.

Hần ngược lại không buồn nhìn Nam Cung Cẩn một cái, giống như nhìn hần ta một cái sẽ làm dơ bản ánh mắt của hần.

Nhược Ly nhìn Nam Cung Cẩn một mực cung kính quỳ gối trước mặt, còn có chút

khí thế của một chút vương tử, dáng vẻ khiêm tốn, trông thật hiền lành vô hại.

Nhưng chính người này lại có thể đối với nàng hạ độc, lúc đầu nàng còn cảm thấy hắn là người tốt, quả thật trên đời này không thể cả tin người khác.

"Trí vương thật đúng là không làm mai một chữ trí này, chỉ là không biết ngài ở trên người ta hạ độc, là vì lý do gì? Là vì uy hiếp Lạc? Nếu là như vậy, quả thật là buồn cười."

Nhược Ly nhảy xuống nhuyển tháp, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn thẳng vào Nam Cung Cẩn vẫn đang cúi đầu, khí thế lại không khỏi bức người, cùng dáng vẻ dễ thương này của nàng thật sự không có chút nào phù hợp.

Dạ Ly Lạc ngược lại hơi kinh ngạc, hắn

vồn tưởng rằng Nhược Ly sẽ lại mềm lòng, khiến nàng thả Nam Cung Cẩn đi, nhưng khi nhìn khí thế bức người của nàng lúc này, dường như là hắn đã sai khi nghĩ nàng quá nhu nhược.

Hắn cũng híp mắt lại ngẩng đầu lên, đôi mắt chăm chú dõi theo bóng dáng màu trắng nho nhỏ, lẳng lặng chờ đợi nàng mang đến cho hắn nhiều điều bất ngờ hơn.

Tứ đại hộ pháp thì ẩn ở trong bóng tối thời khắc chuẩn bị thi hành mệnh lệnh, lúc này nhìn thấy Nhược Ly như thế, ngoại trừ Dạ Mị, ba người kia ngược lại cũng có chút giật mình, dù sao từng gặp qua tiểu hồ ly khả ái đáng yêu này cũng chỉ có Dạ Mị, cho nên nơi này cũng chỉ có hắn hào hứng bùng bùng xem náo

nhiệt.

"Thứ cho tiểu vương ngu muội, lời cô nương nói, ta nghe không hiểu." Nam Cung Cận bình tĩnh nhìn lại Nhược Ly, nhìn khí sắc nàng mặc dù suy yếu, nhưng không có dấu hiệu độc phát, cho nên hẳn ta tất nhiên không muốn kế hoạch của mình bị lộ ra.

Hơn nữa không tới vạn bất đắc dĩ hẳn ta nhất định sẽ không thừa nhận, hẳn ta muốn đợi đến khi nàng bị độc phát khổ sở khó nhin, đến lúc đó trong lòng Dạ Ly Lạc nhất định sẽ hỗn loạn, hẳn sẽ đúng lúc lấy ra thuốc giải, cho dù là Ám vương cường đại cũng phải để mặc hẳn bố trí.

Nhược Ly chột nhiu mày, nhưng vì là bộ dáng hồ ly nên không có ai chú ý đến nét

mặt của nàng, chỉ là khí thế cũng không thua kém chút nào, "Trí vương điện hạ, độc trên người ta đã được giải."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 21: Tàn Nhẫn

Chương 21: Tàn Nhẫn

Một câu nói khiến mặt Nam Cung Cận trắng bạch, hắn cố gắng trấn định, như cũ chết cũng không thừa nhận, "Lời cô nương nói, thứ cho tiểu vương không hiểu."

"Hừ! Trí vương, chẳng lẽ ngươi dám làm không dám nhận? Có cần bảo Dạ Mị đến kiểm tra xem trên người ngươi có vị độc

này hay không?" Nhược Ly vẫn khí thế bức người nhìn chăm chăm Nam Cung Cẩn.

Nàng như thế, khiến Nam Cung Cẩn rất cuộc hiểu rõ, kế hoạch của hắn đã thất bại, hắn chung quy đã đánh giá cao năng lực chế độ của mình .

Hắn có chút không tin được tự lắm lắm, "Không thể nào, độc đó là do ta tự mình phối . . . . ."

"Trí vương, là ngài đã đánh giá cao bản thân mình hay là đánh giá thấp Âm vương?" Nhược Ly từng bước từng bước ép sát, nàng chính là muốn lột mặt nạ dối trá của hắn, bộ dáng cố làm ra vẻ kia khiến nàng cảm thấy không khỏi ác cảm, giống như trong tiềm thức trước kia cũng từng gặp phải kẻ dối trá như vậy.

"Ta. . . . ." Nam Cung Cần tự biết kế hoạch thất bại, suy sụp ngã ngòì dưới đất, ngay cả nói cũng không nói nổi hết câu, không thể cứu vãn nổi nữa rồi, ngược lại trong lòng hết sức tĩnh mịch.

Hắn cười mỉa, "Quả thật vẫn là chạy không khỏi mệnh, bất quá ta không hối hận, chỉ trách vận khí ta không được tốt, nếu như loại độc này giải không được. . . ."

"Mặc kệ có giải được hay không, ta cũng sẽ không trở thành uy hiếp!" Nhược Ly đột nhiên biến trở về hình người, nàng còn nhân tiện biến ảo ra bộ y phục đở rục.

Nàng nhìn xuống khuôn mặt suy sụp của Nam Cung Cần, khí thế bức người, cho dù đang thất hồn lạc phách, vốn không

nên còn muốn những cái khác, nhưng Nam Cung Cận vẫn bị nữ tử trước mắt làm cho kinh diễm.

Quả thật là khuynh quốc khuynh thành, so với Âm vương chỉ có hơn chứ không kém.

"Chắc chắn sẽ không có bất luận kẻ nào hay bất luận cái gì uy hiếp được Âm vương!" Lúc Nhược Ly nói ra những lời này, thì không có một ai chú ý tới Dạ Ly Lạc vẫn luôn hào hứng bùng bùng, nghe đến đó ánh mắt liền tối lại.

"A. . . . . Chẳng lẽ là ta tính toán sai lầm rồi. . . . ." Giờ phút này ngay cả Nam Cung Cận cũng có chút hoài nghi hấn tiếp cận tiêu hồ ly được xem như bảo bối là lầm rồi, hấn đột nhiên cảm thấy mình rất buồn cười, nghĩ lại Âm vương

là nhân vật nào, há có thể vì một sủng vật mà khoanh tay chịu trói.

"Cũng coi như để cho người mình bạch trước khi chết !" Nhược Ly cảm thấy nàng đây coi như là nhân từ cuối cùng dành cho hắn, cùng là không để cho hắn chết không minh bạch.

Một chữ "chết" khiến Dạ Ly Lạc hai mắt tỏa sáng, hắn hài lòng lộ ra nụ cười, xem ra tiểu Nhược Ly của hắn không phải là một nữ tử yếu đuối mặc cho người khi dễ, mà là tiểu ma đầu giống hắn vậy, điều này làm cho hắn hết sức vui mừng .

"Nếu Lạc giao người cho ta xử trí, vậy ta coi như trả lại người độc. . . . ." Nói xong Nhược Ly liền muốn dùng thủ độc được ngày hôm qua ở chỗ Dạ Mị phối được, coi như là lấy độc trả độc, sống

hay chết còn phải xem tạo hóa của chính hấn.

Dạ Ly Lạc lại đột nhiên đưa tay đem Nhược Ly ôm vào trong ngực, không phải vịn bất đắc dĩ thì hấn không muốn làm cho trên tay Nhược Ly dính vết máu không sạch sẽ, chỉ cần lòng của nàng đủ cứng rắn, cái này đã đạt tới mục đích của hấn rồi.

"Đem hấn mang xuống. . . . ." Dạ Ly Lạc lạnh nhạt phân phó, trên đời này những kẻ ngu ngốc không đem Dạ Ly Lạc hấn vào mắt, muốn ép buộc hấn, sợ rằng người nọ còn chưa ra đời.

"Chờ một chút." Nhược Ly ở trong ngực Dạ Ly Lạc giãy giụa thò đầu ra, vội vàng ngăn trở, bình tĩnh nghĩ lại, nàng đột nhiên nghĩ đến người này còn có chỗ

dùng được, cứ vậy xử lý ngược lại đáng tiếc.

"Tiểu Nhược Ly, làm sao vậy?" Dạ Ly Lạc đùa nghịch sợi tóc màu bạc của Nhược Ly, cũng không chịu buông nàng ra, Nam Cung Cẩm loại người này nếu bị bức ép đến đường cùng ai biết hắn có thể hay không liều chết đánh một trận, nếu làm thương tổn Nhược Ly sẽ không hay, ở trong ngực hắn vẫn là an toàn nhất.

"Hắn còn có chỗ có thể lợi dụng." Dạ Ly Lạc muốn đoạt được vị trí Yêu hoàng, mặc kệ nguyên nhân chân chính là gì, nhưng Nhược Ly biết trong này nhất định có một phần là vì nàng, cho nên nàng tất nhiên sẽ dốc hết sức mình để giúp hắn, tựa như lời nói khi đó của nàng, "Hắn nếu không vứt bỏ, nàng sẽ không rời đi."

Điều này khiến tam đại hộ vệ đều cả kinh, có thể làm cho Vương của bọn họ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra đây coi như là lần đầu tiên, đáng tiếc bọn họ không biết đây là lần thứ hai Nhược Ly khiến Dạ Ly Lạc thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

"A, Tiểu Nhược Ly nói nghe thử một chút?" Dạ Ly Lạc ánh mắt sáng lên, vừa rồi hẳn có chút gấp gáp vội vàng rồi, lúc này tỉnh táo nghĩ lại, cũng biết Nhược Ly chỉ là cái gì, nhưng hẳn vẫn muốn nghe một chút xem Nhược Ly có ý gì.

"Nếu Đại công chúa muốn mượn tay của chúng ta, vậy thì ăn miếng trả miếng đi." Nhược Ly cúi đầu nhìn chằm chằm Nam Cung Cẩn, trên mặt tràn đầy vẻ tàn nhẫn. Giờ phút này dáng vẻ tao nhã lịch sự của Nam Cung Cẩn đã sớm biến mất hầu như

không còn, hấn như thế có lẽ mới thật sự là hấn, một tên yêu quái nội tâm u ám.

Nhìn thấy hấn như vậy, Nhược Ly càng thêm cảm giác chính mình thu hồi sự đồng tình là đúng, một tên yêu quái như thế, nếu như không loại trừ, về sau nhất định hậu hoạn vô cùng, chuyện ngốc như vậy, Nhược Ly nàng chắc chắn sẽ không làm.

"Lạc, đem hấn về phủ của mình, sau đó để cho người phát hiện hấn chết ở trong phủ Đại công chúa, ta nghĩ Đại công chúa nhất định sẽ vô cùng giết mình."

Nhược Ly mang theo vẻ tươi cười nhìn Dạ Ly Lạc, cười như vậy làm ọi người ở đó đều cả kinh, ngay cả Dạ Mị cũng có chút kinh ngạc, nụ cười mang theo đùa giỡn như vậy, nụ cười ngạo nghễ như thế

chỉ nhìn thiện hạ bằng nửa con mắt, ngược lại vô cùng giống với Vương của bọn họ.

"Đây quả là một ý kiến hay." Dạ Ly Lạc cũng chịu nhéo cái mũi nhỏ của Nhược Ly một cái, rất hài lòng, người bên cạnh hắn nhất định phải cùng hắn giống như nhau, nếu không kẻ địch trong thiên hạ này nhiều như vậy, hắn không muốn nàng gặp phải điều gì không may.

Đôi nhãn châu thật to của Nhược Ly chuyển động, nhân cơ hội nói , "Ta chỉ nói rồi Lạc nghĩ thôi, cũng không coi là cái gì."

Dạ Ly Lạc lúc này ngược lại thật sự nở nụ cười, hắn cũng không quản có người khác, môi mỏng nhẹ đặt lên bên tai Nhược Ly, động tác quá mức mập mờ.

Hắn dùng âm thanh chỉ có hai người bọn họ có thể nghe nói, " Trên đời này chỉ có nàng mới có thể uy hiếp được gia." Nhược Ly chỉ cảm thấy trên lỗ tai ngựa một chút, ngay sau đó liền bị lời này của hắn làm rung động, thân thể khẽ run, nàng trong khoảng thời gian ngắn cư nhiên chưa kịp phản ứng, những lời này rất cuộc tính là cái gì?

Đợi Nhược Ly ngẩn người xong, Dạ Ly Lạc thoáng vung tay tay đem Nhược Ly biến trở về chân thân hồ ly, hắn ôm lấy nàng, vẫn như cũ không chút để ý bước đi, nhưng từng bước vững vàng.

Nhược Ly ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng Dạ Ly Lạc lúc này vẫn như cũ gương mặt lười biếng, giống như vừa rồi hắn cũng không nói lời nào, nhưng mấy chữ nhẹ

nhàng lại làm nhiều loạn trái tim nàng.
Nhược Ly ở trong lòng hấn không biết có phải là trúng độc hay thân thể còn quá yếu đuối, vừa rồi lại miễn cưỡng biến thân tiêu hao quá nhiều hơi sức, giờ phút này đầu óc choáng váng, tựa vào trong lòng ngực kiên cố này, an tâm nhắm mắt lại ngủ thiếp đi, trước khi ngủ nàng vẫn không giải thích được, lời hấn nói lúc này rốt cuộc là có ý gì.

Nhưng, như thế nào nàng cũng không dám nghĩ là hấn đề ý đến nàng, hấn thích nàng.

Chuyện Nam Cung Cẩn được Dạ Mị giải quyết hết sức gọn gàng, theo như tính tình ác liệt trước sau như một của hấn, hấn đầu tiên là đem Nam Cung Cẩn ra thử một chút thuốc, khi bị hấn làm cho nửa

chết nửa sống, sống không bằng chết, thì mới cho hấn ta uống đoạt hồn tán, không chế hấn ta để cho hấn ta trở lại Trí vương phủ.

Án binh bất động hai ngày, liền khiến cho Trí vương đã sớm chết xuất hiện trong phủ Đại công chúa.

Đội Đại công chúa phát hiện thì tin tức này đã lan truyền nhanh chóng, hơn nữa đối với nàng ta hết sức bất lợi, dân chúng đồn đãi, đều nói là bởi vì Đại công chúa Nam Cung Tâm ghen tỵ Tiểu vương gia, mới âm thầm sát hại.

Trong lúc nhất thời lời đồn đại nổi lên bốn phía, vốn các Vương gia khác đã không phục việc một tiểu nha đầu được thừa kế hoàng vị, hôm nay nhân cơ hội khó có được, các Vương gia rồi rít mớ

màng muốn hành động.

Một tiểu nhi tử không được sủng ái, Yêu hoàng dĩ nhiên không quan tâm, nhưng những ngày gần đây nghe các loại lời đồn đã khiến hấn phiền muộn không dứt, chuyện bên Âm vương còn chưa được giải quyết, lúc này tất cả các thế lực Yêu tộc lại làm loạn gây áp lực, ép hấn phải điều tra kỹ chuyện này, có thể nói làm cho hấn sút đầu mẻ trán.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 22: Không Biết Tự Lượng Sức Mình

Chương 22: Không Biết Tự Lượng Sức

Mình

"Bẩm hoàng thượng! Nhân vương cầu kiến."

Nhân vương là con lớn nhất của Yêu hoàng, là người được sủng ái nhất trong ba nhi tử, được an bài chức vụ quan trọng, lúc Đại công chúa còn chưa lên ngôi, phần lớn sự vụ đều do hắn xử lí.

Yêu hoàng vừa nghe, trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo, vội vàng cho gọi, nhi tử này của hắn đầu óc lạnh lẽ, lúc này Yêu hoàng đã trở nên nóng nảy lo lắng, căn bản là không nghĩ ra cách gì .

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng!" Nhân vương luôn luôn làm việc tỉ mỉ cẩn thận, hơn nữa luôn ở thời cơ thích hợp biểu diễn tài hoa của mình, cho nên coi như là ở nơi này có cả ba hoàng tử, thì Yêu

Hoàng đối với hấn cũng thân thiết nhất.

"Con ta mau đứng dậy!" Yêu Hoàng giống như già đi thêm mấy tuổi, các Vương gia khác hấn không sợ, chỉ là Âm vương vốn luôn mai danh ẩn tích cư nhiên cũng muốn nhúng tay vào, điều này khiến cho hấn sợ hãi không thôi.

Yêu hoàng cũng không đàn, Đại công chúa cho dù có chút kiêu căng, nàng cũng không ngu xuẩn đến nổi tự tay giết đệ đệ của mình, hơn nữa bộ dạng Nam Cung Cẩn lúc chết rất kinh khủng, thủ pháp đó cũng không phải là người bình thường có thể làm được, hấn chỉ đi một chuyến đến Âm vương phủ, kỳ hoặc trong đó, không nghĩ cũng biết.

"Bẩm Phụ hoàng, kế sách hiện nay cũng chỉ có thể ủy khuất đại hoàng tử, bất quá

tin đồn này nhất định phải loại bỏ, nếu không sẽ ảnh hưởng lớn đến uy tín của đại hoàng tử!"

Yêu hoàng có chút nhức đầu dựa vào ghế, từ xưa đến nay, các hoàng tử tranh đấu gay gắt, từ trước đến nay đều là thắng làm vua thua làm giặc, có ai đi lên vị trí này không phải máu tươi đầy tay, ngay cả hấn cũng đã giết sạch tất cả huynh đệ tỷ muội mới có thể không lo hậu hoạn về sau.

Tin tức về cái chết của tiểu nhi tử lại bị thổi phồng lên nghiêm trọng như thế, nghĩ đến nhất định là có người ở sau lưng khuấy phá, nhưng hôm nay hấn thật đúng là không có biện pháp gì giải trừ, chỉ có thể tận lực bảo toàn Đại công chúa, tạm lánh phong ba.

"Truyền lệnh, Đại công chúa không có lệnh của bốn hoàng không cho phép ra khỏi phủ nửa bước, dán Hoàng bản, nói Trí vương đột nhiên bệnh qua đời là vì luyện công tẩu hỏa nhập ma, cùng Đại công chúa không có quan hệ chút nào."

Yêu hoàng dừng một lúc, sau đó nhìn về phía Nhân vương, có chút bất đắc dĩ nói, "Chuyện này liền giao cho ngươi làm."

Yêu Hoàng mệt mỏi rũ rời phát phát tay cho Nhân vương lui ra, gần đây bởi vì tâm tư phiền não, lúc luyện công không cẩn thận bị tẩu hỏa nhập ma, đã khiến hắn bị trọng thương.

Hắn cũng biết nữ nhi cùng nhi tử tranh đấu gay gắt tất nhiên không phải ngày một ngày hai, nhưng giờ phút này hắn thật không biết có thể tin tưởng bất cứ ai,

huống chi đem chuyện này quang minh chính đại giao cho Nhân vương, cho dù Nhân vương tâm ngoan thủ lạt cũng không đến nỗi mạo hiểm làm khó Đại công chúa, hấn có thể làm cũng chỉ có như vậy thôi, còn lại cũng chỉ có thể trông chờ vào vận mệnh của nữ nhi mà thôi.

Đại công chúa bị nhốt ở trong phủ, Hoàng bả đã dán ra, nhưng vẫn không lần át được những lời đồn đại, Đại công chúa vốn là muốn cầu kiến Phụ hoàng nàng, nhưng lại bị cự tuyệt, làm cho nàng hoảng sợ không chịu nổi dù chỉ một ngày. Lễ vương thấy Trí vương bị ám hại một cách dễ dàng như vậy, tất nhiên biết đạo lý môi hở răng lạnh, nếu để cho Đại công chúa vẫn được đặc thế, theo tính tình

ngạo mạn của nàng, hẳn chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ngày thứ hai hắc liên âm thầm bái kiến Nhân vương, thứ nhất là biểu lộ tâm tư của mình, hắc nguyện ý phò tá Nhân vương ngồi lên vị trí hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), Nhân vương tất nhiên biết đệ đệ này của hắc thường ngày hết sức an phận, lá gan cũng nhỏ, hắc liên mừng rỡ vì có người giúp một tay, chỉ là lòng phòng bị không phải là không có.

Hôm nay coi như Yêu hoàng giữ bí mật chặt chẽ cẩn thận đến mấy, hai huynh đệ bọn họ ít nhiều gì cũng có chút thực lực, liếc mắt một cái là biết thân thể Phụ hoàng nhất định là xảy ra vấn đề gì, nếu không làm sao vẫn đóng cửa không ra,

ngay cả đại nữ nhi hấn thương yêu nhất nhiều lần cầu kiến, hấn cũng chẳng quan tâm.

Hai người ngằm hiểu liếc nhìn nhau một cái, lúc này nếu như không diệt trừ Đại công chúa, đợi đến lúc nàng nắm quyền lực trong tay, hai người bọn họ ai cũng sẽ không có ngày được yên.

Nhân vương hơi thử dò xét một cái, Lễ vương liền nói ra phương pháp đối phó với Đại công chúa, hai người bình thường ăn không ít bực tức vì nàng, giờ phút này ngược lại thật sự là ăn ý vô cùng.

.....
Tết của Yêu giới mỗi năm một lần đã đến, Yêu giới một mảnh vui mừng, ngay cả Âm vương phủ hết sức an tĩnh cũng

được Mị Tuyết thu xếp bố trí lại hoàn toàn, khiến nó có một chút không khí vui vẻ.

Nhược Ly mấy ngày nay không có việc gì làm bị nuôi đến béo ra, Dạ Ly Lạc mấy ngày gần đây lại bận bịu xem tình tức tình báo, cho nên đối với việc rèn luyện của nàng cũng ít giám sát, mùa xuân đến khiến khí trời ẩm áp nên tất nhiên càng ngày càng lười.

Lúc này Nhược đang nằm trên một chiếc giường nhỏ bên cạnh bờ hồ, giường là đặc biệt vì nàng mà làm, lớn nhỏ theo hình thể của nàng, phía trên còn phủ lên một tấm da bạch hổ thật dày.

Màu trắng như tuyết làm nổi bật lên những sợi lông màu bạc khiến nó càng thêm sáng bóng, mềm mại êm ái chạm

phải một cái khiến tâm mềm nhũn.

Dạ Mị gần đây vẫn xử lý những nhiệm vụ mà Dạ Ly Lạc đã giao phó, việc dạy cách điều chế độc cho Nhược Ly cũng không được bao nhiêu, cho nên Nhược Ly càng thêm rảnh rỗi, mà rảnh rỗi thì lại đi phơ nểng.

"Tiểu Nhược Ly đây là đang phơ nểng sao?" Dạ Ly Lạc không biết từ lúc nào đứng ở bên cạnh Nhược Ly, mang theo một phần vui vẻ nhìn nàng.

Nhược Ly vừa nghe thấy âm thanh của Dạ Ly Lạc nhất thời tinh thần tỉnh táo, đôi mắt mới vừa rồi còn nửa híp lại trong nháy mắt mở to.

Ui, rốt cuộc cũng có một người sống, những thị nữ bên cạnh kia đều giống như người chết, bày cái mặt chết cũng không

nói, cả ngày chẳng có lấy một thanh âm, ngay cả nói cũng không cùng nàng nói, nàng đang phiền chán muốn chết rồi.

"Lạc, gần đây xử lý công sự có phải rất vất vả không?" Nhược Ly lập tức lộ ra bộ dạng chân chó, cười hì hì nhìn Dạ Ly Lạc ngồi đối diện nàng đang uống trà.

Nhược Ly đã nghĩ ra, mười mấy ngày nay ở chung, nàng đã nhìn ra Dạ yêu nghiệt là điển hình thích mềm không thích cứng, nếu nàng muốn đi ra ngoài chơi, nhất định phải làm nũng!

"Không tệ." Dạ Ly Lạc dĩ nhiên biết tính toán của Nhược Ly, nhưng hẳn chính là làm ngơ, vẫn như cũ không chút để ý uống trà, ngón tay thon dài trắng nõn thỉnh thoảng ma sát cái ly bạch ngọc, lúc này ngay cả nhìn nàng cũng không nhìn

một cái.

Cho nên chiêu thứ nhất, nững nịu làm bộ đáng yêu không dùng được.

Nhược Ly lập tức thay đổi chiến thuật, biến thành hình người, nhảy xuống giường êm, vòng qua phía sau Dạ Ly Lạc, bàn tay nhỏ bé trắng nõn khoác lên đầu vai hắn, ân cần vân vê xoa bóp, trong miệng còn lẩm bẩm, "Nhất định khổ cực, nhất định cực khổ, Lạc, người cũng nên nghỉ ngơi nhiều một chút, chuyện chinh phục Yêu giới cũng không vội."

"Hửm? Tiểu Nhược Ly, vừa nghe nàng nói như thế, gia thật đúng là có chút cảm thấy mệt mỏi." Dạ Ly Lạc đưa lưng về phía Nhược Ly, lười biếng nói xong, giống như thật sự muốn ngủ, chẳng qua là

đôi mắt đào hoa chỉ khép một nửa, nhìn thế nào cũng thấy mang theo một tia ranh mãnh.

Nhược Ly hiện tại chỉ là dáng dấp của một nữ hài khoảng mười ba tuổi, mặc dù dáng dấp cao gầy, nhưng trên mặt vẫn mang theo một nét ngây thơ bụ bẫm của hài tử, nhưng cho dù là như thế tướng mạo của nàng cũng khiến người khác phải kinh diễm, sau khi lớn lên nhất định da trắng nõn nà, cổ cao ngó sen, răng như hạt bầu, trán ày ngài, trở thành kinh thế mỹ nhân.

Nhược Ly vừa nghe Dạ Ly Lạc nói một mội, trong lòng lập tức hưng phấn, đây không phải là có hy vọng rồi sao?

"Mấy ngày tới gia liên bế quan ngủ để lấy lại sức."

"....."

Nhược Ly vốn là muốn không ngừng cố gắng, vậy mà hần vừa mở miệng, lại nói muốn ngủ, lần này xem như nàng không có cách nào để trút bức bối rồi.

Chiêu thứ hai, lấy lòng cũng chiêu cáo thất bại.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 23: Âm Mưu Xuất Hiện

Chương 23: Âm Mưu Xuất Hiện

Nhược Ly ủ rũ cúi đầu, ỉu xiu thu tay lại, biến trở về thân tiểu hồ ly nhảy lên trên giường nhỏ, giận dữ đưa cái đuôi xù về phía Dạ Ly Lạc.

Việc cơm no áo ấm của nàng hoàn toàn dựa vào người này, nàng như thế nào lại không biết xấu hổ khi thời điểm hẳn muốn nghỉ ngơi nói lên yêu cầu khác, như vậy cũng có vẻ quá không phúc hậu.

"Vốn là gia còn muốn đi ra ngoài thưởng thức một chút không không khí ngày Tết của Yêu giới, nhưng nhìn Tiểu Nhược Ly không có tinh thần như vậy, hay là thôi đi." Dạ Ly Lạc liếc mắt thấy Nhược Ly giật mình, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng sâu.

Nhược Ly vốn đang hậm hực, căn bản không muốn để ý đến Dạ Ly Lạc, nghe Dạ Ly Lạc nói vậy nhất thời không kịp phản ứng, đây không phải là hiệu quả nàng muốn ư, hóa ra này giờ nàng đều làm chuyện vô ích rồi, thì ra là người

này cũng muốn đi.

Nàng lập tức nhảy đến, gật gù hả hê, dáng vẻ mười phần trung khuỷn, nhưng khi nhìn thấy khóe miệng Dạ Ly Lạc đang cười chế nhạo, Nhược Ly lập tức xụ mặt xuống.

Ui, ngu ngốc cũng có thể nhìn ra, Dạ yêu nghiệt chính là đang đùa bốn nàng đây mà, còn mệ cho nàng phải nghĩ ra đủ loại chiêu trò lấy lòng, thật là xấu hổ mất mặt.

Dạ Ly Lạc nhìn Nhược Ly lại quay người đưa cái đuôi lông xù về phía hần, tất nhiên đã nhìn ra, nếu lại trêu chọc nữa, đoán chừng tiêu hồ ly này sẽ nổi giận.

Hần vươn tay nhẹ nhàng vuốt cái đuôi xù của Nhược Ly, không chút để ý nhưng từng chữ nói ra lại là thật lòng: "Ngày

mai Lễ Yêu nàng cùng gia ra ngoài đi dạo nhé."

Nhược Ly thật ra thì trong lòng rất cao hứng, nhưng khi đôi tay mang theo hơi lạnh chạm vào đuôi nàng khiến cho cả người nàng không nhịn được khẽ run, nha, cảm giác này cũng quá kỳ quái.

Nhược Ly vội vàng quay đầu lại, nàng cũng biết đâu là chùng mực, thấy mực đích của mình đã đạt được cũng không kiêu cách nữa, lúc quay đầu lại vẫn không quên đem cái đuôi của mình thu hồi lại.

Cảm giác vừa rồi giống như là có một dòng nhiệt chạy qua thật sự là rất khó chịu, có một chút tê tê ngứa ngứa, giống như có cái gì đang khẽ cào vào lòng của nàng, khiến cho nàng cảm thấy hô hấp

đều không thông.

Dạ Ly Lạc tất nhiên chú ý tới biến hóa kỳ quái này của Nhược Ly, lông mày hăn thoáng nhướn lên, trong lòng âm thầm nói tốt rồi, về sau coi như biết được vị trí miễn cảm của Nhược Ly.

"Nàng có bằng lòng hay không?" Dạ Ly Lạc thu tay lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Nhược Ly trước mặt trong ánh mắt có chút mê mang, trong đôi đồng tử đỏ như máu phản chiếu hình bóng của hăn, khiến cho hăn tự nhiên sinh ra một loại ảo giác-thiên trường địa cửu.

"Được, được! Lạc đi đâu ta sẽ đi đó!" Có thể nói Nhược Ly đã đem công phu nịnh hót phát huy đến mức vinh quang luôn rồi, khi nói mặt không đỏ không trắng, bắt quá mặt hồ ly của nàng cũng

không nhìn ra được màu gì.

Dạ Ly Lạc cũng đoán được lời này có một nửa là Nhược Ly nịnh nọt hấn, nhưng thâm tâm vạn năm không thay đổi cũng khẽ run lên, giống như có thứ gì khẽ vượt trái tim của hấn, một dòng nước ấm trong nháy mắt chảy vào lục phủ ngũ tạng, sưởi ấm toàn thân của hấn.

Khuôn mặt yêu nghiệt vạn năm không thay đổi có chút suy chuyển, hấn vội vàng cúi đầu, nở nụ cười tự giễu, không chế lại phần rung này.

"Ngày mai chúng ta hảo hảo vui đùa một phen!" Hiếm khi thấy Dạ Ly Lạc âm thanh cũng mang theo vẻ mong đợi, hấn vươn cánh tay đem thân thể nhỏ bé mềm mại của Nhược Ly ôm vào trong ngực.

Nhược Ly không nhìn thấy được sâu

trong đôi mắt đào hoa kia mang theo một tia vui vẻ ấm áp, lần đầu tiên hẳn cảm thấy ngày mai là ngày đáng để mong chờ.

.....

Một chỗ trong mật thất, một nam tử gầy gò ngồi ngay ngắn phía sau tấm rèm, hẳn nhìn nữ tử đang nửa quỳ ở ngoài rèm, đạm mạc khẽ cười một tiếng, cánh tay yếu ớt đưa ra bên ngoài rèm vẫy vẫy.

"Không cần phải khách khí, có tin tức gì không?" Âm thanh của nam tử kia hết sức dịu dàng, khiến người ta cảm thấy hẳn là một người hết sức vô hại.

Nhưng nữ tử đang quỳ trên đất kia không chút nào cảm nhận được cảm giác ấm áp, ngược lại cả người cảm thấy lạnh lẽo, nam nhân này càng dịu dàng liền báo trước âm mưu sẽ bắt đầu.

"Ám Vương sẽ tham gia Lễ Yêu, hành trình đường đi bất định, nhưng hắn vẫn sẽ như thường ngày mặc trang phục màu đỏ, tiểu thư nhất định sẽ đi đến những nơi náo nhiệt." Nàng kia suy tư một khắc mới chọn được lời chuẩn xác nhất mà nói ra.

"Hửm?" Nam tử trong rèm gật đầu một cái, bàn tay khẽ nâng trán, làm như đang suy tư cái gì, một lát sau mới mở miệng lần nữa, "Không còn việc của ngươi."

Nàng kia ngẩn ra, do dự một chút mới lắp bắp mở miệng, "Không biết đệ đệ của ta. . . . ."

Nhưng còn chưa nói hết liền bị nam tử kia nhẹ nhàng linh hoạt cắt đứt, "Đệ đệ của ngươi không cần phải lo lắng, tỷ tỷ của hắn giúp ta, ta như thế nào lại bạc

đãi hăn, ta nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi hăn."

Nàng kia vừa nghe cả người run lên, mang theo một tia bất đắc dĩ cùng cô đơn, run run rẩy rẩy đứng lên rất cung kính thi lễ một cái mới lui ra.

Phía sau rèm nam tử nhìn bóng dáng cô đơn kia, cười nhạo một tiếng, ám vệ bên cạnh đột nhiên hiện thân, thử thăm dò hỏi một câu, "Chủ tử, kế hoạch vẫn tiến hành như cũ sao?"

Đôi mắt xinh đẹp của nam tử gầy gò liếc qua một cái, ám vệ kia liền sợ hãi quỳ xuống cầu xin tha thứ, "Chủ tử thứ tội, thuộc hạ quá phận!"

"Không sao." Nam tử kia hiển nhiên tâm tình rất tốt, cũng không chỉ trích gì nhiều, ngược lại hơi vui sướng nói, "Dịp tốt

như thế sao ta có thể bỏ qua, kế hoạch vẫn tiến hành như cũ."

Ám vệ kia trong mắt mang theo một tia lo lắng, nhưng thấy dáng vẻ chủ tử của hắn tràn đầy tự tin, liền chớp mắt biến mất đi thi hành nhiệm vụ.

Nam tử gầy gò kia nhìn ám thất trông rỗng, nhếch môi cười, gương mặt lộ ra vẻ tùy tiện. Chớp mắt khi vén rèm lên, lại là một bộ dạng khúm núm, khí thế ngút trời mới vừa rồi biến mất không thấy bóng dáng.

.....

Nhân vương phủ, giờ phút này Nhân vương tựa vào trên ghế đá lưu ly, cùng với sủng cơ mập mờ không rõ, Nhân vương thừa kế dáng vẻ anh khí của mẫu thân mình, cả người đáng dấp hết sức khí

phách.

Mày kiếm mắt sáng, vừa tu luyện được ngàn năm, thuật biến hóa tất nhiên tuyệt hảo, chỉ đáng về đó thôi cũng làm cho nữ tử kia không nhìn được khuyh tâm.

Nguyên bản chính là còn sót lại ba vương tử tuần mỹ nhất, hôm nay lại chết một, cùng với Lễ vương lúc nào cũng có đáng về bệnh tật, hẳn quả thực là vương công quý tộc được người tranh nhau nịnh bợ.

"Bẩm Vương Gia, bọn thuộc hạ tại hậu viện tuần tra đã phát hiện ra tờ giấy này." Thị vệ trưởng cung kính quỳ gối tại sảnh, hai tay hắn cầm một cuộn giấy giơ qua đỉnh đầu , "Bọn thuộc hạ đã đã kiểm tra cũng không có độc."

"Các người lui ra!" Nhân vương ngồi ở trên ghế cao, ngạo mạn phát phát tay cho đám thị vệ canh gác toàn bộ lui ra ngoài. Sùng cơ ở trong ngực hấn nhấn mặt lại, ngược lại có chút không không muốn, Nhân vương ở trước ngực nàng hung hăng nắm một cái, mới mở miệng, "Chờ bốn vương trở về." Đỗ dành nàng kia xong mới bước ra ngoài.

"Vương Gia. . . . ." Thị vệ trưởng vừa thấy, sắc mặt liền trắng bệch, hấn áp a áp úng cuối cùng đem tờ giấy cung kính đưa tới, "Chuyện này. . . . . Thuộc hạ thật sự là không dám quá phận. . . . ."

"Phế vật!" Nhân vương đoạt lấy tờ giấy, vừa thấy, sắc mặt cũng biến đổi, phía trên cư nhiên viết một kẻ sách tuyệt diệu để hãm hại Đại công chúa, hấn tử mĩ suy

nghe một chút, mày chiu chặt lại, chăm chú nhìn chăm chăm thị vệ trưởng đang quỳ phía dưới, trong mắt lộ ra một phần ác độc.

Người thị vệ trưởng kia bị hắn nhìn chăm chăm như thế, trong nháy mắt bị dọa đến nổi chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, hắn có cảm giác không tốt vội vàng sợ hãi dập đầu, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, chỗ cổ họng liền nứt ra một vết thương, màu máu đỏ tươi bắn ra thật xa, trong nháy mắt trong không khí khắp nơi đều tràn ngập mùi vị ngai ngái tanh nồng. Nhân vương lại nhếch môi cười, lè lưỡi liếm môi một cái, hứng thú dạt dào nói, "Mùi vị này thật không tệ." Sau đó trưng ra một nụ cười.

Mảnh giấy này mặc kệ là do ai ném vào,

cũng thật sự là đổi với hần trăm lợi chứ không có một hại, hần theo bản năng vươn tay vuốt chiếc nhẫn ngọc đeo trên ngón tay của mình, gương mặt hài lòng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 24: Lên Đường

Chương 24: Lên Đường

Trong phủ Đại công chúa.

Đại công chúa Nam Cung Tâm từ khi sinh ra đến giờ chưa từng bị đối xử như vậy, Phụ hoàng nàng chẳng những không chịu gặp nàng, còn sai người đem nàng giam lỏng ở trong phủ Đại công chúa, điều đáng giận nhất chính là người đưa

ra chủ ý này lại còn là đệ đệ của nàng - Nhân vương, cái tên tiểu nhân mà nàng luôn nhìn không vừa mắt.

Hai ngày này nàng đã đem tất cả đồ có thể đập bên trong tấm cung của mình toàn bộ đều đập nát bấy, nhưng vẫn một bụng lửa giận, lúc này đang ngồi trên ghế mềm thở hổn hển.

Mẫu hậu của Nam Cung Tâm mặc dù là chính cung nhưng dáng dấp cũng không xinh đẹp, bà ta dựa vào thế lực nhà mẹ đẻ cường đại mới có thể giữ vững được vị trí hoàng hậu, hơn nữa thành công đem những hoàng tử của các phi tử khác âm thầm xử lý xong xuôi.

Tướng mạo của Nam Cung Tâm phần lớn đều được di truyền từ mẫu hậu của mình, cho dù sau này có tu luyện thế nào đi

nữa, cũng chỉ có thể thay đổi một chút, trừ cặp mắt phượng kia, những chỗ khác muốn bình thường thì có bao nhiêu bình thường.

Lúc này một tên nam sủng đang nửa quỳ ở trên chân nàng, thận trọng khuyên giải, "Công chúa, chuyện như vậy xét đến cùng đều là do Ám vương âm thầm sắp đặt!"

Đại công chúa vừa nghe, trong nháy mắt đúng tâm ý của nàng, tức giận lại đem ly nước trà mới vừa bung lên ném xuống đất, khiến nước bắn tung tóe lên khắp người tên nam sủng kia, thế nhưng hắn lại không nói tiếng nào, vẫn như cũ cười nói tự nhiên gật đầu phụ họa.

"Đúng nha! Công chúa, cái loại dã tạp chúng đó không biết ở đâu ra, hắn làm

sao có thể so sánh cùng với người có huyết thông hoàng tộc cao quý như người, nói đến hấn chỉ khiến miệng của người bị ô uế!"

"Đó là điều đương nhiên, đều tại cái tên đã tạp chủng đó, nếu không bản công chúa cũng sẽ không bị cấm túc!" Đại công chúa trong lòng hết sức bất bình, lý trí bình thường bởi bị giam lỏng mấy ngày nay đã bị tiêu tan hầu như không còn, huống chi mấy ngày nay cũng không có biện pháp trừng phạt nào, nàng dĩ nhiên càng thêm coi thường Ám vương.

"Nếu như có cơ hội, Bồn cung nhất định khiến hấn đẹp mặt! Để cho hấn quỳ gối dưới chân của ta cầu xin tha thứ!" Đại công chúa cắn răng nghiền lợi nói, hận không thể lập tức đem Ám vương nghiền

xương thành tro, nuốt sống vào bụng.

Nam sủng kia đột nhiên nghiêng người tiến lên, ở bên tai Đại công chúa nhẹ giọng nói ra, "Công chúa, tiểu nhân có một tỷ tỷ làm người hầu trong vương phủ, nói là Âm vương ngày mai muốn tham gia Lễ Yêu, sẽ mang theo sủng vật của hắn, nếu như bắt được sủng vật kia, đoán chừng nhất định sẽ làm tiêu tan nhuệ khí của hắn! Đến lúc đó khiến hắn quỳ xuống cầu xin tha thứ, cũng không phải là việc khó."

Đại công chúa mặc dù nóng lòng báo thù, nhưng vẫn còn có một tia lý trí, nàng nửa tin nửa ngờ hỏi, "Chỉ là một sủng vật thôi, chết thì chết, có đáng giá đến mức Âm Vương phải huy động nhân lực không?"

Nam sủng kia khi nghe thấy câu chỉ là một sủng vật thôi, có chết thì chết, ánh mắt lập tức tối sầm lại, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn lại cười tươi như hoa.

"Công chúa, nghe nói Âm vương đối với tiểu hồ ly kia sủng ái có thừa, coi như vì tiểu hồ ly kia, đoán chừng dẫn hắn đi vào bầy rập cũng không khó lắm, đến lúc đó Âm vương không phải là vật trong túi của chúng ta sao, mặc cho người bố trí!"

Đại công chúa vừa nghe, mắt phượng chuyển một cái, cũng cảm thấy chủ ý này không tệ, lời đồn thổi về Âm vương này cũng quá rồi, nàng đắc tội hắn trừ Phụ hoàng của nàng ngạc nhiên bên ngoài cũng không có chuyện gì, vừa nghĩ tới đó, nàng trong nháy mắt sức mạnh tràn đầy.

Hơn nữa lần trước nàng từng gặp qua Âm vương, tướng mạo đó giống như thiên nhân, khiến cho nàng vẫn không quên được, chỉ cần vừa nghĩ tới đã cảm thấy những nam sủng bên cạnh đều không vừa mắt, gần đây đều không gợi nổi hứng thú.

Khóe miệng nàng nâng lên một nụ cười nhạt, nếu như có thể bắt được Âm vương rồi mặc cho nàng định đoạt, đó là chuyện mất hồn cỡ nào a!

Thói quen là một việc chuyện hết sức đáng sợ, mấy ngày tiếp theo cùng giường chung gối, Nhược Ly đã không cảm thấy có cái gì ngượng ngùng, mà đối với việc mỗi đêm chào hỏi cùng uống máu cũng biến thành thân nhiên.

Lễ Yêu ngày đó, người luôn luôn ngủ

nướng như Nhược Ly lại có thể dậy thật sớm, dáng của nàng cuộn tròn lại, cái đuôi hé ra, lập tức hưng phấn mở mắt, nhưng vừa thấy Dạ Ly Lạc vốn luôn dậy sớm vẫn nhắm hai mắt, hưng phấn vừa rồi lập tức thì trở thành mất mát.

Nàng không muốn đánh thức Dạ Ly Lạc, nhưng là đối với việc có thể ra khỏi vương phủ ngấm một chút thế giới bên ngoài thật là tràn đầy mong đợi, nàng ôm cái đuôi lông xù, mở đôi mắt to màu đỏ, không chớp mắt một cái nhìn chăm chăm Dạ Ly Lạc đang ngủ say.

Chỉ nhìn một chút bất giác lại nhìn đến ngây dại, nàng gần đây đọc sách nhiều hơn, tự nhiên đã biết rất nhiều chuyện thế thái nhân tình, nàng tất nhiên biết một nữ tử mà đi nhìn chăm chăm một nam nhân

là không tốt, nhưng Dạ Ly Lạc người này quá mức yêu nghiệt, ở hắn toát ra một loại sức quyến rũ, làm cho người ta nhìn liền không rời mắt được.

Truyện được đăng ở diendan

Thật ra thời điểm Nhược Ly tỉnh dậy, Dạ Ly Lạc cũng đã tỉnh, nhưng hắn chính là thích trêu chọc Nhược Ly, đột nhiên, đôi mắt đen thâm trầm của hắn bỗng mở ra, ngay lúc đó, phát ra yêu lực khiến Nhược Ly biến thành hình người.

Thân thể trắng nõn nhỏ xinh vừa tiếp xúc không khí, không nhìn được để cho nàng hét lên một tiếng, vội vàng núp ở trong chăn, nhưng chăn vốn đang bị Dạ Ly Lạc chiếm cứ, dĩ nhiên chính là chui vào trong ngực của hắn.

Dạ Ly Lạc đưa tay liền đem Nhược Ly

ôm vào trong ngực, đôi mắt đào hoa hẹp dài mang theo một tia lười biếng do mới tỉnh ngủ, khóe miệng hoàn mỹ nhếch lên một nụ cười tà mị.

Chiếc áo ngủ rộng lớn tán loạn trên người, một bên tay áo còn trượt xuống tận nơi cánh tay, cánh tay tuyết trắng tinh xảo kéo ôm lấy cái eo thon bóng loáng của Nhược Ly, thấy khuôn mặt bé nhỏ của nàng đỏ bừng, khóe miệng càng nhếch lên cao.

"Muốn ngắm gia, liền thoải mái ngắm đi." Giọng điệu hần mang theo một tia chế nhạo, hiếm khi thấy được vẻ mặt yêu nghiệt vạn năm không thay đổi kia vứt bỏ vẻ bất cần đời, mang theo vẻ cung chiều. Nhược Ly vừa rồi cũng là nhìn lên hần, tự biết đuối lý liền ngượng ngùng cúi

đầu, cuộn tròn trong cánh tay của hắn, rầu rĩ không lên tiếng.

Dạ Ly Lạc thấy tiểu nha đầu này càng ngày càng biết ngượng ngùng, điều này cũng chứng minh rằng nàng đang lớn lên, trong lòng tất nhiên vui mừng.

Theo từng ngày từng ngày nàng hấp thu máu của hắn, yêu lực của nàng cũng theo đó tăng nhanh, thân hình biến hóa cũng nhanh hơn.

Hôm nay xem ra so với mấy ngày trước đây càng thêm kiều mị, hắn than nhẹ một tiếng, chậm rãi vươn cánh tay, một phen ôm lấy cổ của Nhược Ly, môi mỏng hơi lạnh đặt lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm của nàng, gấn bó như môi với răng, nhẹ giọng nỉ non, "Buổi sáng tốt lành, Tiểu Nhược Ly của ta."

Truyện được đăng ở diendan

Lúc này mặt trời mới vừa tránh thoát được trói buộc, chỉ một thoáng ánh sáng lấp lánh, chiếu vào trên người hai người, trai tài gái sắc, giống như thiên nhân, cảnh đẹp như thế không biết thẹn chết bao nhiêu hoa tươi kiều diễm.

Hôm nay hôn lâu như thế, triền miên như thế, đôi mắt Nhược Ly dần dần bịt kín sương mù, hai gò má ửng hồng, mị thái tỏa ra, thiếu nữ thanh thuần cùng tuyệt diễm hoàn mỹ cùng một chỗ với nhau, đẹp đến câu hồn đoạt phách.

Giống như bị giam cầm trong ý loạn tình mê của người nam nhân bá đạo kia, không thể gãy giữa, nàng khẽ đẩy hẳn ra, giữa môi cùng môi kéo ra một chút khe hở, một cái sợi bạc mập mờ liền nối với

nhau trong miệng.

Nhược Ly có chút ngượng ngùng cúi đầu, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao, Dạ Ly Lạc lại vui khi thấy bộ dáng thẹn thùng của nàng như vậy, vung tay lên, liền thấy bộ y phục màu đỏ đã mặc ở trên người Nhược Ly.

Nhưng chiếc áo mỏng rộng đó, vẫn không che giấu được vóc người uyển chuyển của nàng.

Hắn lại than nhẹ một tiếng, quả thật là Hồ Tiên, cho dù không hề làm gì cũng có thể câu hồn phách người, hắn dùng tay nhẹ nhàng chống đỡ cái trán, giống như có chút nhức đầu.

Báu vật như thế, hắn chỉ muốn độc chiếm, chính là để cho người khác liếc mắt nhìn một cái cũng cảm thấy không

nữ, nhưng vẫn không thể khiến tiểu nha đầu này ngày ngày vây ở trong Âm vương phủ, có lẽ đây là lần đầu tiên Âm Vương không gì không làm được lộ ra vẻ mặt rối rắm như thế.

"Đi ăn sáng thôi, chút nữa còn ra ngoài đi dạo một chút chứ?" Dạ Ly Lạc nhìn Nhược Ly đang chớp chớp đôi mắt to, đáng vẻ điềm đậm đáng yêu, cuối cùng là không đành lòng.

Nhược Ly vừa nghe, tinh thần lập tức tỉnh táo, hiếm khi lộ ra thần thái giống hết một tiểu hài tử, thật ra thì nếu là ở nhân gian nàng cũng chỉ là một hài tử choai choai, chỉ là hài tử này so với những hài tử khác thông minh tàn nhẫn hơn thôi.

Dạ Ly Lạc ra khỏi vương phủ luôn luôn

xuất quỷ nhập thần, giống như kẻ hoạch muốn đi dạo chơi thật đúng là giống đại cô nương lên kiệu hoa lần đầu, hẳn có chút vô lực ôm lấy chân thân hồ ly Nhược Ly.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 25: Nam Nhân Loài Người

Chương 25: Nam Nhân Loài Người

Ám vương phủ cửa vừa mở ra, kết giới phía ngoài cũng liền mở ra, tiếng huyên náo lập tức truyền vào, cho dù Ám vương phủ cách xa như vậy cũng có thể cảm nhận được khắp chốn mừng vui náo nhiệt.

Dạ Ly Lạc vì không thể kiểm tra được nên nhúu chặt lông mày, khi nhìn thấy Nhược Ly hưng phấn nhảy xuống khỏi trong ngực của hắn, biến thành hình người, lúc này tâm tình phiền não hắn lập tức trở nên thoải mái.

Hôm nay Dạ Ly Lạc vẫn như cũ một thân trường bào màu đỏ, kết hợp với một vài sợi kim tuyến tinh tế, nhiều đóa hoa mẫu đơn sắc tối dùng kim tuyến duyên dáng sang trọng thêu lên, lúc ẩn lúc hiện, lung lay sinh động.

Đôi mắt đào hoa mang theo ý cười lười biếng, chỉ cần đứng một chỗ cũng tạo thành một đạo phong cảnh, hắn khẽ cúi đầu nhìn Nhược Ly đang hưng phấn bồng bồng xem xét chung quanh, ánh mắt toát lên vẻ cưng chiều.

"Vương!" Dạ Quỷ cùng Dạ Vong đột nhiên xuất hiện cung kính quỳ trên mặt đất, Dạ Mị phải ở lại trong phủ xử lý sự vụ, mà Dạ Lượng một mực không rời Dị không gian.

Ám vương lần đầu tiên muốn đi tham gia Lễ Yêu, cũng khiến cho bọn họ lấy làm kinh hãi, hôm nay hai người bọn hắn vội vàng chạy tới chờ sai khiến.

"Không cần đi theo." Dạ Ly Lạc đang hưởng thụ ánh mặt lệ thuộc của Nhược Ly đối với hắn, thấy sau khi hai người bọn họ xuất hiện, Nhược Ly lập tức làm bộ dáng cúi đầu, liền cảm thấy hai người kia hết sức chướng mắt, phất tay một cái, liền dẫn Nhược Ly đi ra ngoài.

Dạ Ly Lạc thật ra hết sức hưởng thụ phần an bình này, nhìn hắn và Nhược Ly đan

xen mười ngón tay, nhìn dáng vẻ toàn tâm toàn ý tin tưởng hẳn của nàng, người luôn tâm tình bất định như hẳn cũng cảm thấy thật tốt.

Vừa muốn nở nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng, hẳn đột nhiên thu hồi, bởi vì bốn phía đều là ám vệ của hẳn, nụ cười hẳn chỉ muốn dành riêng cho tiểu nữ tử xinh đẹp như hoa đào trước mắt mà thôi. Hẳn muốn một mình đi cùng với Nhược Ly, liền hướng Dạ Lượng trong Dị không gian đang đi theo hẳn truyền lệnh, "Lui ra."

Cảm giác một tia yêu lực bên cạnh biến mất, Dạ Ly Lạc mới lộ ra nụ cười vẫn đè nén, nhàn nhạt nhưng không mịt mờ như lúc trước, đây coi như là nụ cười phát ra từ nội tâm .

"Đến Đô thành của Yêu giới còn một đoạn nữa, nàng có mệt không?" Dạ Ly Lạc khẽ dùng sức nắm tay Nhược Ly, đem nàng từ trong trạng thái hưng phấn kéo trở lại.

"Hả?" Nhược Ly hiển nhiên còn chưa thoát ra khỏi trạng thái đó, nàng dừng bước chân xoay người lại nhìn về phía Dạ Ly Lạc, khi nhìn thấy nụ cười nghiêng nước nghiêng thành kia thì không khỏi nhìn đến ngẩn ngơ.

Nàng chưa từng nhìn thấy Dạ Ly Lạc cười dịu dàng như vậy, ngay cả đôi mắt đào hoa khiến người ta nhìn không ra suy nghĩ cũng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Khi hắn nhìn thấy một tầng mồ hôi mỏng trên trán Nhược Ly thì hắn theo bản năng đưa bàn tay hơi lạnh khẽ vuốt, đáng vẻ

hết sức dịu dàng nghiêm túc. Da thịt chạm nhau, giống như có một dòng điện nhanh chóng lan khắp toàn thân, khiến cho hai người đều ngẩn ra.

"Ngự linh xa." Dạ Ly Lạc chẳng qua là luống cuống một cái, liền tự nhiên thu hồi tay, lạnh nhạt kêu một tiếng, đột nhiên trên bầu trời màu sắc chợt biến, một chiếc xe ngựa xa hoa từ trên trời giáng xuống, dừng ở trước mặt bọn họ.

Theo xe cất cánh, cách đó không xa trên nhánh cây có một con quạ tròn mắt hơi híp, lộ ra một vẻ mặt hả hê, cũng theo xe gương cánh bay đi.

Sau khi lên xe, không tới một khắc, lúc xe dừng hạ thì liền nghe phía dưới một mảnh âm thanh náo nhiệt ồn ào, Nhược Ly đã đợi không kịp nhanh chóng muốn

đến xem, vội vàng quay đầu lại bảo Dạ Ly Lạc dừng xe, vậy mà vừa quay đầu lại, đã cảm thấy trên mặt trầm xuống, bị hấn đeo lên mặt một cái mặt nạ

Nhược Ly tò mò lấy xuống nhìn một chút, lại là mặt nạ của một con hồ ly, trông rất giống mặt hồ ly của nàng, mặt nạ làm cũng rất tinh xảo, trong lúc nhất thời nàng yêu thích không buông tay được.

"Đeo nó lên, tránh không ít phiền toái." Dạ Ly Lạc nói lời này thì một nửa là vì các yêu khác nhìn thấy dung mạo khuynh thành này của nàng sẽ đưa tới phiền toái, một nửa cũng là có lòng riêng, dáng vẻ của nàng hấn không muốn cho các yêu quái đê tiện khác nhìn thấy.

"Lạc, ngươi thì sao?" Nhược Ly đeo mặt nạ lên, cả người cũng nóng lòng đứng

dậy, hận không được lập tức nhảy xuống khỏi xe ngựa xem một chút, Dạ Ly Lạc bình tĩnh lấy ra một cái mặt nạ mặt quỷ, mặt nạ dữ tợn ngược lại có một phần đáng sợ.

Nhược Ly bữu môi, trong nháy mắt cảm thấy hẳn rất không thú vị, chuẩn bị một mặt nạ như vậy, rõ ràng nói đúng là người lạ chớ lại gần, nào còn có cái gì gọi là niềm vui thú.

"Đi thôi, nếu còn chậm trễ hôm nay nàng không đi dạo được nữa đâu." Câu này cũng không phải giả, Đô thành Yêu giới vào dịp Lễ Yêu đến mỗi năm một lần sẽ trở nên hết sức náo nhiệt, vạn yêu tề tụ, mua bán cái gì cũng có, trắng đêm không ngủ, buổi tối còn có hoạt động lửa trại, có thể nói là một đại kỳ quan của Tứ

giới, dĩ nhiên người của các giới khác tới du ngoạn cũng không ít, nhất thời càng thêm cực kỳ náo nhiệt.

Ngự linh xa liền dừng ở một chỗ tĩnh lặng phía trên đầu phố, nó có linh lực đặc biệt, cho nên bản thân nó có chức năng ẩn thân, nếu không xe của Ám vương ở chỗ này lộ diện nhất định sẽ đưa tới sự chú ý.

Dạ Ly Lạc vươn tay ôm chiếc eo thon của Nhược Ly, chớp mắt liền đứng ở đầu phố, nhưng yêu quái có yêu lực mạnh hơn đa số tốc độ di động đều rất nhanh, cho nên đối với việc bọn họ đột nhiên xuất hiện, cũng không có bao nhiêu yêu chú ý.

Mà hôm nay là Lễ Yêu, những công tử tiểu thư có chút thân phận, lên đường bắt

tiện nên cũng có người mang mặt nạ, cho nên bọn họ có thể nói hết sức an toàn, chỉ là Dạ Ly Lạc khí thế của hết sức kinh người, khiến một số tiểu thư coi trọng, luôn muốn đi tới bắt chuyện nhân tiện ngắm một chút dung mạo của hắn.

Mỗi lúc như vậy, Dạ Ly Lạc sẽ luôn siết chặt cánh tay ngang hông Nhược Ly, thứ nhất tuyên bố mình đã có chủ, đỡ cho lát nữa hắn không nhịn được đem những nữ yêu này đánh bay, thứ hai cũng là ngăn chặn những nam nhân muốn có ý đồ với Nhược Ly.

Nhược Ly ngược lại không để ý nhiều như vậy, ánh mắt của nàng sớm đã bị nhiều loại vật nhỏ bên cạnh hấp dẫn, nào còn có dư thừa tinh lực đi xem người khác, trên tay cũng cầm các loại đồ ăn

vật, ăn cực kỳ vui thích.

Dạ Ly Lạc bất đắc dĩ thở dài, nơi ồn ào náo động như vậy quả thật không thích hợp với hắn, nhưng cúi đầu nhìn khuôn mặt tràn đầy hưng phấn của Nhược Ly, hắn lại cảm thấy đáng giá, liền nhẫn nại phụng bồi nàng, lúc này hắn cũng không hối hận vì bảo Dạ Vồng rời đi, nếu không nhìn thấy bộ dạng này của hắn, uy tín của hắn sớm không biết chạy đến tận nơi nào rồi.

Dạ Ly Lạc đang ôm ngang hông Nhược Ly đi về phía trước, đột nhiên nhướn mày, đem nàng xoay tròn đến bên kia người mình, sau đó nhìn nam nhân lỗ mãng kia, một đôi mí nhãn đào hoa lộ ra tia sát khí không dễ thấy được.

"Ai nha! Công tử, ta ở chỗ này đây!" Một

nam tử giống như là một tên sai vật kêu to lên, vội vàng chạy đến.

Hắn kêu đúng lúc nam nhân kia thiếu chút nữa đụng vào Nhược Ly, nam nhân kia giống như cũng cảm thấy mình thiếu chút nữa đụng vào cái gì, hắn nâng cặp mắt vô hồn lên nhìn về phía Dạ Ly Lạc, khẽ vái một cái, "Tại hạ ánh mắt có tật, mới rồi nếu như gì mạo phạm xin hãy thứ lỗi!"

Nhược Ly lúc này mới phản ứng được, vui ở trong ngực Dạ Ly Lạc nhìn nam nhân trước mặt, mặc dù cả người để lộ ra một loại giống như bệnh tật yếu ớt, nhưng nụ cười ôn nhu, thần thái thoát tục, ôn văn như ngọc, tám chữ này có lẽ chính là vì người này chế tạo riêng, cả người cũng để lộ ra một loại khí chất làm cho

người ta cảm giác thoải mái.

Chỉ tiếc đôi mắt kia trông rỗng vô hồn, tiết lộ hẳn không thể nhìn thấy mọi thứ, trong mắt Nhược Ly lộ ra nhàn nhạt tiếc hận.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 26: Bắt Cóc.

Chương 26: Bắt Cóc.

Dạ Ly Lạc dĩ nhiên cũng chú ý tới, nhưng mà làm cho hắn chú ý nhất chính là khí chất phàm nhân trên người nam nhân kia, chỉ là, càng làm cho hắn cảm thấy thực kỳ lạ chính là, loài người đi tới Yêu giới làm gì?

Phóng ra yêu lực để cảm giác bốn phía một cái, khi cảm thấy bốn phía áp lực cường đại thì hắn trong nháy mắt sáng tỏ, không trách được loài người này lại dám rêu rao đi dạo ở nơi này như vậy, thì ra là ở bên cạnh hắn có mấy đạo sĩ đang bí mật đi theo bảo vệ.

Hắn nhìn lướt qua tiểu đồng đang chạy tới, tiểu đồng này mặc dù trẻ tuổi, nhưng một thân đạo thuật trên người cũng không kém là bao so với mấy người đạo sĩ đang ẩn nấp kia.

Nhìn nam nhân loài người không có lấy một chút uy hiếp kia, trong mắt Dạ Ly Lạc chợt lóe lên một tia tìm tòi nghiên cứu. Nhược Ly thì không có yêu lực, cho nên nàng cũng cảm giác không ra được, chỉ cảm thấy hết sức tiếc hận cho người

trước mặt.

Truyện được đăng ở diendan

Nàng tiến lên một bước, đem nam tử này kéo lại, đỡ cho hắn tránh khỏi phải đụng vào bày yêu , "Công tử, ngươi phải cẩn thận!"

Đôi bàn tay mang theo ấm áp chạm vào khiến nam nhân kia ngẩn ra, sau đó lộ ra một nụ cười ấm áp, hắn khẽ vuốt cằm để bày tỏ sự cảm tạ.

Cặp mắt trống rỗng kia nhìn thẳng vào đôi huyết sắc đồng tử của Nhược Ly, nếu như không phải là cặp mắt kia không hề có chút gợn sóng, nàng thật sẽ lầm tưởng nhìn hẳn thấy nàng.

"Đa tạ cô nương, nếu như đến nhân gian, có duyên gặp lại, tại hạ nhất định khoản đãi thật tốt." Nam nhân mặc áo trắng kia

thái độ hết sức cung kính, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, giọng nói dịu dàng, nghe khiến người ta có cảm giác thoải mái.

Nhược Ly vừa định đồng ý, nhưng Dạ Ly Lạc lại ôm ngang hông của nàng tiến về phía trước, từ đầu tới cuối cũng không nói với nam nhân kia một câu. Lúc này tiểu đồng ở bên cạnh vị công tử kia cũng đi đến bên hấn, bắt gặp công tử nhà mình đang oán giận lắm lắm, thần kinh không ổn định căn bản sẽ không chú ý Dạ Ly Lạc hai người bọn họ.

Truyện được đăng ở diendan

"Công tử, ngài đừng có chạy lung tung! Nếu sư phụ biết ta làm lạc mất người, hấn không giết ta mới là lạ!" Nhưng oán trách vài câu, bạch y công tử cũng không

để ý đến, tiểu đồng kia không khỏi có chút kỳ quái nhìn về phía hắn, thấy hắn vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy một quang cảnh rực rỡ màu sắc, làm gì có mục tiêu cụ thể nào.

"Đi thôi." Lần này bọn họ mạo hiểm đi tới Yêu giới mục đích đúng là cầu xin thuốc để trị liệu cho đôi mắt của hắn, bây giờ mặc dù hắn còn có thể nhìn thấy một chút cảnh tượng mơ hồ, nhưng nếu tiếp tục kéo dài, đoán chừng ngay cả thần tiên cũng khó cứu được, không thể trì hoãn được nữa.

Cúi đầu tiếp tục đi về phía trước, chỉ là khóe miệng hắn vẫn lộ ra một nụ cười nhạt, nữ nhân vừa rồi thật đúng là thú vị, một đôi huyết sắc đồng tử, nhìn bộ dáng

của nàng không giống con thỏ yêu, phải là một yêu quái hiếm lạ, hơn nữa nam yêu bên người nàng khí trường cường đại, không thể khinh thường, trong lòng bất giác đối với nàng nhiều hơn một chút tìm tòi nghiên cứu.

Đang lúc Nhược Ly hưng phấn không thôi, đột nhiên cảm thấy bụng một hồi đau đớn, nàng có chút buồn bực bĩu môi, quả thật là ăn tạp quá rồi, sao không đau bụng cho được.

Nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, tìm kiếm khắp nơi một phen, cũng may ở đầu phố nhìn thấy nơi nàng có thể giải quyết, nàng vội vàng lôi kéo ống tay áo của Dạ Ly Lạc, sau đó ý thức lại nhanh chóng đem các loại đồ ăn vặt nhét vào tay hắt, nhanh chân liền hướng đầu phố chạy, một

bên chạy còn một bên không có hình tượng nói, "Lạc, tquáa mót, người chờ ta một lát."

Dạ Ly Lạc đứng tại chỗ, chớp chớp đôi mắt hoa đào, ngay sau đó nhìn các loại đồ ăn vật đang cầm trên tay, bất đắc dĩ lắc đầu, nếu có người nhìn thấy dáng vẻ hẩn lúc này, một đời uy danh của hẩn coi như bị phá hỏng.

Nhìn về cái bóng dáng nhỏ nhỏ phía trước, trong mắt của hẩn lại mang theo một tia sủng nịnh mà chính hẩn cũng không biết, khế thờ dài, hẩn vội vàng đuổi theo, mặc dù bốn phía không có hơi thở của sự nguy hiểm, nhưng hẩn vẫn thấy không yên lòng.

Giải quyết xong, Nhược Ly hài lòng sửa quần áo ngay ngắn, vừa muốn đi ra

ngoài, nàng liền bị cái gì đó che miệng lại, trước lúc ý thức tan rã, nàng còn cảm thấy may mắn, may mắn là nàng đã giải quyết xong, nếu không người nọ chắc ăn đủ rồi. (Ta bó chân với Ly tử)

Truyện được đăng ở diendan

Chỉ là trong lòng nàng vẫn hết sức buồn khổ, ui, vất vả lắm mới được ra ngoài một lần, còn bị bắt cóc, vậy cuộc sống sau này của nàng phải làm sao a!

Tên yêu quái bắt nàng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua!

Một nam yêu vóc dáng cao lớn, khí thế cường đại, trong tay lại cầm một ít vật dụng nhỏ đứng ở cửa mao xí, đương nhiên sẽ gây không ít sự chú ý của các yêu khác.

Nhưng Dạ Ly Lạc lại hoàn toàn đều

không để ý, chỉ hạ mí mắt, lạnh nhạt nhìn dưới mặt đất, đột nhiên hắt nhú mày, ném xuống vật trong tay, không quản cái gì liền xông vào.

Bên trong trống rỗng, Dạ Ly lạc khế híp đôi mắt hoa đào, trong nháy mắt tức giận dâng lên, khi hắt bước ra ngoài thì tất cả kiến trúc sau lưng đều bởi vì sự tức giận của hắt trong nháy mắt sụp đổ, đường phố mới vừa rồi ồn ào náo nhiệt, chỉ một thoáng giống như bị một trận tập kích kinh khủng, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía.

"Quý -- Mị -- Vong -- Lượng!" Âm thanh trầm thấp, biểu thị cho việc đã chạm đến giới hạn của Dạ Ly Lạc.

"Có thuộc hạ!" Bốn người bị thiên lý truyền âm trực tiếp truyền vào đầu, lập

tức hiện thân, vừa thấy dáng vẻ như vậy của Dạ Ly Lạc, trong lòng họ lạnh run.

"Mau chóng đi tìm tiểu thư." Bốn chữ lạnh lẽo, khiến bốn người đang quỳ không tự chủ nuốt nước miếng một cái, Dạ Ly Lạc nổi giận đùng đùng như thế vẫn là lần đầu tiên họ nhìn thấy, trong lòng hết sức bất an

"Dạ!"

.....

Thời điểm Nhược Ly mở mắt ra thì nàng đã biến trở về chân thân hồ ly, bốn phía tối đen như mực, phía dưới cũng âm âm lạnh lẽo, nàng không tự chủ nhú chân mày, hoàn cảnh như vậy quả thật không tốt chút nào, thỉnh thoảng còn có thể nghe tiếng mấy con chuột kêu.

Đột nhiên bốn phía sáng bừng lên, nhất

thời Nhược Ly có chút không thích ứng được, nàng lấy lại bình tĩnh mới nhìn rõ ngồi ở cách đó không xa là một nữ nhân quần áo hoa lệ, chỉ là ánh mắt nàng ta nhìn nàng quá mức ác độc, khiến nàng không khỏi chán ghét.

"Các người bắt ta tới là muốn làm gì?" Nhược Ly khẽ cử động, nhìn chăm chú về phía nữ nhân kia, mặc dù chiều cao cách xa, nhưng khí thế của nàng không chút nào kém hơn nàng ta.

Truyện được đăng ở diendan

Nhược Ly rất may mắn, thân thể của nàng cũng không có bị trói chặt, ngoại trừ đầu cảm thấy có chút choáng váng, tứ chi hẳn là không bị thương.

"Làm gì? Ám vương làm hại Bồn cung thảm như thế, Bồn cung sẽ để cho hấn

cũng sống không bằng chết, hắn không phải rất quan tâm người sao, vậy thì ta sẽ giết người!" Đại công chúa đột nhiên nghiêng người tiến lên, đôi mắt ác độc nhìn chăm chăm Nhược Ly, cảm giác hận thù khiến nàng ta muốn ngay lập tức lột da rút gân Nhược Ly.

Nhược Ly căn bản không để ý tới Đại công chúa Nam Cung Tâm đang lăm bằm, vừa nhảy vừa lui về phía sau, tránh thoát nàng, sau đó xem kỹ bốn phía một cái, nơi này hắn là địa lao mật thất ..., trừ nàng ta còn có một nam nhân dáng dấp hết sức diêm dúa lòe loẹt.

"Đả thương ta, hậu quả người không gánh nổi đâu!" Nhược Ly vừa đề phòng Nam Cung Tâm, vừa uy hiếp, hy vọng có thể kéo dài một ít thời gian, nàng ở trong

lòng lại tăng thêm một câu, nếu như còn nàng sống, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

"Hả? Bồn cung không gánh nổi ư? Ám vương hấn làm thế nào không buông tha Bồn cung? Bồn cung nhìn hấn chính là một con cọp giấy, Hừ! Hôm nay, Bồn cung sẽ phá hủy mặt của ngươi, xem hấn thế nào cứu ngươi!"

Nam Cung Tâm nói xong sờ sờ khuôn mặt chưa hoàn toàn bình phục của mình, ngoài sự ác độc trong ánh mắt còn có một phần oán hận .

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 27: Bộc Lộ Khí Phách

Chương 27: Bộc Lộ Khí Phách

Nhược Ly thời thời khắc khắc đề phòng nàng ta, đáng tiếc yêu lực trên người nàng không đủ, không thể phản kháng, liền bị Nam Cung Tâm sử dụng yêu lực nhốt chặt không thể động đậy, thân thể ngay lúc này bị biến trở về hình người.

Nhược Ly chỉ có thể dựa vào một chút yêu lực trong người, biến ra một bộ y phục mỏng manh, tránh cho bị họ nhục nhã, nhìn Nam Cung Tâm từng bước một tiến lên, trong mắt của nàng tràn đầy quật cường.

"Ái chà! Thì ra là một tiểu mỹ nhân!"
Cặp mắt ác độc kia khi nhìn thấy dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của Nhược Ly

thì lại dâng lên một tầng ghen tỵ thật sâu. Nàng ta đưa tay nắm lấy cằm của Nhược Ly, nhướn mày cúi đầu nhìn xuống, "Cầu xin Bồn cung đi! Bồn cung có thể làm cho người chết một cách sáng khoái!"

Móng tay sắc nhọn của nàng ta cắm sâu trong da thịt phần nộn của Nhược Ly, khiến nàng đau đớn vô cùng, nhưng Nhược Ly một tiếng cũng không thốt ra, chỉ là mang theo một vẻ thương hại nhìn Nam Cung Tâm.

"Ánh mắt này của người là có ý gì?" Nam Cung Tâm trong nháy mắt nổi giận, móng tay thật dài cắm sâu vào mặt Nhược Ly, mắt thấy như muốn cắm xuyên qua mặt nàng.

Đột nhiên nơi cổ của Nhược Ly có một

đạo bạch quang thoáng qua, trong nháy mắt xoẹt qua bàn tay đang nắm lấy cầm nàng của Nam Cung Tâm, một đao thấy máu, sau đó lại thừa dịp nàng ta chưa kịp phản ứng, hướng cổ họng của nàng ta vạch tới.

Nam Cung Tâm ăn đủ đao đầu nhưng nàng ta yêu lực cường đại, cho nên nàng ta cứng rắn đưa tay cản lại, Bạc Bềng cũng bị nàng ta dùng yêu lực ngăn lại, rơi xuống đất.

Cũng may Nhược Ly đã thừa dịp lúc này thối lui đến chỗ an toàn, cũng không bị Nam Cung Tâm xoay người lại thương tổn được, lúc này đây Nam Cung Tâm đã muốn nổi cơn thịnh nộ.

Nàng ta nhìn tay mình máu chảy không ngừng, nhìn lại thấy Nhược Ly vẫn hoàn

hảo như cũ không có chút sứt mẻ, quanh thân liền dâng lên yêu lực sôi trào, bộ dáng kia giống hệt một nữ nhân chanh chua nơi phố phường, không còn một chút hình tượng nào của một công chúa nên có.

Tên nam sủng kia này giờ vẫn đang ở một bên xem trò vui cũng không nhin nổi nữa, vội vàng tiến lên cầm khăn tay giả mù sa mưa buộc lại cho Nam Cung Tâm, lại bị Nam Cung Tâm giận dùng dùng đẩy ra.

"Công chúa, đêm dài lắm mộng, chi bằng người giải quyết nàng sớm một chút để tránh rắc rối!" Nam sủng kia chính là muốn xui khiến Nam Cung Tâm giết chết Nhược Ly, làm sâu thêm mâu thuẫn giữa Âm vương và nàng ta, nếu trì hoãn thêm

chút nữa cứu binh mà đến, mưu kế của hần tất cả đều bị hủy hết, làm sao có thể trừ đi Nam Cung Tâm nữa.

Nam Cung Tâm bị hần nhắc nhở như vậy, cũng khôi phục lại một chút lý trí, nàng ta chậm rãi quay đầu lại nhìn nam nhân mình vẫn sủng ái, hừ lạnh một tiếng, sau đó vung tay lên ý muốn hạ độc thủ với Nhượng Ly.

"Nếu người thương tổn ta một, ta chắc chắn sẽ trả lại người gấp mười lần!" Cuối cùng Nhượng Ly tự biết tránh không khỏi, nhắm mắt lại đem một chút yêu lực còn sót lại của bản thân đều tập trung lại, hy vọng có thể vượt qua cửa ải này, nếu vượt qua, nàng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nữ nhân ác độc này.

Chẳng qua chờ một lúc cũng không thấy

có đau đớn, đột nhiên nghe một tiếng nổ mạnh, cả tường phía sau cũng nứt vỡ vụn ra, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào, sáng rực khiến ba người đều nhắm mắt lại.

Nhược Ly chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, liền rơi vào một lồng ngực ấm áp quen thuộc, nàng vừa mở mắt ra nhìn, thấy Dạ Ly Lạc chân mày nhíu chặt, đang cúi đầu thâm tình nhìn nàng, thứ tình cảm nồng đậm đó khiến nàng không hiểu.

"Lạc!" Nhược Ly yếu đuối tựa vào trong ngực của hắn, nghe tiếng tim hắn đập vững vàng, khóe miệng dần dần nâng lên một nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

Mà ánh mắt của Dạ Ly Lạc lại nhìn chằm chằm vào một điểm ửng đỏ trên cằm Nhược Ly, đôi mắt hoa đào vốn quen nhìn cuộc đời như một trò chơi lúc này

dâng đầy lửa giận.

"Giết nàng ta!" Ba chữ lạnh lùng, tứ đại hộ pháp đã sớm chế phục tên nam sủng của Nam Cung Tâm và nàng ta, nhận được mệnh lệnh vừa muốn xuống tay lại bị Nhược Ly hét lên "Ngừng tay."

Nàng cho Dạ Ly Lạc một ánh mắt yên tâm sau mới rời khỏi ngực của hắn, đuổi tay ra thu hồi lại Bạc Băng, lại vung tay lên đưa Bạc Băng kê vào ngay cổ của tên nam sủng kia.

Nàng lạnh nhạt nhìn hắn ta bị sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, lãnh khốc nói, "Kẻ muốn giết ta, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt."

Nói xong, Bạc Băng liền đâm rách cổ họng của hắn ta, tuy không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng nếu như không kịp thời

cứu trị cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà chết đi, "Có sống được nữa hay không, còn phải xem mệnh của ngươi! Chẳng qua nếu như có lần sau, ta nhất định sẽ để cho ngươi sống không bằng chết."

Những lời nói tàn nhẫn này khiến Nam Cung Tâm vừa mới nãy còn phách lối trong nháy mắt bị kinh hãi, nàng ta hết sức khiếp sợ ngược nhìn tiểu nữ tử gây yếu trước mặt, lại có cảm giác sợ sợ hãi phát ra từ nội tâm vừa rồi chỉ là ảo giác.

Nhưng khi Nhược Ly quay đầu lại nhìn nàng ta, khi Nam Cung Tâm chống lại đôi huyết sắc đồng tử của Nhược Ly thì sợ hãi trong nháy mắt lan khắp toàn thân, mặc dù Nhược Ly yêu lực không mạnh, nhưng khí thế lúc này lại quá cường đại, cường đại đến ngay cả một

bên yêu ma quỷ quái bên cạnh cũng cả kinh.

Trong này chỉ có Dạ Ly Lạc là trấn định nhất, Nhìn Nhược Ly lúc này bộc lộ khí phách như thế, trong ánh mắt hiện lên một tia thưởng thức.

Đây mới là nữ nhân có thể ở bên cạnh hắn.

"Ta không biết người tại sao muốn dồn ta vào chỗ chết! Nhưng là người đã làm, ta sẽ không tha thứ người!" Nhược Ly lạnh lùng nhìn Nam Cung Tâm nói.

Mặc dù nàng không có trí nhớ trước kia, nhưng nàng biết, người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta ta sẽ hoàn trả gấp bội, hơn nữa phải để cho người vĩnh viễn hối hận.

Nhược Ly cầm Bạc Băng trong tay, Bạc

Băng giống như cũng cảm thấy lửa giận trong nội tâm nàng, hào quang màu trắng bạc hơi lóe lên, đột nhiên nàng vừa dùng lực, một tiếng hét thảm vang lên, một đạo vết cắt sâu tận xương tủy liền xuất hiện trên mặt Nam Cung Tâm.

"Đây cũng là trả lại ngươi!" Nhược Ly vươn tay sờ sờ chỗ cảm bị bầm tím còn mang theo mấy vết trầy xước, hài lòng nhìn một chút kiệt tác của mình, đây chính sự trả thù của nàng.

"Không thể nào, không thể nào, kết giới của bốn cung hoàn mỹ như thế, các ngươi tại sao có thể tìm được?" Nam Cung Tâm hết sức suy sụp gào thét lên, căn bản vẫn không tin được người luôn cao cao tại thượng như nàng ta lại bị đối xử như thế.

"Người cho rằng chút tài mọn của người có thể ngăn cản được Âm Vương sao?" Dạ Mị cười nhạo một tiếng, chặt đứt sự kiêu ngạo cuối cùng của Nam Cung Tâm. "Cứu ta với! Tha cho Bốn cung đi!" Nam Cung Tâm tự biết hôm nay đã nằm trong tay Âm vương, vội vàng bót làm cao cầu cạnh.

Nhưng Dạ Ly Lạc căn bản chẳng buồn để ý đến nàng ta, ngược lại để lộ ra một tia không kiên nhẫn, Nam Cung Tâm vừa thấy, vội vàng nhìn Nhược Ly cầu xin, "Người bỏ qua cho bốn cung, người muốn cái gì bốn cung cũng sẽ cho người!"

Nhược Ly nhìn nàng ta, hừ lạnh một tiếng, dáng vẻ của vị công chúa kia lúc này cũng thật tầm thường, trong lòng càng

thêm khẳng định nàng ta không đáng giá để tha thứ, cuối cùng quay người lại, cho nàng ta một bóng lưng.

"Người tiểu tiện nhân! Người nhất định sẽ không được chết tử tế!" Nam Cung Tâm ngay cả nói chuyện cũng đứt quãng, nhưng vẫn ác độc nhìn theo bóng lưng của Nhược Ly mà chửi rủa.

"Ai sẽ không được chết tử tế ta không biết, nhưng người nhất định sẽ không được chết tử tế rồi!" Nhược Ly hừ lạnh một tiếng, nữ yêu như vậy thật không đáng giá để đồng tình, được chết trong tay Dạ Ly Lạc cũng coi như là một cái chết có ý nghĩa.

Vốn là nghĩ tha cho nàng ta một mạng, dù sao cũng là công chúa, bớt cho Yêu hoàng một kẻ thù, hôm nay xem ra là thật

không cần thiết vì nàng ta cầu tình rồi, đỡ mất công thả cộp về rừng, hậu hoạn cô cùng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 28: Hình Phạt Tàn Khốc

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 29: Mối Đe Dọa Ngầm

Chương 29: Mối Đe Dọa Ngầm

"Khụ khụ. . . . ."

Bên trong bức rèm u ám, truyền ra trận

tiếng ho khan đè nén, nhưng sau đó lại truyền tới tiếng cười tùy tiện, "Không ngờ Nam Cung Tâm kia đúng là một phế vật."

"Vâng" một nữ nhân đang quỳ bên ngoài bức rèm, nàng kia cúi đầu thật thấp, trong mắt cũng không che giấu được sự phần hận.

"Cũng được, nàng ta chết sớm hay muộn cũng không có bao nhiêu tác dụng." Nói xong câu này, nam nhân gầy gò kia làm như không muốn mở miệng nữa, cánh tay vươn ra ngoài rèm, lười biếng vẫy vẫy, ý bảo nàng kia rời đi.

Nàng kia cắn môi, đứng lên nhưng vẫn nhin không được lần nữa hỏi một câu, "Chủ tử, đệ đệ ta. . . . . Ngài nói ta làm xong chuyện này, thì sẽ thả hần ra!"

"Hả? Người cảm thấy đê đê người không ở lại nơi này của bốn vương, hẳn sẽ sống tốt hơn sao?" Nam nhân kia bình thản nói, lại lộ ra sự uy hiếp mạnh mẽ.

Nàng kia vừa muốn thối lui lại nghe thấy như vậy, trong nháy mắt tâm lạnh lẽo, nàng cắn môi cung kính chào một cái, "Thuộc hạ biết! Làm phiền chủ tử phí tâm!"

Nàng kia vừa lui ra ngoài, nam nhân phía sau rèm lại nhẹ nhàng nở nụ cười, tràn đầy ý vị khinh bỉ, đã vào tay hắn, muốn thoát thân dễ dàng như vậy sao, thật là ngây thơ.

"Hồi bẩm chủ tử, tin Nam Cung Tâm chết đã truyền đến chỗ Yêu hoàng, Yêu hoàng vô cùng giận dữ, nói sẽ xuất quan trước thời hạn!" Một ám vệ quỳ gối phía dưới,

cung kính bầm báo.

"Biết." Nam nhân kia sửa sang lại y phục, sau đó từ rèm phía sau cửa đi ra ngoài, thân thể gầy yếu hơi còng xuống, trên gương mặt gầy gò cũng tràn đầy sự sợ hãi rụt rè, nhưng cặp mắt trong suốt dưới lớp nguy trang lại hiện lên vẻ tính toán.

.....

Mấy ngày nay Nhược Ly bởi vì hôm đó vô năng mà bị kích thích, cả ngày vây ở bên người Dạ Mị học tập chế độc, nàng thiên tư thông minh, mấy ngày kế tiếp đã biết một chút cơ bản về độc dược.

Mà miệng nàng lại ngọt, Dạ Mị bị lừa gạt nhưng vẫn hết sức vui vẻ, lại dạy nàng mấy môn độc dược bí truyền, đối với chuyện này Dạ Ly Lạc lại yên tâm,

bởi vì Nhược Ly bách độc bất xâm, cho nên cũng không sợ thương tổn đến bản thân được.

Trong phòng hội nghị, Dạ Ly Lạc ngồi ở bên trên, một tay chống cằm, ánh mắt hơi híp, thờ ơ nhìn Lễ vương đang cung kính quỳ gối phía dưới.

"Người làm sao biết được Nam Cung Tâm đã bắt cóc Nhược Ly?" Hôm đó sau khi Nhược Ly bị bắt đi, hơi thở cũng bị kết giới bao vây, hấn căn bản là không phát hiện được.

Lúc hấn gần như nổi cơn thịnh nộ, Lễ vương đột nhiên xuất hiện nói là biết được vị trí của Nhược Ly, hấn lúc này mới kịp thời chạy tới, nhưng chuyện trùng hợp này cũng quá đúng dịp.

"Khụ khụ. . ." Lễ vương đỡ ngực, có chút

do dự ngẩng đầu nhìn Dạ Ly Lạc, nhưng không dám nhìn thẳng mặt của hắn, hèn mọn nhìn cằm của hắn, lễ độ giống như đối đãi với vương thượng cao cao tại thượng.

"Tiểu vương hôm đó cũng ra ngoài thưởng thức Lễ Yêu, lại cảm ứng được yêu lực của Đại công chúa, nhưng Đại công chúa đang bị cấm túc, tiểu vương tò mò, liền đi theo xem, thấy nàng bắt một tiểu hồ ly mang đi, sau có nghe nói Âm vương điện hạ đang tìm một con tiểu ngân hồ, liền tới báo cho người biết."

Rất hợp tình hợp lý.

"Hả? Thì ra là nhờ có vị vương gia này giúp ta! Nhược Ly ở đây xin đa tạ!" Nhược Ly không biết từ đâu chạy đến, nhảy một cái, thân thể hồ ly liền chui vào

trong ngực Dạ Ly Lạc, tìm một tư thế thoải mái, rất tự nhiên ngồi xuống.

"Hôm nay học có mệt mỏi không?" Nhược Ly vừa tiến đến, cả tâm mắt Dạ Ly Lạc liền tập trung vào trên người của nàng, trong mắt cũng không chứa bất cứ điều gì nữa.

"Cô nương coi trọng tại hạ rồi, chỉ là một cái nhắc tay thôi!" Lễ Vương cười cười gật đầu với Nhược Ly một cái, dáng vẻ gầy gò kia đến khiến người ta cảm thấy thương tiếc, rất khó đem hắn cùng người xấu liên tưởng chung với nhau.

Nhược Ly nhìn hắn dáng vẻ khiêm tốn không chút lấy lòng, không có dáng vẻ kiêu ngạo của hoàng tộc, ngược lại cả người lộ ra một cỗ thanh cao, hơn nữa hắn gián tiếp cứu mình một mạng, ngược

lại đối với hắn có một ít hảo cảm.

"Mặc kệ như thế nào, Bồn vương có thể thỏa mãn một tâm nguyện của người."

Hắn không muốn nợ ân tình của người khác, đây là nguyên tắc làm việc của Dạ Ly Lạc, từ lúc hắn ra đời đến giờ coi như đây là lần đầu cần người khác trợ giúp, nhưng mà hắn cam tâm tình nguyện.

Dạ Ly Lạc xác thực rất có năng lực, cho nên nguyện vọng này hắn cho cũng là hết sức trân quý, chỉ cần không quá phận thì hắn đều có năng lực làm được.

Lễ vương cúi đầu suy tư một chút, sau đó ngẩng đầu nói, "Ta hi vọng Ám Vương điện hạ có thể phái người tài ba tới chữa khỏi thân thể yếu đuối bệnh tật của ta, không cầu trị tận gốc, chỉ cầu có thể kéo dài tuổi thọ là được rồi."

Nhược Ly nghe những lời này mới chú ý đến thân thể của hắn, vừa rồi cũng không nhìn kỹ, xem kỹ lại mới thấy thần thái của hắn đúng là người bệnh lâu năm, cả người gầy gò yếu đuối vô cùng.

"Có thể." Chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì, Lễ vương từ khi ra đời thân thể đã yếu đuối, những tin tức tình báo về hắn, Dạ Ly Lạc cũng đã xem qua, trị tận gốc cũng không hẳn là không thể.

Hắn nói lên yêu cầu này cũng không quá đáng, cho nên Dạ Ly Lạc sẽ tiếp nhận, dù sao lòng tham luôn luôn sẽ không có kết quả tốt.

"Chỉ là, ta hi vọng Âm Vương điện hạ có thể để cho ta ở trong Âm vương phủ trị liệu, dù sao hiện tại thời cuộc rung chuyển, theo thân phận của ta, hết sức

xấu hổ, không biết có thể sống được đến lúc thân thể được chữa khỏi không nữa." Lễ vương cười mỉa nói, có chút cô đơn. Dù sao thân phận của hắn là hoàng tử, hôm nay cũng chỉ còn Nhân vương cùng hắn, Yêu Hoàng bởi vì Đại công chúa chết đi trở nên không thể nói lý, yêu lực tứ tán, đoán chừng không còn sống được lâu nữa, hắn chính là chướng ngại để Nhân Vương ngồi lên vị trí Yêu hoàng.

"Bỏn vương có thể phái người bảo vệ người." Dạ Ly Lạc rất ghét có người ngoài vào ở trong Âm vương phủ, những mùi bị khác đó, hắn không thích, hơn nữa tên Lễ vương này nhìn như nhu nhược, nhưng hắn cảm giác có gì đó không thích hợp.

Tất cả đều quá xảo hợp rồi, trùng hợp

không chê vào đâu được vậy thì chính là có vấn đề.

Nhược Ly ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, dù sao ở trong Âm vương phủ coi như hấn lợi hại hơn nữa cũng không tự tung tự tác được, nơi này khắp nơi đều là tai mắt, một người bệnh tật yếu đuối lại đơn bạc có thể làm được cái gì?

Hơn nữa Nhược Ly lại có chút thưởng thức thái độ vị Lễ vương này, cung kính khiêm tốn lại không nịnh hót, có một cổ phong thái nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho người ta dâng lên một sự kính nể, dù sao Dạ Ly Lạc khí thế cường đại như thế, các yêu khác khi đối mặt với hấn cũng không thể có được thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh như vậy.

"Tiểu vương chỉ muốn cầu xin một nơi ở

bình yên, sau khi chữa khỏi bệnh sẽ tìm một nơi an tĩnh để sống qua ngày." Lễ vương mặc dù không có nói rõ nhưng là thái độ lại rất kiên quyết.

Dạ Ly Lạc còn chưa nghĩ ra vì sao Lễ vương nhất định phải vào ở trong Âm vương phủ, nhưng hắn vẫn gặt đầu một cái, đặt ở dưới mắt dù sao cũng tốt hơn ở bên ngoài làm chuyện mờ ám.

.....

"Hắn thế nhưng giết chết ái nữ của ta! Tâm Tâm của ta!" Yêu hoàng bây giờ đã hoàn toàn thịnh nộ, yêu lực tứ tán, tinh thần điên loạn, đều tại hắn đã căm tức Nam Cung Tâm, vì vậy mới đem họa sát thân cho nàng.

Hắn tự biết mình ngày giờ không còn nhiều lắm, cục tức này càng thêm nuốt

không trôi, dầu gì hấn cũng là Yêu hoàng của Yêu Giới, đứng đầu vạn yêu, người thừa kế của mình lại bị người ta sát hại, còn gì mặt mũi của hấn.

"Phụ hoàng, nghe nói Âm vương gần đây si mê một tiểu Ngân hồ, nếu chúng ta bắt được nó, không sợ Âm vương không đi vào khuôn phép." Nhân vương ánh mắt sáng quắc nói, "Trong Âm vương phủ ta đã an bài người, tóm nó không khó lắm đâu."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 30: Lừa Gạt Hãm Hại

Chương 30: Lừa Gạt Hãm Hại

"Hả?" Yêu hoàng lần nữa ngồi trở lại Long Y, ánh mắt sắc bén nhìn Nhân vương cung kính đứng phía dưới, "Con ta, điều này con nghe ai nói?"

Ám vương của Yêu giới luôn luôn lãnh khốc tàn nhẫn, hắn chưa từng bị bất cứ điều gì ràng buộc, sao có thể vì một tiểu Ngân hồ mà khoanh tay chịu trói, điều này cũng quá hoang đường.

"Nhi thần có tin tức đáng tin cậy, lại nghe nói Ám vương vô cùng sủng ái nàng, nếu Phụ hoàng cho phép thì chỉ cần bắt được tiểu hồ ly kia, đến lúc đó không sợ hắn không đi vào khuôn phép.

Nhân vương thấy Yêu Hoàng còn có chút do dự, vội vàng tiến lên nhỏ giọng nói, "Phụ hoàng, hoàng tử chết thê thảm như thế, hôm nay việc này đã truyền khắp trên

dưới Yêu Giới, nếu như không trừng trị Âm vương, mặt mũi hoàng tộc chúng ta để ở đâu?

Vừa nhắc tới Nam Cung Tâm, trong lòng Yêu hoàng nhói đau một hồi, đó là nữ nhi mà ông ta thương yêu nhất! Hôm nay ngay cả hài cốt cũng không còn, làm sao ông ta có thể nuốt trôi được cơn tức này? "Lẽ vương đâu?" Hôm nay Yêu hoàng chỉ còn hai nhi tử này, cùng triệu kiến đến nhưng sao chỉ thấy có một mình Nhân vương đến.

"Bẩm phụ hoàng, Hoàng đệ bị bệnh, nói là không xuống giường được, chắc là bệnh cũ lại tái phát." Nhân vương có chút tiếc hận nói, cúi đầu xuống che đi vẻ tính toán trong đôi mắt.

Sắc mặt Yêu hoàng nặng nề, nhi tử này

của ông ta lúc nào cũng ôm yếu bệnh tật, ông ta không thể trông cậy vào rồi, hai tay ông ta run run vịn lấy bả vai của Nhân vương, đôi mắt đục ngầu tràn đầy mong đợi nhìn hấn, trầm giọng nói, "Hôm nay Phụ hoàng cũng chỉ có thể dựa vào con."

"Có thể vì phụ hoàng tận sức là vinh hạnh của nhi thần!" Trong lòng Nhân vương vui vẻ, bây giờ Yêu hoàng cũng chỉ còn mỗi mình nhi tử có năng lực là hấn, hôm nay xúi giục Phụ hoàng đi đắc tội với Âm vương, chắc Người cũng sống không được bao lâu nữa, ngôi vị Yêu hoàng này, sắp vào tay hấn rồi!

"Chuyện bắt giữ tiểu Ngân hồ, con có nắm chắc không?" Yêu hoàng lo lắng hỏi một câu, mặc dù ông ta chưa từng tiếp

xúc với Âm vương, nhưng những việc làm tàn nhẫn của hắn, Yêu giới không ai không biết, hơn nữa Âm vương phủ luôn canh phòng cẩn mật, muốn bắt một con tiểu hồ ly mang ra đâu phải chuyện dễ, huống hồ lại là sủng vật của Âm vương.

"Phụ hoàng yên tâm, nhi thần có cao nhân trợ giúp, trong Âm vương phủ lại có người của nhi thần, nhất định sẽ thành công!"

"Tốt, chuyện này giao cho con, con hãy cố gắng làm hết sức, con là hy vọng cuối cùng của Hoàng tộc chúng ta!" Lão Yêu hoàng thở dài nặng nề, vỗ vỗ vai Nhân vương, ông ta chết cũng không sao, dù sao ông ta luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, cũng không còn sống được lâu nữa. Nhưng nếu nhi tử duy nhất có thể thừa kế

vị trí Yêu hoàng xảy ra chuyện gì, các Hầu vương khác nhất định sẽ bất chấp mà làm loạn, dòng tộc này của ông ta cũng coi như suy tàn.

Ánh mắt lão Yêu hoàng âm trầm đầy vẻ tàn nhẫn, ông ta muốn tìm Âm vương để đòi lại công đạo, mà ngôi vị hoàng đế này ông ta cũng không thể chấp tay tặng cho người khác!

Dù sao Ngự linh châu của Yêu giới cũng đang nằm trong tay ông ta, không có sự đồng ý của ông ta ai cũng đừng mong đoạt được.

.....

Lễ vương cứ như vậy mà ở lại Âm vương phủ, nơi ở cũng không đến nỗi hẻo lánh tách biệt, giống như nơi ở của một hạ nhân, Lễ vương cũng không yêu cầu

thêm điều gì khác, nhưng sau khi lão quái đến bắt mạch cho hắn thì lại thở dài nặng nề, trong lòng thầm nghĩ có chữa trị cũng chỉ là tốn công vô ích thôi.

Mấy ngày kế tiếp cũng bình an vô sự, gần đây Dạ Ly Lạc cũng rất bận, dù sao cũng bởi vì chuyện Đại công chúa của Yêu giới bị chết nên có chút phiền phức.

Hắn có thể tiến công, nhưng không được Yêu hoàng chỉ dẫn thì không ai có thể tìm ra vị trí của Ngự linh châu.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho Hoàng tộc dù luôn luôn nội chiến, huynh đệ tử muội tương tàn, nhưng lại không có một người nào giết Phụ hoàng mình, bởi vì một khi Yêu hoàng chết đi, người ngồi lên vị trí Yêu hoàng sẽ không có được Ngự linh châu, ngôi vị Yêu hoàng này có

làm cũng không được yên ổn.

Nếu bức bách Yêu hoàng quá thì ông ta sẽ thà chết chứ không giao ra Ngự Linh châu, làm chậm trễ việc biến thân của Nhược Ly, làm sai đi dự tính ban đầu của hắn, nhất thời mọi chuyện lại lâm vào cục diện bế tắc.

Giờ phút này, Dạ Ly Lạc ngồi trên vị trí chủ vị trong phòng nghị sự, dựa vào ghế một cách lười biếng, một tay tùy ý chống cằm, đôi mắt hoa đào không chút gợn sóng nhưng lại chứa đầy sự phiền muộn. Tứ đại hộ pháp đều ngồi ở phía dưới, nhất thời cũng không nghĩ ra được cách gì hay, sau khi bọn họ đến phủ Đại công chúa đã giảng kết giới, tất cả cũng làm hết sức bí mật, vốn là muốn giá họa cho các hầu vương khác.

Nhưng không biết tại sao, Yêu hoàng lại biết tin Đại công chúa qua đời, ông ta truyền lời rằng ông ta nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này, chuyện xảy ra quá đột ngột khiến bọn họ ứng phó không kịp.

"Quên đi, các người hãy mau chóng nghĩ cách." Dạ Ly Lạc thấy phía dưới vẫn im lặng, cũng không muốn tạo thêm áp lực cho bọn họ nữa, dù sao cũng còn hai tháng nữa mới tới thời hạn tám mươi một ngày, thời gian cũng đủ không cần phải gấp gáp.

"Mì, tiểu thư đâu rồi?" Hắc nhìn mặt trời bên ngoài, cũng đã gần đến trưa, mới không gặp mặt một chút mà đã thấy nhớ.

"Hồi vương thượng, tiểu thư đang luyện chế độc dược ở phòng dược của thuộc hạ, chắc là quên mất thời gian rồi!" Dạ

Mị tiến lên một bước, khóe miệng có chút run rẩy nói, nghĩ đến đây trái tim của hắn cũng rỉ máu.

Nhược Ly học cái gì cũng nhanh, mới dạy có mười mấy ngày, nàng đã lừa hắn dạy cho nàng tất cả cách điều chế độc dược bí truyền của hắn khiến hắn vô cùng đau lòng! Hơn nữa nha đầu kia còn mày mò nghiên cứu độc dược, ngày ngày nghĩ cách dùng hắn để thí nghiệm thuốc, hắn thực khó lòng phòng bị!

"Hả? Bỏn vương đi xem một chút." Dạ Ly Lạc nói xong liền đứng dậy, nhưng hắn không dùng thuận gian di động, hắn sợ hắn đột nhiên xuất hiện sẽ dọa Nhược Ly.

Lắc mình mấy cái, hắn đã đến phòng luyện đan, mặc dù không dùng thuận gian

di động, thế nhưng tốc độ lại rất nhanh, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy một tiểu hồ ly mặt xám mày tro, đang ở bên một đồng chai lọ, thỉnh thoảng còn sai bảo cung nữ bên cạnh, bận tới mày tới mặt.

"A! Ám Vương điện hạ!" Tiểu cung nữ vừa thấy Ám vương đã kịp phản ứng, vội vàng quỳ xuống, dáng vẻ hết sức lo sợ khủng hoảng.

Nhược Ly vừa nhìn thấy, muốn nhào qua, nhưng sờ sờ khuôn mặt đầy bụi bặm của mình, lại nhìn móng vuốt nhỏ bản thủ liền sững người lại, nàng không muốn làm bản y phục của hấn.

Dạ Ly Lạc lại không để ý, lười biếng đi tới, hay tay bế Nhược Ly lên để cho nàng mặt đối mặt nhìn hấn, "Nhìn xem bộ dạng của nàng kia, người không biết còn tưởng

rằng gia ngược đãi nàng."

Trong lòng Nhược Ly thầm cảm thấy hôm nay tâm trạng hẳn dường như không tốt, vội vàng cười làm lành, lộ ra hàm răng hồ ly trắng bóc, tạo thành sự đối lập rõ rệt với khuôn mặt lấm lem bụi đất của nàng.

Dạ Ly Lạc nhìn bộ dạng cố ý lấy lòng của nàng, cười nhạo một tiếng, nha đầu xảo quyệt này, hẳn than nhẹ một tiếng thật đúng là không có cách nào với nàng mà.

"Đi thôi, đi tắm cho nàng, nếu không chút nữa làm bẩn y phục của gia."

". . . . ." Nhược Ly buồn bực, mấy ngày nay nàng cũng đọc sách không ít, cái gọi là tắm trong miệng hẳn, đơn giản chính là sàm sỡ nàng, nhưng người này là hẳn, nàng có thể chấp nhận được.

"Lạc, có thể chờ ta chế xong thuốc này rồi hẵng đi được không? Xong ngay bây giờ mà!"

"Có thể, nếu nàng muốn luyện cho xong, gia sẽ đưa nơi này cho Dạ Vồng."

". . . . ." Nhược Ly lập tức ngoan ngoãn im lặng, uy hiếp trắng trợn như vậy! Đưa cho Dạ Vồng, hắn vẫn luôn luôn ở trong dị không gian, đưa hắn rồi nàng đừng mong được đến gần phòng luyện đan, cho nên nàng quả quyết im lặng.

"Sau này gia sẽ dạy nàng một số yêu pháp căn bản."

"!" Nhược Ly vừa nghe, đôi mắt to lập tức lóe sáng, đây chính là một việc tốt, bộ dạng lập tức trở nên nhu thuận.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 31: Kẻ Nào Bắt Ta Kẻ Đó Chắc Chắn Phải Chết

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 32: Ta Muốn Trở Nên Mạnh Mẽ

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 33: Sủng Ái Như Vậy

Chương 33: Sủng Ái Như Vậy

Lễ vương lại không vạch trần nàng, lễ phép cười cười, hắn thấy Nhược Ly vẫn đang nhìn chăm chăm vào nồi canh đang nấu, khẽ cười một tiếng.

"Tiểu vương hầm một nồi canh, nếu như tiểu thư không ngại, ném thử xem thế nào?" Lễ vương không kiêu ngạo không tự ti nói, mặc dù rất nhiệt tình, nhưng lại có chút lạnh lạnh.

Nhược Ly cũng không kiêu cách, vội vàng gật đầu, "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!" Nói xong liền nhảy vào cửa.

Nàng vốn là bách độc bất xâm nên cũng không sợ hắn ta hạ độc nàng, đối với một

người bách độc bất xâm tham ăn mà nói,
có đồ tốt không ăn thì chính là kẻ ngốc.

Truyện được đăng tại
dien+dan+le+quy+don

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 34: Lộ Mặt Gian Tế

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 35: Hết Sức Tàn Nhẫn

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 36

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 37: Đứt Đuôi Đau Xót

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 39: Yêu Hoàng Kế Nhiệm

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 40: Nhược Ly Động Lòng

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 41: Nhược Ly Trở Thành Yêu Hoàng

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

ebook.com

Chương 42: Xấu Hổ

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 43: Diệt Tộc

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 44: Huyết Thống Thuần Khiết

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 45: Hậu Cung Khổng Lồ

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 46: Nguyễn Làm Nam Phi

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 47: Gia Sế Thu

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 48: Tham Tiền

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 49: Trả Thù

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 50: Vạn Yêu Đến Vái Lạy

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 51: Đấu Trí Trên Đại Điện

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 52: Dễ Như Trở Bàn Tay!

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 53: Ăn Mừng Sinh Nhật

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 54: Đại Diễn Đăng Cơ

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 55: Thiên Đế

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 56: Thích Khách

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 57: Dùng Độc

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 58: Tương Kế Tựu Kế

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 59: Hai Cổ Thế Lục Ngâm

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 60

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

ebook.com

Chương 61: Chương 61

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 62: Quyết Không Buông Tha

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 63: Sắc Đẹp Trước Mặt

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 64: Ăn Hay Không Ăn?

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 65: Kế Trong Kế

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 66: Thổ Lộ Thất Bại

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 67

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 68: Giống Như Địa Ngục

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 69: Khảo Nghiệm (Một) - T

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 70: Lấy Máu Đổi Nước

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 71: Tâm Ma

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 72: Thu Tọa Kỳ

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 73: Nhị Hoàng Tử Ghé Thăm

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 74: Ân Nhân Cứu Mạng

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 75: Nữ Quỷ

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 76: Trả Thù

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 77: Cầu Xin Tha Thứ

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 78: Trùng Phạt

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 79: Tình Huống Bất Ngờ

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

ebook.com

Chương 80

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 80

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 80

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 81: Chinh Phục Ma Giới

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 81: Chinh Phục Ma Giới

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 81: Chinh Phục Ma Giới

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 82: Vị Hôn Phu?

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 82: Vị Hôn Phu?

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 82: Vị Hôn Phu?

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 83: Tiến Công Nhân Giới

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 84: Dẫn Dụ

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 85: Gặp Phải Phiền Toái

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 86: Thu Phục Nhân Giới

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 87: Chuẩn Bị Xuất Chinh Thiên Giới

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 88

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 89

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 90: Thoát Thân

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 91: Đạt Được Thần Lực

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 92: Trận Chiến Cuối Cùng!

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 93: Đánh Bại Thiên Đế

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 94: Kết Thúc

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 95: Hạnh Phúc

Không có nội dung

Đào Tiểu Vũ eBook